THERESA DALE

Drumul discordiei

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

Capitolul 1

Vântul se oprise. În scuar, fagii păreau că-şi întind

ramurile spre un soare palid de aprilie.

Se auzi un claxon insistent. Era maşina lăptarului. Aceasta trecu legănându-se pe caldarâm. Cei care mai leneveau în pat probabil că se treziseră, acum.

Janet trase perdelele. Apoi se întrebă cum să se îmbrace în ziua aceea. Alese un taior de tweed, o bluză verde şi escarpeni lucioşi cu tocuri medii.

Intră în sala de baie. Aceasta era în dezordine. Piese de lenjerie intimă de nylon se uscau pe o sfoară. Coşul cu rufe murdare dădea pe dinafară.

După ce făcu un duş, Janet se îmbrăcă. Apoi se machie rapid în faţa oglinzii. Părul brun-roşcat pieptănat spre spate îi încadra faţa în valuri suple. Era frumoasă, cu ochii ei mari căprui, cu irizări aurii şi surâsul luminos. Dar n-avea timp să întârzie în faţa imaginii ei.

Trebuia să se ducă să muncească. Trebuia să-şi câştige existenţa şi să plătească jumătate din chiria acestui apartament. Oh, salariul ei era acceptabil… Lucra pentru o agenţie de secretare temporare. Dar, la sfârşitul lunii, nu-i rămânea niciodată mare lucru pentru a face nebunii.

Îşi strecură un pieptene în geantă şi se îndreptă spre bucătărie. Pe culoar se încrucişă cu o siluetă care se clătina, cu capul plin de bigudiuri.

— Nu am auzit când te-ai trezit, închipuie-ţi! mormăi aceasta.

Nona avea douăzeci şi doi de ani, ca şi Janet. Era o brunetă cu ochi albaştri. Cele două tinere erau prietene din copilărie şi veniseră la Londra împreună. La început, împărţiseră o locuinţă cu alte două fete. La un moment dat erau cinci persoane într-un apartament mare. Dar organizarea lăsa de dorit: unele făceau întotdeauna în aşa fel încât să evite corvezile când le venea rândul.

Atunci, Janet şi Nona hotărâseră să se mute. Ele se înţelegeau bine şi ştiau să-şi împartă echitabil sarcinile.

Se instalaseră în acest apartament de trei camere: o cameră de zi, două dormitoare mici şi o baie.

Nona începuse să cânte în sala de baie. Începea să se trezească…

Janet puse apa la fiert pe aragaz. Nu se mira de buna dispoziţie a prietenei sale… În ultimul timp, Nona păruse foarte visătoare. Era vânzătoare într-un magazin mare şi ieşea adeseori cu unul dintre directorii tineri…

Janet îi invidia privirea plină de stele, dar nu era geloasă. Şi ea ieşea din când în când. Totuşi, inima nu-i bătuse niciodată pentru cineva.

De fapt, nu era grăbită…

Ea trebuia să lucreze din greu ca să-şi asigure independenţa materială. Bineînţeles, ar fi putut merge să se instaleze la una sau alta dintre surorile ei căsătorite. Sau la fratele ei. Ori la mama ei, care trăia în străinătate. Dar ea prefera să se simtă liberă. Şi, la Londra, era sigură că găseşte oricând o slujbă.

Aranjă masa pentru micul dejun. Apoi se duse să caute corespondenţa în cutia poştală.

Erau facturi de la gaz şi telefon, dar şi o scrisoare care venea din Spania, căreia Janet îi admira timbrul colorat. Recunoscuse imediat scrisul mare al mamei sale.

Şi Nona avea o scrisoare. Fratele ei îi scria din Canada, unde îşi efectua serviciul militar în aviaţie.

Janet deschise uşa. O sticlă de lapte era pusă pe ştergător. Tânăra nu simţi vântul răcoros. Nu văzu şirul de clădiri cenuşii… Mintea ei era în altă parte. La Ibiza… Visa cerul albastru, vedea micuţa căsuţă albă sub razele soarelui.

Acolo trăia mama ei. Aceasta era văduvă. Nimic n-o reţinea în Anglia şi-i plăcea atât de mult căldura… Toată familia o încurajase să meargă să se instaleze pe această insulă din Baleare.

Janet şi Nona o ajutaseră să se mute, acum doi ani. Locuia în centrul insulei, în plină câmpie. Lângă căsuţa ei exista o vilă mare, care era închisă în cea mai mare parte a timpului.

Mama lui Janet trăia acolo datorită unei mici pensii. Ea n-avea mari nevoi şi era foarte fericită acolo. Avea totuşi telefon şi copiii o sunau cu regularitate.

Janet reveni în bucătărie. Apa fierbea. Pregăti ceaiul şi strecură patru felii de pâine în prăjitorul automat.

Nona i se alătură şi se repezi la scrisoarea de la fratele ei şi o citi cu aviditate, în timp ce mânca. Fratele era singura ei familie şi erau foarte apropiaţi.

Janet aşteptă să-şi termine micul dejun pentru a deschide scrisoarea de la mama ei.

— Peter va reveni în Anglia în luna mai! exclamă veselă Nona.

— Minunat… făcu Janet cu un aer absent.

Ea începuse să citească paginile acoperite de litere ascuţite. Zâmbetul ei dispăru treptat. Când termină lectura, buzele ei erau strânse.

— Asta-i bună! exclamă ea furioasă.

Ochii ei se întunecaseră.

— Ce se întâmplă? întrebă Nona.

— Vila vecină cu casa mamei a fost vândută! Noii proprietari sunt oameni foarte bogaţi, care primesc mult…

— Biata doamnă Kendall, se înduioşă Nona. Trebuie să fi devenit foarte zgomotoşi?

— Nu-i vorba de asta… Mama nu detestă o anumită animaţie.

Ea închise scrisoarea şi o bătu uşor cu palma.

— Dar este vorba de calea ferată dezafectată…

— Vorbeşti despre aleea care trece chiar prin faţa casei? se interesă Nona.

— Da. Ei bine, vecinii vor să şi-o însuşească! Există

acolo tot timpul maşini…

— Dar mama ta nu dispune de o altă intrare.

— Nu. I se spusese că ar putea să obţină aleea pentru câteva sute de pesetas. Anumite detalii administrative trebuia să fie puse la punct…

— Sunt doi ani de atunci…

— Da, dar acolo, totul merge cu încetinitorul. Mama considera acest drum ca al ei…

— Acei oameni poate l-au cumpărat…

— Ei au o altă intrare! Dacă ar acapara şi drumul acesta, ar fi într-adevăr… într-adevăr…

Se întrerupse, negăsindu-şi cuvintele din cauza furiei care o copleşea. Aruncă o privire la ceasul ei.

— Dumnezeule, ai văzut cât e ceasul? O să pierd autobuzul!

Îşi luă mantoul, geanta şi plecă în fugă. Nona mai avea încă zece minute. De aceea, începu să spele vasele de la micul dejun.

Pentru Janet, începu rutina unei zile de lucru. Mai întâi, călătoria într-un autobuz arhiplin. Apoi biroul. Bătu la maşină toată dimineaţa. Dar nu înceta să se gândească la scrisoarea mamei sale.

Prânzi într-un restaurant ieftin. Îşi simţea gâtul uscat. Era revoltată de modul de a acţiona al noilor vecini ai doamnei Kendall.

Seara, se întoarse acasă puţin înaintea Nonei. Aprinse radiatorul cu gaz în camera de zi şi pregăti cafeaua.

Prietena ei nu întârzie să sosească la rândul ei.

— A început să plouă. Şi, bineînţeles, n-aveam umbrela la mine!

— Du-te să-ţi usuci părul. Şi vino repede să bem puţină cafea. Am pus cartofi la fiert.

— Eu am cumpărat biftecuri şi o cutie de mazăre

verde. Şi apoi mere!

— Perfect! făcu Janet zâmbind.

Privirea ei rămânea serioasă. Nona veni şi se aşeză lângă ea.

— Spune-mi ce nu merge…

Janet îşi lăsă ceaşca şi făcu o mică grimasă.

— Nu pot să-ţi ascund nimic!

Ea inspiră adânc. Apoi, pe scurt, declară:

— Plec la Ibiza.

Nona nu păru mirată.

— Din cauza scrisorii mamei tale?

Janet clătină din cap.

— Nu pot rămâne liniştită în colţul meu în timp ce mama este înşelată.

— Ai dreptate, încuviinţă Nona. Aş face la fel în locul tău!

Janet întinse un cec prietenei sale.

— Iată partea mea la ultimele facturi. Necazul este…

Se întrerupse şi-şi muşcă buza inferioară.

— …este că nu cunosc data când o să mă întorc, reluă ea. Nu ştiu cât timp va trebui să rămân acolo… Şi mai este şi chiria!

— Nicio problemă! exclamă Nona. Angela trebuie să sosească săptămâna viitoare, ai uitat?

Faţa lui Janet se lumină.

— Deja?

Angela, prietena lor comună, trebuia să petreacă un timp la Londra. Era manechin şi poza pentru fotografii de modă. Îşi căutase o locuinţă la un preţ rezonabil. În zadar… Janet şi Nona îi oferiseră atunci ospitalitate.

— Da, totul se aranjează, o asigură Nona. Angela va lua camera ta şi, cum a insistat întotdeauna să plătească jumătate din chirie…

— Totul se aranjează, într-adevăr, repetă Janet.

— Dar cum îţi vei plăti călătoria? întrebă Nona. Un bilet dus şi întors pentru Ibiza… este scump!

Janet oftă.

— A trebuit să apelez la economiile mele. Anul acesta, nu voi putea merge în Grecia!

Tinerele trebuia să meargă acolo împreună, în concediu. Începuseră să pună bani deoparte în acest scop.

— Nu te nelinişti, spuse Nona. Dacă nu poţi să mergi, voi găsi pe cineva să mă însoţească…

Privirea ei deveni gânditoare, să evadeze din realitate…

— Şi apoi, nici nu sunt sigură că voi putea pleca… murmură ea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Ai anunţat-o pe mama ta de sosire? întrebă în cele din urmă Nona.

— Nu încă. Îi voi telefona după opt seara: atunci, tarifele sunt puţin mai ieftine.

Cinară rapid şi spălară vasele împreună.

Janet se duse apoi să-i telefoneze mamei ei. Putea să obţină direct numărul, fără să treacă printr-o operatoare şi asta i se părea mereu uimitor.

Formă numărul. Câteva clipe mai târziu, vocea mamei răsună în urechea ei.

— Mamă? Sunt Janet, declară tânăra.

— Oh, draga mea! Îmi face plăcere să te aud. Ai primit scrisoarea mea?

— Da. Şi găsesc că vecinii tăi exagerează! Este scandalos! Vor într-adevăr să se facă stăpâni pe alee?

Fără să piardă timp cu discuţii inutile – şi costisitoare – ea declară:

— Am intenţia să lămuresc treaba asta. Voi fi acolo mâine.

— Să ştii, draga mea, în problema asta nu putem face

mare lucru! exclamă doamna Kendall pe un ton liniştit.

— Vom vorbi despre toate acestea mâine! declară Janet. Voi lua un taxi de la aeroport. Probabil că voi sosi spre sfârşitul după-amiezii sau la începutul serii.

— Foarte bine, draga mea. Voi fi încântată să te am lângă mine!

În după-amiaza următoare, Janet luă autobuzul spre aeroport. Reuşise fără greutate să-şi rezerve un loc la avionul cu destinaţia Ibiza. Îşi părăsise provizoriu slujba – nefiind decât temporară, nu fusese nicio problemă. Se dusese la bancă şi apoi îşi făcuse valizele… Ce să mai vorbim, reuşise să-şi organizeze plecarea într-un timp record.

Autobuzul era plin de turişti care plecau spre soare. Păreau relaxaţi şi fără griji, ceea ce nu era cazul lui Janet! Pe tot parcursul drumului, nu încetă să se gândească la mama ei.

Cum îndrăzneau oamenii aceia s-o trateze astfel? Oh, şi-i imagina fără greutate… Noi îmbogăţiţi vanitoşi, care cred că totul le este permis. Dar ea nu-i va lăsa să-şi facă legea!

Se aşeză la coadă la ghişeul de înregistrare a bagajelor. Un bărbat se ţinea puţin mai la o parte, lângă o întreagă colecţie de valize elegante.

Janet privi cu ostilitate aceste valize scumpe. Când întâlni ochii albaştri scrutători ai proprietarului, nu-şi plecă privirea.

Un funcţionar al aeroportului se prezentă în faţa bărbatului, urmat de doi hamali care luară valizele.

După ce-şi înregistră bagajele, Janet se îndreptă spre sala de îmbarcare.

Erau anunţaţi deja pasagerii pentru Ibiza. Era cufundată în lectura unei reviste şi sosi printre ultimii la autobuzul care conducea călătorii la avion. Cum se urcase

ultima, Janet fu prima la coborâre.

Motoarele vuiau. Vântul sufla în rafale. Tânăra urcă în goană scara de bord instalată în spatele aparatului şi pătrunse în interiorul avionului. O stewardesă o întâmpină zâmbind.

Janet privi rândurile de scaune goale. Unde să se aşeze? De ce nu cât mai în faţă posibil?

Înaintă pe culoar şi împinse o perdea. Dincolo de aceasta se găseau o jumătate de duzină de fotolii foarte confortabile.

Janet se lăsă să cadă pe unul dintre ele, cu un suspin de satisfacţie.

Exista şi în partea asta o stewardesă. Stătea în capul altei scări care permitea accesul în partea din faţă a aparatului. Nu-i acordă atenţie lui Janet: ajuta o femeie în vârstă să urce. Aceasta nu venise cu autobuzul, ca toţi ceilalţi pasageri. O maşină lungă, neagră, o adusese până la avion.

O altă maşină de lux se oprise lângă prima. Şoferul deschise portiera din spate, de unde coborî un bărbat. Cel pe care Janet îl remarcase deja lângă ghişeul de înregistrare al bagajelor… Bărbatul cu ochii albaştri şi cu valize elegante!

El purta un costum croit perfect. Janet nu întârzie să-l cerceteze, ci îşi deschise revista. Era adâncită în lectura unui articol pasionant care relata aventurile unei tinere exploratoare în jungla braziliană. Janet ajunsese la momentul cel mai palpitant: vasul exploratoarei se ciocnise de o stâncă.

O voce tăioasă se auzi:

— Cred că mi-aţi luat locul.

Janet îşi ridică ochii. Bărbatul care coborâse din maşina neagră se apleca spre ea.

Locul lui! îi aruncă o privire furioasă.

— Toate scaunele sunt libere în jurul nostru! exclamă ea. De ce vi l-aş da pe al meu? Am sosit prima.

Privirea bărbatului era glacială. Se redresă şi se duse să se aşeze puţin mai departe, fără să adauge vreun cuvânt. Îşi încrucişă picioarele şi se cufundă în studierea unui dosar.

Janet îşi reluă lectura. Îl pusese pe acest înfumurat la locul lui! îşi spuse cu satisfacţie.

Dar acum era prea enervată pentru a continua să citească. Cuvintele dansau în faţa ochilor ei. Nu reuşea să le prindă sensul.

Alţi călători soseau pe uşa situată în partea din faţă a aparatului, femeia în vârstă însoţită de însoţitoarea de bord. Apoi un bărbat cu părul alb. În sfârşit, o pereche extrem de elegantă.

Stewardesa o zări deodată pe Janet. Se încruntă uşor şi-i adresă o privire neliniştită bărbatului cu ochi albaştri. Acesta îşi studia dosarul, fără să se ocupe de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Stewardesa se apropie de Janet zâmbind.

— Puteţi să-mi arătaţi biletul dumneavoastră, domnişoară, vă rog?

Tânăra i-l întinse.

— Ah, înţeleg, făcu ea cu amabilitate. Este o mică greşeală… vă rog să mă urmaţi.

Ea trase perdelele şi-i arătă lui Janet partea din spate a aparatului. Aceasta roşi intens. Îşi luă geanta şi, cu capul plecat, se îndreptă spre cealaltă parte.

Stewardesa se aplecă spre bărbatul cu ochii albaştri.

— Îmi pare rău, domnule. Vreţi să mă iertaţi? Nu ştiu cum această tânără a putut intra la clasa întâi fără să o zăresc…

— Nu este grav, o linişti el.

Fără să-şi ridice ochii din dosar, se duse să se

instaleze în fotoliul eliberat de Janet.

Aceasta lăsă să cadă perdeaua în spatele ei. Murea de ruşine… O stewardesă de la clasa turist o întâmpină cu amabilitate:

— A rămas un loc lângă hublou. Imediat după decolare, vom servi băuturi…

Datorită amabilităţii ei, Janet îşi reveni. Totuşi, rămânea foarte conştientă de prezenţa bărbatului cu ochi albaştri din spatele perdelei.

Avionul nu întârzie să se ridice în aer. Janet, cu obrajii îmbujoraţi, se întoarse spre hublou. Norii alunecau în spatele geamului ca un fum.

Capitolul 2

Norii nu întârziară să se risipească şi Janet zări jos marea… Era încreţită de valuri cu creste de spumă. Se sili să le privească. Dar, când soarele proiectă deasupra apei umbra avionului, inima ei încetă o clipă să bată şi îşi întoarse ochii.

În timpul zborului a fost servită o masă uşoară. Când Janet privi din nou prin hublou, aparatul survola Pirineii. Crestele munţilor erau acoperite de zăpadă. Apoi, se îngrămădiră nori.

Puţin după ora şaptesprezece, pilotul anunţă că aterizarea se apropie.

Janet îşi fixă centura. Inima i se opri o clipă când reactoarele îşi schimbară regimul, şi când aparatul îşi înclină botul ca să traverseze norii.

Avionul pierdea din înălţime şi, printr-o ceaţă uşoară, zări insula. Încercă să localizeze căsuţa mamei sale. Dar nu reuşi s-o recunoască în mijlocul câmpurilor înverzite, a satelor albe şi a drumurilor sinuoase.

Avionul ateriză şi începu să ruleze pe pistă. Motoarele şuierau. Apoi, pilotul încetini: ajungeau în faţa clădirii aeroportului.

Călătorii îşi recuperară bagajele de mână şi mantourile. Janet urmă mulţimea, întorcând spatele perdelelor care o separau de fotoliile confortabile de la clasa întâi.

Afară, fu surprinsă de căldura aerului. Un vânt uşor aducea felurite miresme, diferite de mirosurile londoneze.

Janet ajunse curând în aerogară şi îşi aşteptă valizele. În această sală mare, domnea ambianţa atât de deosebită a aeroporturilor, acea atmosferă puţin melancolică, proprie locurilor unde, fără oprire, oameni sosesc sau pleacă…

Hamali cu ochi atenţi şi cu feţe zâmbitoare strigau: „Alo, alo…” pentru a atrage atenţia călătorilor.

Janet îşi recuperă valizele şi le transportă ea însăşi ca să economisească bani…

Mai multe taxiuri aşteptau afară, dar şoferii nu păreau grăbiţi să ia clienţi.

Janet reuşi să ia loc într-unul din ele. Când îi indică şoferului destinaţia, acesta făcu o grimasă. Era o adevărată călătorie ce-i cerea! Ar fi preferat de o sută de ori să rămână cu colegii lui, să flecărească. Plăcerea de a trăi valora mai mult decât banii!

În sfârşit, el se resemnă cu soarta lui tristă şi porni cântând o melodie flamenco.

Janet admiră peisajul. Cădea întunericul, dar cerul era încă albastru, aproape opalescent. Se vedea deja luna. O lumină ciudată de smarald colora copacii şi câmpurile.

Traversară oraşul Ibiza, unde Janet recunoscu străduţele pavate şi catedrala. Urmară apoi un drum care mergea de-a lungul plajelor şi micilor golfuleţe.

Noaptea se lăsa rapid. Sub clarul de lună, marea căpăta reflexe argintii.

Taxiul ajunse curând în satul San Gabrielle. Atunci, Janet indică un drum îngust pe care maşina se angajă.

Apoi, arătă în dreapta un alt drum plin de pietriş.

Şoferul se angajă pe el cu prudenţă, ca şi cum rula pe ouă…

Luna lumina migdalii, câmpurile… Janet zări pe o colină, la mică distanţă, zidurile albe ale fermei.

Trecură prin faţa marii proprietăţi care, în urmă cu doi ani, era închisă. Azi, ferestrele erau luminate. Vila era ocupată… de oameni care voiau s-o deposedeze pe mama ei!

Vechiul drum de cale ferată devenise o alee cenuşie, dreaptă.

Şoferul schiţă din nou o strâmbătură. Apoi oftă şi se angajă pe suprafaţa pietroasă.

El opri în faţa unei căsuţe tipice insulei. O lampă era aprinsă deasupra uşii.

Dale, căţeluşul doamnei Kendall, începu să latre. Uşa se deschise. El se repezi la tânăra fată cu gemete de bucurie. Mama lui Janet apăru la rândul ei, cu braţele întinse. Un val de vorbe însufleţite scăpa de pe buzele sale.

Şoferul privea scena cu un mic zâmbet înduioşat.

Janet îi plăti cursa, adăugând un bacşiş generos.

— Adios, señorita, îi spuse el tinerei.

Şi întorcându-se spre doamna Kendall, adăugă:

— Adios señora!

Apoi făcu cale întoarsă. Janet îşi luă valizele şi o urmă pe mama ei înăuntru.

Aceasta traversă camera de zi şi se îndreptă spre camera de oaspeţi, de cealaltă parte a culoarului. Dale nu le părăsi nicio clipă.

Doamna Kendall împinse uşa şi spuse fiicei sale:

— Am să mă ocup de cină. Probabil că mori de foame!

Janet o îmbrăţişă cu dragoste şi o sărută. Regăsi parfumul de violete care, întotdeauna, i-o amintea pe

mama ei.

Un val de afecţiune o copleşi. Sărută obrazul doamnei Kendall, înainte de a intra în cameră.

Aceasta era pardosită cu dale negre şi albe şi rămânea răcoroasă, chiar şi în timpul căldurilor puternice. Divanele gemene erau acoperite cu cuverturi de culoare verde deschis. O fereastră mare ocupa tot peretele, încadrat de perdele duble decorate cu mari flori albe.

Acum doi ani, Janet împărţise această cameră cu Nona. Pentru că de data asta era singură, putea să folosească toate sertarele.

Cât timp va trebui oare să petreacă la Ibiza? N-avea nicio idee. Oricum, mai bine să-şi aranjeze cu grijă lucrurile…

Nu-i trebui mult timp ca să-şi desfacă valizele: îşi adusese doar îmbrăcăminte de vară.

Se îndreptă spre sala de baie şi se răcori rapid. Apoi se duse în camera de zi. Aceasta era mare, mobilată cu fotolii confortabile şi împodobită cu cretoane înflorate. Dale avea dreptul la un coş prevăzut cu o pernă croşetată. Pe cămin se aflau câteva fotografii de familie.

Janet scoase un oftat fericit. Se simţea acasă, aici… Această casă era un adevărat cămin. Mobilele semănau cu cele din copilăria ei.

Mama ei o strigă şi tânăra o găsi în bucătăria destul de mare pentru a se putea lua masa.

Doamna Kendall pregătise o cină spaniolă. Aceste reţete n-aveau nimic de-a face cu bucătăria englezească, dar Janet savura cu plăcere fiecare fel de mâncare.

Doamna Kendall nu înceta să vorbească. Ea îi punea nenumărate întrebări în legătură cu familia: copiii şi nepoţii ei.

Tot vorbind, umplea din nou farfuria fiicei ei.

— Ia puţin mai mult ardei iute, draga mea. Văd că-ţi

place. Vrei să-ţi mai tai cârnaţi?

— Oh, mamă! Nu sunt un căpcăun! protestă tânăra.

Se ridică în cele din urmă de la masă şi o însoţi pe mama ei în camera de zi. Aerul era călduţ; totuşi, doamna Kendall puse un buştean în şemineu şi aprinse focul. Flăcările dansau şi dădeau camerei o atmosferă mai intimă.

Dale dormea făcut ghem în coşul lui.

Janet se aşeză pe un taburet lângă mama ei. Îi comunica noutăţi despre toată lumea… Nu, Jan, fiul mai mare al doamnei Kendall, nu era obligat să plece să lucreze în Belgia; va rămâne lângă mica lui familie, dar şansele sale de promovare nu erau compromise pentru atâta lucru… Da, mica Emma se vindecase de rujeolă. Şi Adrian va merge la grădiniţă după vacanţa de Paşti…

Doamna Kendall asculta, cu ochii strălucitori, cu faţa însufleţită. Era o femeie plină de viaţă, în ciuda părului încărunţit. Îi plăcea la nebunie să vorbească de una şi de alta. Se întâmpla chiar să ţină discursuri lungi, întrerupte de hohote de râs. Era foarte bună, de-o generozitate dezinteresată şi Janet o adora.

Tânăra aştepta înainte de a aborda subiectul care-i stătea la inimă.

Când consideră momentul potrivit, i se adresă pe un ton neutru:

— Şi vecinii tăi, mamă?

— Oh, draga mea, nu este mare lucru de spus…

Apoi se lansă într-un lung monolog despre foştii proprietari ai vilei mari.

— Domnul şi doamna Weston voiau să vândă… Oh, ce oameni amabili! Domnul Weston se ocupa de diamante, cred. Avea case cam peste tot în insulă… El a pus să se ridice căsuţa pe care o ocup acum, ca să supravegheze construirea casei mari. Mi-a vândut-o fără să obţină niciun

beneficiu! Ce cuplu simpatic! Nu-i vedeam deloc, la drept vorbind… Imaginează-ţi că acest biet domn Weston suferă de inimă. Medicii i-au interzis să călătoreac să: ar fi prea periculos. Şi-a vândut toate proprietăţile şi a rămas în Anglia!

Janet era tentată să aducă din nou discuţia la subiectul care o interesa.

— Şi noii proprietari? îi cunoşti?

— Oh, da! exclamă doamna Kendall. Un anume domn Ralph Ford. Soţia lui se numeşte Elspeth, sau Esmeralda… sau cam aşa ceva. Sunt foarte, foarte bogaţi. El este armator, cred. Ei primesc enorm! Invitaţii lor sosesc în maşini luxoase şi le parchează de-a lungul aleii.

— Şi nu te-ai dus să te plângi? exclamă Janet, indignată.

— Bineînţeles că da! M-am dus să-l văd pe domnul Ford. I-am explicat că toate aceste maşini complică munca celui care-mi livrează gazul lichefiat.

Janet îşi strânse buzele.

— Şi atunci?

— Vechiul drum de cale ferată îi aparţine, crede domnul Ford. Această alee îi este necesară. Serveşte drept parcare pentru invitaţii săi. Se va informa în legătură cu drepturile lui. Oh, ştii, s-a arătat extrem de amabil!

— Nu mă îndoiesc! îi aruncă Janet. Îşi imaginează că-l vei lăsa s-o facă fără să ridici un deget!

Doamna Kendall ridică din umeri cu un mic suspin.

— De cât timp sunt acolo? insistă Janet.

— Oh, două sau trei săptămâni, spuse doamna Kendall pe un ton vesel. Nu eram la curent cu nimic. Şi apoi, într-o bună zi, am văzut camioanele sosind. Probabil îşi aduceau lucrurile personale, deoarece familia Weston le-au lăsat vila mobilată în întregime. Este decorată foarte luxos, se pare, cu mobile scumpe în stil spaniol. Eu n-am

intrat niciodată înăuntru, dar mi-au fost descrise.

— Puteai şi tu cumpăra vechiul drum de cale ferată, i-o tăie Janet. Familia Weston nu ţi-a spus?

— Ba da. Acest drum nu-i interesa. Ei nu primeau foarte mult şi intrarea principală le era de-ajuns. Această cale ferată era folosită pe vremuri pentru transportul sării. Cred că aparţinea guvernului. Era vorba să se vândă în parcele şi la preţuri rezonabile, proprietarilor terenurilor vecine.

Janet clătină din cap cu un aer satisfăcut.

— Terenul tău se învecinează cu fosta cale ferată! exclamă ea triumfătoare.

— Exact, draga mea, încuviinţă doamna Kendall.

Şi, cu logică, adăugă:

— Dar la fel şi vila mare!

— Casa ta se află exact în faţă! protestă Janet. Nu vila vecină!

— Ştii, familia Weston considera această alee ca parte integrantă a casei mele. Ei n-o foloseau niciodată. Dar familia Ford trece pe ea tot timpul, ei şi prietenii lor.

Janet îşi strânse din nou buzele.

— Ei speră s-o cumpere, este evident.

Doamna Kendall suspină. Se săturase vizibil de acest subiect.

— Nu trebuie să-i laşi s-o facă, decise Janet. Dacă îşi însuşesc aleea ta, ce se va întâmpla cu tine? N-ai să mai ai acces la casa ta!

Doamna Kendall suspină din nou.

— Ce putem face?

— Mamă, ştii cui să te adresezi pentru a cumpăra această porţiune din vechiul drum de cale ferată?

— Oh, da. Trebuie să merg să-l văd pe primarul din San Gabrielle.

— Ah, foarte bine! exclamă Janet. Aşadar, trebuie

mers în sat!

Doamna Kendall părea îngrijorată. Această problemă o agasa şi o depăşea.

— Nu te nelinişti, mamă, o linişti Janet. Mă voi ocupa eu de tot.

— Asta îţi va lua timp…

— Ce importanţă are?

Ea depuse un uşor sărut pe obrazul mamei sale.

— Am anulat călătoria mea în Grecia. Am destui bani pentru a participa la cheltuielile curente…

— Eşti drăguţă să faci toate astea pentru mine, Janet! declară doamna Kendall cu un zâmbet.

Ea se grăbi totuşi să schimbe subiectul:

— Ce-ai spune de o băutură caldă înainte de culcare?

Puţin mai târziu, în patul ei, Janet îşi rememoră acest dialog.

Mama ei detesta complicaţiile. Ea prefera mai curând să evite problemele decât să le înfrunte.

Din fericire, Janet era acolo! Şi ea avea intenţia să se dea peste cap pentru a evita ca mama ei să fie deposedată.

* * *

— Micul dejun!

Janet deschise ochii. Mama ei deschidea uşa camerei sale, ducând o tavă.

Tânăra se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire la ceasul de pe noptieră. Era trecut de ora nouă!

— Oh, mamă! Ar fi trebuit să mă trezeşti!

— Această călătorie te-a obosit, aveai nevoie de odihnă. Şi apoi, îmi face plăcere să te răsfăţ puţin.

Janet atacă micul dejun cu poftă. Avea ceai, pâine prăjită cu unt şi un ou fiert moale.

— La Londra nu găsesc ouă atât de bune! exclamă ea.

Jaluzelele erau lăsate, dar soarele pătrundea printre

crăpături. Ilumina camera cu o lumină aurie.

Janet era cu braţele goale. Se mira că găseşte temperatura atât de blândă în această perioadă a anului. Dacă s-ar fi aflat la Londra, ar fi trebuit să-şi arunce un pulover pe umeri.

Mama ei se agita fără să spună nimic. Îndrepta un tablou, aranja cutele perdelelor, netezea cuvertura… Janet cunoştea obiceiurile ei: avea probabil o dezvăluire importantă de făcut.

În fine, doamna Kendall, bătând o pernă poate pentru a douăzecea oară declară:

— La vila mare a sosit ieri un nou invitat.

Janet avu un zâmbet amuzat.

— Aşadar, acum dai ascultare bârfelor? o ironiză ea fără răutate.

— O cunosc pe Juana, una dintre menajerele familiei Ford. Vorbeşte puţin engleza. Stăm de vorbă, când scutură covoarele deasupra zidului.

Puse un cuţit la locul lui pe platou.

— Ghiceşte cine este noul venit! aruncă ea în sfârşit.

— N-am nicio idee.

— Maestrul Bruce Walbrook.

Acest nume o lăsă pe Janet indiferentă.

— Bruce Walbrook! repetă doamna Kendall. Marele avocat! Este foarte cunoscut în Anglia!

— Oh, da… numele lui mi-e vag cunoscut. Un avocat, spui?

Ochii i se îngustară.

— Ce a venit să facă la vilă? Crezi că este în vacanţă?

— Nu. Ralph Ford trebuie să-i fi cerut să se ocupe de fosta cale ferată. Oamenii bogaţi fac mereu apel la avocaţi…

— Asta nu înseamnă că vor avea obligatoriu câştig de cauză! Avocat sau nu, nu va exista favoare împotriva legii

pentru el!

Ea se ridică şi se întinse leneş.

Doamna Kendall luă platoul fredonând vesel.

Janet se duse să facă un duş şi îmbrăcă după aceea un pantalon de pânză roşie şi o tunică înflorată. În timp ce se îmbrăca, reflecta.

Cunoştea destul de bine Ibiza pentru a şti că aici nu trebuia să fii grăbit. Se trăia cu încetinitorul pe insulă. Prezenţa unui celebru avocat englez nu va schimba cu nimic această stare de lucruri.

Ieşi pe terasă. Soarele era deja foarte fierbinte şi frumuseţea peisajului îi tăie respiraţia. Nu se plictisise niciodată să-l admire…

Pantele munţilor erau acoperite de pini, iar crestele lor se detaşau pe cerul de un albastru intens. Pe o colină situată în stânga casei se găsea o fermă construită în stil maur. Puţin mai departe, se vedea satul San Gabrielle.

Drumul care ducea la fermă trecea pe o parte a casei şi fosta cale ferată separa casa doamnei Kendall de proprietatea vecină.

Janet se întoarse spre casa mamei sale.

Era o vilă mică în formă de „L” acoperită cu ţigle plate. Cele trei ferestre ale camerei de zi erau încadrate de obloane galbene, dând direct spre faimoasa alee. Camera doamnei Kendall avea vederea spre grădină, ca şi camera de oaspeţi, bucătăria şi baia.

Casa era construită cu o latură spre fosta cale ferată şi cu cealaltă spre drumul fermei. O peluză îngustă o separa de acesta.

Un vechi zid pe jumătate în ruină înconjura grădina. Ca şi un grilaj destinat să-l împiedice pe Dale să-şi ducă prea departe încercările de explorare.

Janet aruncă o privire spre vila mare. Parcul era înconjurat cu ziduri înalte. O veche poartă dublă spaniolă

dădea direct spre fosta cale ferată. Era intrarea laterală. O altă poartă, la fel de impozantă, permitea accesul spre drumul fermei.

Janet îşi îndreptă din nou atenţia spre casa mamei sale. Aceasta fusese construită, fără îndoială, ca să înglobeze drumul de cale ferată dezafectat.

Mulţumită de concluziile ei, i se alătură mamei sale pe terasă. Dale o urmă sărind vesel. Doamna Kendall uda plantele. Avea o adevărată pasiune pentru grădinărit: iasomia încadra uşa de la intrare; nişte zorele se căţărau pe colţul peretelui camerei de zi; existau trandafiri şi muşcate cam peste tot, precum şi tufişuri de hibiscus. Şi o viţă de vie începea să facă umbră curţii interioare… În grădină creşteau şi smochini.

Janet vru să se instaleze în balansoarul de bambus când observă animalul cu blană moale, întins pe pernă.

— Ai o pisică? exclamă tânăra. Nu ştiam!

— Am obţinut-o de la fermă.

Janet luă pisica în braţe şi o mângâie.

— Ei se pregăteau să înece o jumătate de duzină de pisoi, continuă doamna Kendall. Am salvat unul. Una, mai curând…

Ea începu să râdă.

— La două luni, era deja imensă, cu labe interminabile… Am botezat-o Twiggy.

Pisica sări pe podea şi o examină pe Janet cu curiozitate. Avea un cap foarte mic şi ochi mari, galbeni. Corpul ei era portocaliu, vărgată cu cafeniu, dar capul şi labele lungi erau albe ca zăpada.

— Acum, are opt luni.

Doamna Kendall turnă restul de apă din stropitoare pe o plantă în ghiveci.

— Este foarte blândă, adăugă ea. Şi este o duşmancă înverşunată a şoarecilor!

— Sunt şoareci, aici? Ajutor! strigă Janet râzând.

În acel moment, un bărbat ieşi din vila mare, prin poarta laterală. Mama şi fiica îl observară în aceeaşi clipă. El se angajă spre vechiul drum de cale ferată.

Era înalt, zvelt! Purta un pantalon grej şi o cămaşă albă; o eşarfă de culoare închisă era înnodată la gâtul lui. Hainele lui aveau o croială perfectă, se vedea imediat, chiar de la distanţă.

Janet îşi păstră privirea fixată asupra lui.

Nu, o asemenea coincidenţă era imposibilă. El se apropia.

Nu exista nicio îndolială, era chiar el!

Foarte încet, o întrebă pe mama ei:

— Acest bărbat… Cine este?

Doamna Kendall clătină din cap.

— Este avocatul de care ţi-am vorbit, draga mea.

Janet întâlni ochii albaştri ai bărbatului. Această privire glacială pe care credea că n-o va mai vedea vreodată.

— Acest bărbat este Bruce Walbrook? şopti ea.

Capitolul 3

Doamna Kendall nu răspunse.

Ea salută persoana care se plimba cu zâmbete.

Oh, Janet n-avea nevoie de răspuns: ghicise, de la început, că acest bărbat era un duşman.

— Bună ziua, spuse el. Ce zi frumoasă…

— Bună ziua! răspunse vesel doamna Kendall. Da, într-adevăr este o zi frumoasă. Janet întoarse spatele, sub pretextul că-l duce pe Dale la plimbare.

Ea plecă în grădină cu căţelul. Porniră pe o alee care ducea la un migdal mare. Acest pom marca limitele proprietăţii.

Janet începu să-i vorbească încet câinelui, pentru a-şi ascunde tulburarea. Obrajii ei erau foarte roşii.

Această întâlnire era atât de neaşteptată…

Nu numai că făcuseră drumul spre Ibiza în acelaşi avion. Nu numai că se regăseau uşă în uşă… Dar veniseră aici pentru acelaşi motiv!

„Bună ziua! Ce zi frumoasă…” aruncase el. Se aşteptase oare să-i răspundă? Ea n-avea niciun chef să se poarte amabil cu acest bărbat.

Se îndreptă spre curtea păsărilor. Găinile cotcodăceau. Câteva raţe se legănau pe o labă sau pe alta. Se mai aflau acolo şi iepuri şi chiar o capră, legată de un ţăruş.

Poate găsea ouă? îl lăsă pe Dale să adulmece iarba şi intră în curtea păsărilor. Nu întârzie să descopere trei ouă frumoase, pe care le aşeză într-un lighenaş emailat, pe câteva paie.

Apoi părăsi curtea păsărilor, după ce mângâiase spinarea osoasă a caprei.

Puţin mai departe, se găsea o magazie unde mama sa îngrămădea toate obiectele devenite nefolositoare, dar pe care n-avea curajul să le arunce. Janet descoperi un orologiu spart, mături tocite, o maşină de cusut uzată şi un radiator cu gaz, ruginit.

Atenţia tinerei fu atrasă de o bicicletă de fabricaţie recentă. Mama sa o folosea în Anglia ca să meargă la cumpărături, dar nu părea s-o folosească la Ibiza.

Janet părăsi curând magazia, fără a uita ouăle. Privi în jurul ei. Unde era Dale? Căţeluşul rămăsese singur doar câteva minute şi el profitase ca să dispară!

Cu un suspin de uşurare, Janet îl zări în sfârşit. Se găsea pe vechiul drum de cale ferată. Şi accepta, dând din coadă, mângâierile acelui domn Walbrook.

— Dale! îl strigă Janet tăios. Vino aici!

Ea se îndreptă spre căţel. Acesta o ignora complet: tocmai îşi făcuse un nou prieten…

Tânăra grăbi pasul, furioasă. Dale îi ghici oare proasta dispoziţie? El se decise în sfârşit să se întoarcă în propria lui grădină.

Janet se găsea acum la câţiva paşi de alee. Era gata să se întoarcă, fără să pară că-l văzuse pe tânărul avocat a cărui siluetă se detaşa pe zidurile roşii ale vilei. În acel moment, el o interpelă:

— Mereu la fel de amabilă, după cum văd!

Janet simţi că roşeşte. Într-adevăr, de fiecare dată când îl întâlnise pe acest bărbat, se arătase nepoliticoasă. Totuşi, refuză să recunoască. Se întoarse spre el şi-i aruncă pe un ton caustic:

— Vă aşteptaţi să vă spun bună ziua? Cu un zâmbet larg? În timp ce nici măcar nu ştiu cine sunteţi…

Cu siguranţă, bărbatul era pe cale de a studia vechiul drum de cale ferată şi cele două vile.

El îi adresă o privire ironică.

— Ar trebui să ne prezentăm după toate regulile. Mă numesc Bruce Walbrook. Şi cunoaşteţi motivele prezenţei mele la Ibiza.

Janet se redresă.

— Janet Kendall, se prezentă ea. Mă găsesc aici pentru acelaşi motiv. Nu am nicio intenţie să rămân cu braţele încrucişate, în timp ce mama se lasă înşelată.

— Înşelată… repetă el. Ar trebui să evitaţi asemenea expresii, domnişoară Kendall.

Vocea lui era glacială. Janet şi-l imagina în faţa unui tribunal, îmbrăcat în roba sa neagră… Trebuie că era înspăimântător pentru adversarii lui.

Dar pe ea n-o speria. Nu era pe banca acuzaţilor!

— Ce cuvânt mă sfătuiţi să folosesc? i-o întoarse ea. Mama locuieşte aici de doi ani. Spera să cumpere această porţiune de teren. Familia Ford este aici doar de câteva săptămâni. Ei îşi imaginează că au toate drepturile?

Faţa avocatului exprima un dispreţ nuanţat de ironie.

— Vila mare a fost construită înainte de casa pe care o ocupă mama dumneavoastră. În faţa legii, ea are deci prioritate.

— Care lege? exclamă Janet. Cu siguranţă, nu cea din Ibiza… Pentru domnul Weston, fostul proprietar, această alee trebuia să fie a mamei mele. El începuse chiar demersurile în acest sens.

Bruce Walbrook îi adresă un zâmbet dispreţuitor. Apoi se arătă absorbit de contemplarea pantofilor lui imaculaţi.

— În locul dumneavoastră n-aş fi atât de liniştit, declară el cu voce limpede. Astfel de aranjamente pot fi modificate cu uşurinţă.

— Tocmai. Nu aveţi niciun motiv să vă arătaţi optimist!

Fără să se lase impresionată de privirea sarcastică a tânărului avocat, Janet îi adresă un zâmbet insolent.

El se întoarse şi păru din nou interesat de vechiul drum dezafectat de cale ferată.

— O căsuţă atât de mică n-are nevoie de alee, afirmă el cu un gest nerăbdător. Mama dumneavoastră ar putea foarte bine să amenajeze o trecere prin grădina sa. Ar avea astfel acces direct la drumul fermei. Există destul loc în grădina sa pentru a gara multe maşini…

— S-ar putea spune la fel şi despre vila mare! protestă Janet.

— Nu. De fapt, puţine maşini pot staţiona în parc. Şi familia Ford primeşte foarte mult…

— Iată un motiv bun pentru a-şi însuşi terenul unei văduve!

— Vechiul drum de cale ferată nu are încă proprietar, domnişoară Kendall.

Janet îşi ridică bărbia într-un gest sfidător.

— Consider că această alee aparţine mamei mele! Şi sunt decisă să fac tot posibilul în acest scop.

El se înclină uşor.

— Aşadar, ne cunoaştem poziţiile respective.

El se răsuci pe călcâie, marcând sfârşitul întrevederii.

— O zi bună, domnişoară Rendall!

— O zi bună, domnule Walbrook! îi aruncă Janet acru.

Urmată de Dale, se îndreptă spre casă. Inima îi bătea foarte tare, mâinile îi tremurau, dar îşi impuse să pară naturală şi să se joace cu căţelul, ţinând cu grijă cele trei ouă.

O găsi pe mama ei în bucătărie.

— Despre ce vorbeai cu domnul Walbrook, draga mea?

— Despre vechiul drum de cale ferată, bineînţeles. I-am spus limpede ce cred!

Dar mama ei se gândea deja la altceva. Fredonând, mergea de la masă la maşina de gătit. Zări ouăle.

— Oh, ai găsit ouă? Le-am putea face ochiuri, pentru prânz. Ce părere ai?

— Bună idee…

Tânăra o ajută pe mama ei să pregătească masa, ceea ce îi aduse puţină linişte. Această discuţie cu Bruce Walbrook o bulversase teribil.

— Foloseşti bicicleta? o întrebă ea.

— Nu. N-am nevoie de ea, aici. Miguel, care lucrează la fermă, îmi aduce în fiecare dimineaţă pâine şi lapte. Şi iau autobuzul o dată pe săptămână ca să merg în oraş. Dacă am nevoie de alte provizii, îl rog pe Miguel să le cumpere din sat. De ce mă întrebi, draga mea?

— Dacă n-o foloseşti, ai putea să mi-o împrumuţi?

— Fireşte.

— Am intenţia să mă duc în sat după masa de prânz,

ca să-l văd pe primar.

Doamna Kendall îi adresă fiicei sale un zâmbet amuzat.

— Suntem la Ibiza, Janet! Nimeni nu mişcă în sat înainte de ora patru a după-amiezii. Chiar şi clopotele bisericii tac…

Janet bău un pahar de apă cu un aer gânditor. Uitase că aici, toată lumea îşi făcea siesta. Trebuia aşadar să aştepte…

O ajută pe mama ei să spele vesela. Apoi se aşeză în camera de zi şi începu să studieze un ghid de conversaţie spaniolă.

„Unde se găseşte primăria? Aş vrea să-l văd pe primar” învăţă ea să spună.

În timp ce studia, doamna Kendall se retrăsese în camera ei. Chiar şi Dale moţăia în coşul lui, cu labele în aer. Twiggy dormea la soare.

Janet repeta neobosită fraze uzuale.

Şi Bruce Walbrook? se întrebă ea. Era în picioare sau îşi făcea şi el siesta? Aştepta oare ora potrivită pentru a merge să-l vadă pe primar? Probabil.

Se va duce înaintea lui! decise ea brusc. Se grăbi să se machieze uşor. Era doar trei şi jumătate când se duse să ia bicicleta din magazie.

Poarta principală a vilei mari era deschisă. Aruncă o privire în trecere. Nu era mare lucru de văzut, în afară de o vegetaţie luxuriantă şi câteva maşini garate una lângă alta.

Câmpia părea adormită sub soare. Totul era tăcut, cu excepţia, din când în când, a bâzâitului unei insecte sau a unui ciripit de păsări în migdali.

Janet o luă pe drumul fermei şi ajunse după aceea pe şoseaua principală. Cauciucurile bicicletei începură să fâşâie pe asfalt.

Era încă aprilie. Cu toate astea, soarele era cald! Bătea capul gol al tinerei şi făcea să sclipească şoseaua. Pe Janet o dureau ochii…

Ea trebuia să-şi cumpere fără întârziere o pălărie de soare şi ochelari negri!

Şoseaua urca în direcţia satului şi trebui să pedaleze mai tare. Dar, puţin înainte de a ajunge la primele case, trebui să descalece: panta era prea mare. Intră în San Gabrielle împingând bicicleta, pe care apoi o lăsă la colţul unei străzi. O va lua la întoarcere.

Nu era nici măcar o pisică pe străzi… Avea impresia că merge printr-un oraş fantomă… Obloanele erau închise, şi se întreba dacă se vor deschide într-o zi… Tăcerea o apăsa şi Janet nu se simţea în apele ei.

Ea se întoarse şi rămase locului, fermecată de peisajul magnific. Satul se găsea pe culmea unei coline. Avea o vedere foarte întinsă peste munţi şi câmpii… În depărtare, zări casa mamei ei, mică şi albă lângă marele parc vecin umbrit de palmieri şi arbori exotici.

Îşi continuă drumul şi ajunse într-o piaţă. Un drapel spaniol flutura deasupra unei clădiri albe.

Probabil că este primăria, îşi spuse Janet.

Era aproape ora patru după-amiază. Nimeni nu se mişca… Câteva magazine erau închise şi storurile ascundeau vitrinele.

Tânăra aruncă o privire orologiului bisericii. Ora patru fără un minut. Satul se va însufleţi într-o clipă!

Dar, la ora patru şi zece, nimic nu se schimbase. Uşa dublă a primăriei rămânea închisă.

Janet o fixa în zadar. Apoi se uită la ceas. Privirea ei se întorcea la primărie, ai cărei pereţi albi erau orbitori, în soare.

La patru şi douăzeci, o femeie în vârstă, îmbrăcată în negru, traversă piaţa. Ducea un coş plin cu iarbă. Puţin

mai târziu apăru o şaretă trasă de un măgar. Un om mic, slab, cu o pălărie mare de pai, ţinea hăţurile.

În sfârşit, la ora patru şi jumătate, uşile primăriei se deschiseră. Janet auzi un trosnet, un scârţâit, dar privirea ei, obişnuită cu soarele, nu reuşi să distingă pe nimeni, în umbră.

Urcă treptele de piatră albă şi paşii ei răsunară sub boltă.

Ajuntamiento, spunea o pancartă. Îşi consultă dicţionarul. Da, Ajuntamiento însemna „Primărie”.

Repetă în gând cele câteva fraze învăţate pe de rost puţin mai devreme şi intră într-o mică încăpere. Aceasta era mobilată doar cu un birou de lemn închis la culoare şi cu un dulap mare metalic vopsit în verde. Doar un calendar publicitar decora pereţii.

Un bărbat era aşezat în spatele biroului. Frunzărea un ziar. Faţa lui era încă umflată de somn, şi ar fi dorit în mod vizibil să-şi prelungească siesta…

— Bună ziua, spuse Janet cu un zâmbet timid. Aş dori o audienţă la primar.

— Cum?

Funcţionarul o privi cu un aer buimăcit. Janet roşi violent. Accentul ei era prost, o ştia, dar îşi imaginase că vorbeşte într-un mod inteligibil!

Repetă fraza mai rar. Bărbatul o ascultă atent, apoi faţa lui se lumină. Clătină din cap. Oare înţelesese? Din nefericire, el repetă:

— Cum?

— Primarul! exclamă Janet. Alcade… Aş vrea să-l văd pe primar. Eu! Alcade? Aveţi primar?

Vorbind, făcea şi gesturi largi, ca şi cum acestea trebuia s-o ajute să se facă înţeleasă.

Vesel, funcţionarul exclamă în sfârşit:

— Ah, da! Primarul!

El adresă tinerei un zâmbet larg. Apoi faţa lui se întunecă. Scutură negativ din cap şi-i aruncă brusc:

— Nu.

Janet suspină. Oare nu înţelesese bine? îşi reînnoi eforturile. Răspunsul rămase acelaşi. Funcţionarul repetă de multe ori:

— Valencia!

Discuţia continuă penibil, cu ajutorul dicţionarului. Janet reuşi în cele din urmă să înţeleagă ceea ce funcţionarul primăriei încerca să-i explice: primarul se afla la Valencia pentru zece zile.

— Zece zile! repetă ea, consternată.

— Mai mult sau mai puţin, adăugă el.

Zece zile! mai mult sau mai puţin! Cine îl înlocuia pe primar în timpul absenţei acestuia? Janet încercă să afle. Dar nu putu scoate de la funcţionar decât un „no” emfatic.

Trebuia să revină peste zece zile. Până atunci, nu se întrevedea nicio altă soluţie.

Janet părăsi primăria după ce mulţumise funcţionarului cu un zâmbet slab.

Ajunse din nou în piaţa însorită, destul de dezorientată. Zece zile! Câtă pierdere de timp… Oh, dacă cel puţin ar fi sosit cu o zi mai devreme! Fiindcă se părea că primarul tocmai plecase.

Câteva semne de viaţă apăruseră acum în piaţă.

Vânzătorul de tutun îşi deschisese prăvălia; şcolarii se întorceau la casele lor.

O oarecare satisfacţie puse stăpânire pe tânără. Dacă ea nu putea să-l vadă pe primarul din San Gabrielle, atunci şi lui Bruce Walbrook îi va fi imposibil.

Abia se gândise la avocat când îl zări. El întorcea la colţul pieţei, la volanul unei maşini lungi bleumarin.

Schimbară o privire lipsită de amabilitate. Janet ştia unde mergea, aşa cum el ghicea de unde venea ea.

Privi locul unde îşi lăsase bicicleta. Un grup de copii se găsea în apropiere, vorbind cu însufleţire. Ei tăcură zărind-o pe tânăra fată şi o măsurară cu priviri curioase. Ea le surâse. Puţin timizi, ei răspunseră zâmbetului ei.

Erau totuşi obişnuiţi cu turiştii, numeroşi la Ibiza.

Când Janet încălecă bicicleta, ei intonară în cor:

— Inglesa! Inglesa!

Janet le admira ochii mari întunecaţi şi feţele bronzate. I-ar fi plăcut să discute cu ei şi încercă să le spună câteva cuvinte. Obţinu drept răspuns doar câteva râsete înăbuşite. Păreau foarte sfioşi.

Fără să insiste, plecă.

Puţin după aceea, auzi un zgomot de motor în spatele ei. Bruce Walbrook, probabil… îşi spuse. Se feri să se întoarcă. Puţin înainte de a ajunge în dreptul ei, el încetini. Apoi începu să ruleze alături de ea. Privirile lor se încrucişară, ca nişte săbii…

— Vreţi să vă conduc? propuse el cu politeţe glacială.

— Mulţumesc. Am bicicleta mea.

Luxoasa maşină o depăşi. Curând, dispăru…

Şoseaua era prăfuită şi lui Janet îi era foarte cald. Ajunse în sfârşit în faţa vilei. Trecând prin faţa portalului, aruncă o privire în parc: frumoasa maşină bleumarin staţiona acolo.

Îşi lăsă bicicleta sprijinită de un perete al terasei. Dale începu să latre în semn de bun venit.

Mama ei îşi terminase siesta. Acum era proaspătă şi bine dispusă, în pantalon de pânză albă şi bluză imprimată în culori vii.

Janet îi povesti vizita ei la primărie, dar doamna Kendall ascultă veştile cu oarecare indiferenţă.

— Nu te necăji pentru asta, draga mea. Nu merită osteneala! Vino să iei un ceai cu lămâie, ca să te răcoreşti. Vom merge să ne aşezăm pe terasă şi Dale va profita ca să

alerge în iarbă…

Janet se lăsă să cadă într-unul din fotoliile de răchită. Cât de agreabil şi odihnitor era acest loc, îşi spuse privind calmul peisajului.

Soarele se afla acum în spatele casei. Intensitatea lui scădea şi umbrele luau tonuri purpurii şi liliachii. O lumină blândă aurie scălda câmpurile, înviorând culorile. În unele locuri, pământul era de un roşu cărămiziu. Copacii şi pajiştile înverzite străluceau. Exista de asemenea trandafiriul pereţilor vilei şi cenuşiul întunecat al vechiului drum de cale ferată.

Dale alerga în toate părţile. Coada lui se mişca vesel. Săpa frenetic gropi, în căutarea unui şoarece.

Janet îşi puse jos ceaşca.

— Totul este foarte frumos aici, mamă, dar n-am venit la Ibiza ca să admir peisajul! Trebuie să mă ocup de această alee!

— Sst, sst! făcu doamna Kendall. La ce bun să-ţi faci griji, de vreme ce acum nu poţi face nimic? Ia partea bună a vieţii. Odihneşte-te. Eşti în vacanţă! O schimbare îţi va face bine!

Janet oftă. N-avea decât să urmeze sfaturile mamei: nu exista altă soluţie! Nimic nu va face să acţioneze mai repede maşina administrativă, înţelesese din vizita la primărie.

— Ai dreptate, admise ea în fine. Trebuie să aştept întoarcerea primarului… Până atunci, mai bine să profit de viaţă.

Doamna Kendall clătină din cap, bine dispusă.

— Am de făcut unele cumpărături din oraş. Am putea merge împreună, mâine după-amiază…

O îmbrăţişă pe fiica ei într-un elan de tandreţe.

— Oh, sunt mulţumită că eşti aici, să ştii.

Janet credea că se obişnuise cu situaţia. Totuşi,

seara, când maşinile veniră să parcheze pe vechiul drum de cale ferată, o cuprinse din nou furia. Zgomotul motoarelor tulbura liniştea camerei de zi. Lumina farurilor ilumina pereţii. Portierele se trânteau…

Sub pretext că merge să ia puţin aer, Janet ieşi. Portalul din faţă era larg deschis. În vasta vilă luminată, invitaţii flecăreau râzând. Frânturi de muzică ajungeau până la tânăra fată.

Cum îndrăzneau aceşti oameni să pretindă să-şi însuşească această alee? În acest scop, îşi asiguraseră serviciile unui avocat celebru.

Janet şi-l imagină pe Bruce Walbrook în centrul acestei recepţii animate. Acest gând îi întări dorinţa de a câştiga partida. Bătălia era angajată. Şi ea o va câştiga!

Capitolul 4

Autobuzul pentru Ibiza părăsea satul la ora trei a după-amiezii, Janet şi mama ei se aflau în staţie, în colţul drumului de la fermă, la ora trei şi zece după-amiază, dar autocarul nu trecu decât la trei şi douăzeci.

Asta-i Spania! îşi spuse Janet, amuzată.

Era un timp splendid. Soarele strălucea pe cerul albastru. Janet purta o rochie galbenă cu alb, cu mâneci scurte, iar mama ei era îmbrăcată într-o rochie roz ca somonul, cu o pălărie asortată.

Autocarul opri în faţa lor, dar uşa rămase închisă. Doamna Kendall cunoştea obiceiurile: să bată în ea cu pumnul. Uşa se deschise brusc şi mama şi fiica au fost cât pe ce să fie proiectate în spate.

Urcară în autobuz râzând, dar pasagerii rămaseră impasibili: sătenii nu se lăsau înveseliţi cu uşurinţă; erau zgârciţi cu zâmbetele lor.

Doamna Kendall nu se descumpăni doar pentru atât. Se aşeză, salutând câteva femei din cunoştinţele ei. Acestea îi răspunseră cu o anumită căldură şi o urmăriră

pe Janet cu o privire curioasă.

Tânăra găsi această călătorie destul de greu de suportat. Autocarul gonea cu viteză nebună pe drumurile înguste şi lua virajele pe două roţi. Pneurile scârţâiau.

Janet privea în jurul ei cu nelinişte; se aştepta să vadă că pasagerii îi împărtăşeau temerile, dar ei rămâneau foarte calmi. Chiar şi mama ei părea că găseşte acest mod de a conduce foarte normal. Tânăra încerca să se liniştească...

Autocarul se opri în sfârşit în centrul vechiului oraş Ibiza. Aceasta era foarte animat: magazinele tocmai îşi deschideau uşile, după siesta tradiţională.

Târguielile doamnei Kendall constau mai ales din cumpărături alimentare. Janet hoinări pe aleile unei pieţe, unde erau etalate o mulţime de fructe, legume şi o mare varietate de peşti. Apoi o însoţi pe mama ei într-un magazin cu autoservire, foarte modern.

O dată cumpărăturile făcute, tânăra îşi cumpără ochelari de soare şi o pălărie de pai pe care o alese în culoare naturală: putea să fie asortată cu toate hainele ei. Era împodobită cu fructe împletite din pai şi îi încadra frumos faţa şi părul castaniu.

Împreună cu mama ei, Janet merse apoi să privească vitrinele magazinelor de artizanat. Vase din lemn sculptate şi articole din piele se îngrămădeau în faţa prăvăliilor.

Nu întârziară prea mult, deoarece erau destul de încărcate. Hotărâră să se oprească pe terasa umbroasă a unei cafenele.

Sezonul turistic încă nu era în toiul lui; totuşi, erau mulţi amatori de băuturi răcoritoare.

— Unde să ne aşezăm? întrebă Janet.

Terasele erau numeroase. Oamenii se instalau acolo pentru a urmări spectacolul străzii.

Deodată, doamna Kendall remarcă o siluetă în

cealaltă parte a pieţii.

Veselă, ea strigă:

— Oh, uite cine este acolo! Prietenul nostru avocatul… Ce face oare la Ibiza?

Bruce Walbrook, cu o servietă diplomat în mână, părăsea o clădire mare cu aspect oficial. Pe aceasta flutura drapelul spaniol.

Janet luă braţul mamei sale.

— Ştiu de ce este aici! exclamă ea cu înfrigurare. Aş fi chiar gata să pariez. Încearcă să se descurce fără să mai aştepte întoarcerea primarului din San Gabrielle!

Ea îşi strânse buzele. Cum de nu se gândise la asta ea însăşi?

O antrenă cu ea pe mama ei.

— Vino repede!

— Unde, draga mea?

Doamna Kendall o urmă fără entuziasm.

— Acolo unde a mers el, trebuie să mergem şi noi! declară Janet.

În grabă, traversă strada. Ea nu-l scăpa pe Bruce Walbrook din ochi. Acesta se oprise în faţa clădirii. Discuta cu un alt bărbat.

— Ţii cu tot dinadinsul la acest demers? gemu doamna Kendall.

Ea aruncă o privire de regret teraselor cafenelelor.

— Mă dor picioarele. Şi mor de sete!

— Vom merge să bem după aceea. Trebuie să vii cu mine, mamă! Tu cunoşti spaniola mult mai bine decât mine!

Bruce Walbrook le zărise. Le adresă o privire lipsită de amabilitate.

Janet o împiedică pe mama ei să se oprească pentru a discuta. Doamna Kendall avu doar timp să-i adreseze tânărului avocat un zâmbet larg. Apoi, trebui să urce cu

fiica ei treptele peronului.

Cele două femei fură întâmpinate mai întâi de un funcţionar. Acesta le conduse într-un birou unde un bărbat le primi zâmbind.

Janet îi ceru mamei să-i servească drept interpret. Dar, când doamna Kendall începu să bâiguie cu o voce întreruptă de râsete nervoase, luă problema în mâinile ei. Când nu-şi găsea cuvintele, se exprima prin gesturi.

Funcţionarul era la curent cu problema, deoarece îl primise pe Bruce Walbrook. Pe un ton ferm, el declară, într-un amestec de spaniolă şi engleză, că nu putea face nimic. Vechiul drum de cale ferată depindea de satul San Gabrielle. Prin urmare, trebuia să se adreseze primarului de acolo.

— Dar primarul este la Valencia! protestă Janet cu iritare. Nu se va întoarce decât după zece zile!

Funcţionarul făcu un gest indiferent cu mâna.

— Zece zile, nu este mult.

El le conduse până la uşă cu un zâmbet larg, dezvelindu-şi toţi dinţii îmbrăcaţi în aur.

O dată afară, doamna Kendall se îndreptă imediat spre terasa unei cafenele. Ea nu se gândea decât să se aşeze şi să bea o băutură rece.

Janet o urmă, pierdută în gândurile ei. Când observă că Bruce Walbrook era aşezat deja la o masă, era prea târziu… Doamna Kendall îl salută cu amabilitate.

Tânărul avocat o privea pe Janet cu un aer ironic. Ştia de unde venea. Ştia de asemenea că primise doar un răspuns negativ.

El se ridică şi, adresându-se doamnei Kendall, propuse:

— Vreţi să vă aşezaţi cu noi?

Janet remarcă în acel moment pe tovarăşul său. Era cel cu care vorbea Bruce Walbrook, puţin mai devreme.

Janet ar fi vrut să refuze invitaţia cu răceală, dar n-avu timp. Mama sa exclama deja cu un aer încântat:

— Ce idee bună!

Bruce Walbrook făcu prezentările:

— Francisco Cavanillas, avocatul cu care sunt în relaţii de afaceri.

Janet strânse mâna tânărului spaniol. Putea să aibă douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani. Era înalt şi ochii lui negri îi luminau faţa mată. Părul lui des, negru, era pieptănat spre spate. Era extrem de seducător.

— Ce vreţi să beţi? întrebă Bruce Walbrook.

— Un Campari cu gheaţă, alese doamna Kendall.

— Pentru mine, o Coca-Cola, vă rog, spuse Janet.

Ea îşi puse din nou ochelarii de soare. Acesta n-o mai jena cu adevărat, dar încerca astfel să evite privirea pătrunzătoare a lui Bruce Walbrook. Totuşi, acesta nu-i acorda deloc atenţie. El asculta cu interes vorbele doamnei Kendall. Mama lui Janet se plângea de creşterea preţurilor.

Tânăra profită de asta ca să-şi privească pe îndelete duşmanul.

Purta un costum uşor de vară, perfect croit, din pânză albastru deschis. Cămaşa era şi ea albastră şi această nuanţă se asorta perfect cu culoarea ochilor lui. Faţa lui deschisă, bine desenată, era deja uşor bronzată. Ce vârstă putea să aibă? Era greu de spus… Trebuie să fi depăşit totuşi treizeci de ani. Un bărbat care îşi câştigase notorietatea trebuie să-şi fi exercitat meseria un anumit număr de ani.

Janet se întoarse după aceea spre tânărul spaniol.

— Sunteţi de mult timp la Ibiza? o întrebă el.

Vorbea o engleză corectă, doar cu o uşoară urmă de accent.

— Nu mai mult de două zile, răspunse Janet. Locuiţi la Ibiza?

— Sunt născut şi lucrez aici.

Ei discutară puţin. După ce îşi terminase studiile de drept, Francisco Cavanillas intrase într-un cabinet de avocaţi unde lucra şi acum.

Janet aruncă o privire la ceasul ei.

— Mamă, trebuie să plecăm dacă vrem să nu pierdem autobuzul!

Doamna Kendall nu părea să aibă niciun chef să părăsească această terasă plăcută şi umbroasă.

Bruce Walbrook declară:

— Nu aveţi nevoie de autobuz. Francisco şi cu mine mergem la vilă. Putem să vă lăsăm acasă.

Această propunere o încântă pe doamna Kendall. Ea se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat fericit.

— Oh, ce amabil sunteţi!

Janet n-a avut prilejul să plaseze un cuvânt: mama ei acceptase şi pentru ea. Nu putea refuza, cinstit vorbind, această propunere!

Rămase aşadar pe scaunul ei. Se prefăcu că ignoră prezenţa lui Bruce Walbrook şi discută numai cu Francisco.

Doamna Kendall îşi termină în sfârşit băutura. Bruce Walbrook plăti consumaţiile. Maşina lui era garată nu departe de acolo. Doamna Kendall se aşeză pe locul din faţă, iar Janet luă loc pe bancheta din spate, lângă tânărul spaniol.

Drumul de întoarcere i se păru foarte plăcut. Era puţină circulaţie. Marea apărea din când în când, foarte albastră, între colinele acoperite de pini.

Doamna Kendall flecărea vesel. Bruce Walbrook se întorcea din când în când spre ea, adresându-i un surâs strălucitor.

Avocatul opri maşina pe vechiul drum de cale ferată. El coborî pentru a deschide portierele pasagerelor şi a le saluta. Francisco făcu la fel şi sărută mâna doamnei

Kendall, apoi pe cea a lui Janet, cu o curtoazie foarte firească.

Maşina demară şi Janet o urmă pe mama ei. Amândouă erau încărcate de pachete.

— Oh, ce bărbat fermecător! exclamă doamna Kendall.

— Mamă!

Vocea lui Janet era plină de reproş.

— Este duşmanul nostru, nu uita!

— Ştiu, draga mea. Asta nu-l împiedică să fie fermecător…

Ea deschise uşa de la intrare. Dale veni alergând, întâmpinându-le bucuros şi Janet se jucă puţin cu el. Apoi mângâie pisica întinsă pe o pernă. Privirea tinerei se posomorî. Mama ei se lăsase păcălită cu uşurinţă de farmecul lui Bruce Walbrook, dar în ceea ce o privea, nu era un pericol să i se întâmple!

Câteva zile mai târziu, se afla în magazia din capătul grădinii şi încerca să repare vechea maşină de cusut. În zadar.

Ridicând ochii, văzu un bărbat ieşind din casă, apoi îndreptându-se spre portalul vilei mari.

— S-ar spune că este Francisco Cavanillas… murmură ea.

Puţin mai târziu, se alătură mamei, care se afla pe terasă.

— Am avut un vizitator? întrebă tânăra.

— Da, acel tânăr avocat spaniol… Îl ştii bine!

Doamna Kendall purta un capot de mătase crem imprimat cu dragoni vărsând foc. Ea se agita în jurul unui platou încărcat cu un ceainic şi ceşti. Începu să taie o lămâie în rondele.

— Suntem invitate la familia Ford! declară ea pe un ton însufleţit. Mâine după-amiază.

Janet încremeni locului, apoi aruncă o privire în direcţia pereţilor vilei mari.

Să meargă la familia Ford? Asta însemna să pătrundă pe terenul duşmanului. Era tentant! Dar n-ar trebui să refuze? A accepta era, într-un fel, o laşitate.

Ideea de a refuza invitaţia nu-i trecuse nicio clipă prin minte doamnei Kendall.

— Ce rochie să-mi pun? monologa ea. Rochia de mătase albastră ar fi foarte potrivită... N-am prea des ocazia s-o îmbrac!

Îi adresă un zâmbet radios fiicei sale.

— Ştii, întotdeauna am dorit să vizitez vila mare. Şi apoi, m-ar amuza să întâlnesc oameni bogaţi, timp de o oră sau două! Toţi miliardarii din insulă se vor afla cu siguranţă mâine la familia Ford.

A doua zi, Janet deschise uşile dulapului său. Îşi privi garderoba încruntându-şi sprâncenele şi alese în cele din urmă o rochie foarte simplă, imprimată cu flori albe.

Nu se machiase mai mult ca de obicei. Îşi perie cu grijă părul, apoi îşi strecură picioarele goale în sandale albe.

Doamna Kendall era gata de mult timp şi ardea de dorinţa să plece.

— Există deja multe maşini! afirmă ea. Invitaţii nu încetează să sosească. De cel puţin douăzeci de minute!

Janet aruncă o privire pe una din ferestrele camerei de zi. Într-adevăr, numeroase maşini erau parcate pe vechiul drum de cale ferată.

— Să mai aşteptăm puţin, sugeră ea.

Mama ei era foarte elegantă în rochia de mătase albastră. Un şirag de perle îi împodobea gâtul şi alte perle îi atârnau la urechi. Dale le privise cu nelinişte cum se pregăteau, ştiindu-se condamnat la singurătate.

Puţin după ora trei, Janet declară:

— Acum cred că putem merge…

Dale înţelese că nu va participa. Se culcă în coşul lui cu urechile lăsate şi privirea nefericită. Janet ar fi dorit să-l mângâie şi să-i vorbească blând. Dar ar fi putut crede că îşi schimbase hotărârea. I-ar fi dat o falsă speranţă.

Doamna Kendall încuie uşa şi puse cheia în geantă. Împreună, mama şi fiica traversară vechiul drum de cale ferată.

Janet examină maşinile. Era vorba numai de modele scumpe, majoritatea importate.

Cele două uşi batante ale portalului erau deschise. Urcară cele câteva trepte de piatră care dădeau într-un parc magnific. Vila se afla la puţină distanţă. Pe pereţii ei roşii se detaşau obloanele înalte vopsite în alb. Uşile-ferestre deschise permiteau să se vadă vastele camere mobilate luxos.

Invitaţii se găseau reuniţi afară, în cealaltă parte a casei.

Un chelner în vestă albă le salută zâmbind. Purta un platou plin cu pahare goale. Cu un gest maiestuos, le indică locul din parc unde se aflau invitaţii. Zgomote de conversaţie, de râsete, ajungeau până la Janet.

Deodată, tânăra zări o piscină, toată în albastru, construită mai jos de vilă. Scaune lungi erau dispuse ici şi colo. Foarte aproape, o fântână murmura un cântec limpede!

Doi palmieri enormi încadrau accesul spre terasa vilei, unde buchete splendide decorau mesele lungi acoperite de feţe de masă albe. Privirea lui Janet se opri o clipă asupra preparatelor apetisante.

Câţiva invitaţi priveau piscina cu invidie. Soarele de aprilie era cald, dar temperatura apei trebuia să fie încă rece.

Grupuri însufleţite se formau şi se risipeau. Bufetul

reprezenta un punct de atracţie, ca şi aleile umbrite ale parcului.

Un bărbat cu statură masivă îşi părăsi fotoliul pentru a se îndrepta spre Janet şi mama ei. Fuma o ţigară şi era, fără îndoială, stăpânul casei.

— Ah, doamnă Kendall! exclamă el vesel.

Îi strânse mâna, apoi o scutură pe cea a lui Janet şi o chemă pe soţia lui:

— Emmalina, vino să saluţi vecinele noastre!

Ralph Ford îşi purta costumul elegant cu graţie firească. Un zâmbet larg îi îmblânzea faţa puţin cam grasă. Părul lui începuse deja să încărunţească: trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani.

El le conduse pe invitatele sale spre bufet.

Puţin după aceea, doamna Ford veni să li se alăture. Părea incontestabil mai tânără decât soţul ei. Era o femeie frumoasă, brunetă, îmbrăcată într-o rochie de după-amiază cu paiete.

— Sunt încântată să vă primesc! le asigură ea cu căldură.

Părea sinceră.

Ralph Ford îşi prezentă vecinele invitaţilor. Era atâta lume, încât Janet fu incapabilă să-şi amintească toate numele.

Curând, doamna Kendall se găsi în centrul unui mic grup. Îi plăcea la nebunie să flecărească, era foarte sociabilă şi acest gen de recepţie îi plăcea teribil.

Domnul Ford o părăsi curând pe Janet, după ce o invitase să vină acolo când doreşte.

— Nu ezitaţi să folosiţi piscina, domnişoară Kendall! Este la dispoziţia dumneavoastră…

Emmalina Ford îi adresă un zâmbet.

— Simţiţi-vă ca acasă, în parc şi în vilă!

Janet le mulţumi. Apoi savură absentă o felie de

pâine prăjită cu diverse garnituri. În timpul celor câteva minute petrecute cu familia Ford, nimeni nu amintise ceva despre fostul drum de cale ferată…

Tânăra aruncă o privire spre mama ei. Aceasta părea ca un peşte în apă. Vorbea fără încetare, veselă. Doamna Kendall ştia să se simtă în largul ei oriunde: la o recepţie de miliardari, ca şi în vechiul ei fotoliu tricotând sau lucrând în grădină. Sau făcând curăţenie în curtea păsărilor.

Janet îşi abandonă paharul gol. Ce-ar putea face? Acolo, nu departe de piscină, Francisco era prins într-o conversaţie însufleţită. Ca să i se alăture, ar fi trebuit să traverseze terasa. Şi nu îndrăznea…

Se duse să hoinărească în parc, apoi reveni spre vilă. Printr-o uşă-fereastră larg deschisă, pătrunse în interior.

Era foarte răcoare, în această cameră decorată elegant în alb şi verde. Sfeşnice de argint împodobeau mese de lemn lustruit. Mobilele fuseseră alese cu un gust foarte sigur, fără nicio ostentaţie.

Fascinată, Janet traversă camera. Picioarele ei păreau să alunece fără efort pe pardoseala de ceramică.

Trecu pe sub o arcadă conducând în altă încăpere şi tresări zărind silueta înaltă a unui bărbat apărând din penumbră.

Cu un suspin de uşurare, îşi dădu seama că era vorba de o statuie. În mărime naturală, aceasta reprezenta un mandarin mustăcios cu un zâmbet misterios. Ţinea cu amândouă mâinile un recipient mare, gol. Ce s-ar putea pune în el? se întrebă Janet. Poate fructe? Nu, era prea mare! O plantă?

Făcu un pas înapoi ca să examineze mai bine statuia înaltă.

Deodată, în spatele ei, o voce clară declară:

— Este vorba de o statuie din teracotă din secolul

optsprezece…

Janet se răsuci pe călcâie. Bruce Walbrook era la trei paşi de ea. Avea câteva scrisori în mână.

Tânăra se simţi jenată de a fi surprinsă în felul acesta. O va lua drept o indiscretă, o curioasă? Dar familia Ford nu-i dăduse permisiunea să meargă unde voia?

Cu toate acestea, se simţea stânjenită sub privirea rece a tânărului avocat.

— Profitam de ocazie ca să admir vila…

Aruncă o privire în jurul ei.

— Este foarte frumos aici… Aproape cum îmi imaginam… murmură ea, ca pentru sine.

— Vreţi să vă conduc s-o vizitaţi? îi propuse el.

Îi arătă corespondenţa.

— Lăsaţi-mă o clipă. Mă debarasez de aceste scrisori şi apoi sunt al dumneavoastră.

Janet îl urmări cu privirea.

El traversă un hol pardosit cu marmură şi împinse o uşă întredeschisă ca să intre într-un birou vast cu pereţii acoperiţi de cărţi. Evident, era încăperea în care lucra.

Tânăra îşi plecă ochii când el reveni. Nu se simţea niciodată foarte destinsă în prezenţa lui.

Vila mare era răcoroasă, tăcută. Pereţii groşi nu lăsau să pătrundă zgomotele exterioare.

— Vom vizita mai întâi parterul.

— Nu, nu, nu-i nevoie, bâigui Janet.

Minţi în grabă:

— Am văzut deja totul. Mă pregăteam să ies…

O dată afară, găsi aerul mai respirabil, dar Bruce Walbrook o însoţi. Coborâră cele câteva trepte care duceau la o alee amenajată prin vegetaţia tropicală. Palmieri, mimoze, portocali şi lămâi se amestecau din abundenţă.

Uluită, Janet făcu ochii mari. Admira varietatea infinită de culori: mai ales verdele, mergând de la cel mai

deschis până la cel mai închis: verdele argintiu al măslinilor, verdele de smarald al palmierilor însoriţi, verdele cald al smochinilor şi verdele foarte blând al bambuşilor…

Era un adevărat paradis terestru, se gândi ea cu uimire. Uitase de prezenţa lui Bruce Walbrook.

Tresări când acesta declară:

— Iată un dud…

Apoi îi arătă un alt copac:

— Un eucalipt… Parcul este bine adăpostit şi foarte însorit. Arborilor exotici le prieşte.

Îşi continuară plimbarea. Totul era tăcut, dar această linişte n-o tulbura pe Janet, ca în interiorul vilei.

Din când în când, Bruce îi arăta o plantă sau un copac. Ea asculta vocea lui vibrantă şi urmărea privirea ochilor lui albaştri… cu degetul, în trecere, atingea uşor frunzele.

Într-un loc umbros erau grupaţi mai mulţi cactuşi. O floare minunată atrase atenţia tinerei: era un grup de clopoţei de culoarea mierii. Janet se aplecă să-i mângâie.

— Atenţie! exclamă Bruce. Sunt spini. Aceştia produc înţepături foarte dureroase.

Cu precauţie, el întinse mâna. Câteva clipe mai târziu îi oferi tinerei floarea.

— Iată! Acum, puteţi s-o examinaţi pe îndelete…

Janet o luă. În acest moment, privirea ei o întâlni pe cea a tânărului avocat. Părea că ochii lor nu se mai puteau despărţi. Ochii reci ai lui Bruce puteau uneori să se îmblânzească, constată tânăra.

Aveau atunci culoarea unui cer însorit.

Porniră din nou. Răceala se rupsese acum puţin între ei. Ghidând-o pe Janet în jurul unui tufiş spinos, tânărul avocat o întrebă:

— Aţi cunoscut familia Ford?

— Da, răspunse Janet. I-am văzut adineaori. Au multe relaţii…

Bruce făcu o scurtă pauză. Apoi, cu o voce cu intonaţii metalice – cu siguranţă, vocea lui de tribunal – declară:

— Primind mult, au motive întemeiate să cumpere acest vechi drum de cale ferată.

Janet se opri o clipă, stupefiată.

Nu-i trebui mult ca să-şi regăsească glasul:

— Aşadar, le trebuie şi acest teren? exclamă ea. Şi mama nu va mai avea intrare? N-ar fi drept!

— Vedeţi lucrurile în negru. Mama dumneavoastră poate avea o intrare care să dea direct în drumul fermei.

— Închipuiţi-vă că a cumpărat această casă cu o alee! replică tânăra.

— A cumpărat casă, fie. Faimoasa alee rămâne în litigiu…

— Înaintea sosirii familiei Ford, toată lumea o considera aparţinând mamei mele.

— Legea nu se împiedică în consideraţii de acest gen, domnişoară Kendall. După mine, acest teren este încă de vânzare…

— Şi după mine, ripostă Janet, trebuie să revină mamei. Dacă există totuşi o dreptate pe lumea asta…

Bruce Walbrook îi adresă un zâmbet sarcastic. Apoi o conduse spre vilă.

Capitolul 5

Îi întâlniră pe doamna Kendall şi pe Francisco, care tocmai vizitaseră casa.

— Francisco mi-a servit drept ghid, explică doamna Kendall. Această vilă este decorată minunat…

Tânărul spaniol luă mâna lui Janet şi-i adresă un surâs.

— Unde v-aţi ascuns?

Bruce Walbrook nu-i lăsă timp tinerei să răspundă.

— Dacă am merge să bem ceva? propuse el.

Ralph Ford se afla în apropierea piscinei, în centrul unui mic grup. Soţia lui nu se vedea. Dar era atâta lume acolo… Poate se afla în cealaltă parte a vilei, cu unii dintre numeroşii invitaţi?

— Aş vrea să mă scald, îi spuse Francisco lui Janet. Dar apa piscinei este cam rece.

Janet îl asculta vorbind. Aprecia compania tânărului. Totuşi, privirea ei se îndrepta mereu spre Bruce Walbrook, aflat lângă doamna Kendall.

Era îmbrăcat cu un pantalon cu o croială perfectă şi un pulover subţire. Era foarte zvelt, dar, când îşi pusese mâna pe braţul lui Janet, în grădină, tânăra îi simţise muşchii de oţel.

Zâmbea din când în când de spusele doamnei Kendall. Aceste zâmbete îi transformau faţa, făcându-l ciudat de seducător.

Puţin după ora cinei, invitaţii începură să-şi ia rămas-bun şi Janet o antrenă pe mama ei. Doamna Kendall o urmă fără prea mult entuziasm, după ce salutase familia Ford.

Dale le întâmpină cu o bucurie delirantă: crezuse că vor lipsi cel puţin două zile!

— Am petrecut o excelentă după-amiază, o asigură doamna Kendall. Şi tu, Janet?

Tânăra se mulţumi să clatine afirmativ din cap. Familia Ford era foarte simpatică, trebuia să recunoască.

— Şi cei doi tineri avocaţi, continuă doamna Kendall, cât sunt de amabili!

Janet examina floarea pe care i-o oferise Bruce Walbrook. O păstrase mult timp între degete, dar începea să se ofilească.

— Francisco Cavanillas este un bărbat foarte bine,

declară ea.

— Şi domnul Walbrook, draga mea!

— Mă întreb dacă este căsătorit, murmură Janet, ca pentru sine.

— Nu cred. Este cu siguranţă prea preocupat de cariera lui pentru a se gândi la dragoste!

Doamna Kendall îşi scoase pantofii şi adresă o privire rapidă fiicei sale.

— De ce întrebi asta, draga mea?

Făcu o pauză, înainte de a adăuga:

— Am observat că ai fost să te plimbi cu el prin grădini!

— Oh, mamă! exclamă Janet, indignată. Nu fi ridicolă!

* * *

În cursul zilelor următoare, Janet nu avu mare lucru de făcut, în afară de a profita de vacanţa ei.

Câmpia era mereu foarte verde. Smochinii mari din grădină erau acum acoperiţi de o mulţime de frunze. În curtea interioară, muşcatele adăugau o pată de culoare.

Janet se amuza adesea cu pisica Twiggy. Aceasta se juca şi acum ca un pisoi: sărea în toate sensurile în urmărirea unei muşte; şi apoi, brusc, lua o înfăţişare foarte demnă şi mergea cu paşi mici calculaţi. N-avea egal în felul în care lua, cu o lovitură de labă abilă, un biscuit sau un sandviş din mâna lui Janet. După comiterea furtului, o privea pe tânără drept în ochi. Era foarte nostimă şi Janet n-avea curajul s-o certe.

Dale era una din ţintele ei favorite. Când căţeluşul se plimba prin grădină, pisica se ascundea în ierburile înalte sau în spatele unui tufiş şi aştepta. Când Dale ajungea în apropiere, sărea în spatele lui şi-l muşca de urechi.

Janet îl lua adesea pe Dale la plimbare. Twiggy îi însoţea întotdeauna. Janet nu văzuse niciodată o pisică să

aibă un comportament atât de bizar.

Urmată de Dale şi de Twiggy, traversa viile şi terenurile plantate cu măslini. Twiggy se urca în copaci ca să-şi arate independenţa. Chiar dacă plimbarea dura mult, nu făcea cale întoarsă. O însoţea pe tânără şi pe câine până la capăt. În momentul întoarcerii, sărea pe picioarele lui Janet, agăţându-se de ele cu putere. Când tânăra purta pantaloni, răul nu era prea grav. Dar când era în fustă, ghearele pisicii îi provocau dureri pe picioarele goale! Învăţase s-o supravegheze şi să se eschiveze în momentul critic.

Twiggy avea multă personalitate, şi Janet o adora.

Cu cât trecea timpul, cu atât tânăra se simţea mai fermecată de Ibiza. Insula părea că vrăjeşte, cu dimineţile ei însorite, cu colinele acoperite de pini şi cu cerul ei albastru.

Consultând un calendar, îşi dădu seama că primarul din San Gabrielle va reveni într-o sâmbătă. Probabil că nu va lucra în ziua aceea.

Lunea următoare, imediat după ce se trezi, Janet se pregăti de luptă. Îşi luă micul dejun cu mama ei pe terasă. Doamna Kendall flecărea vesel. Importanţa misiunii întreprinsă de Janet nu părea s-o atingă.

După ce termină de băut a doua ceaşcă de cafea, tânăra se duse să facă un duş. A îmbrăcat apoi o rochie uşoară din în de culoare grej. Îşi puse pălăria de pai şi îşi sărută mama. Apoi încălecă bicicleta şi plecă. Trecu încet prin faţa portalului de la vila mare. Lunga maşină bleumarin era garată înăuntru. Această imagine o reconfort.

Avea chef să pedaleze din toate puterile ca să ajungă prima în sat, dar hotărî să nu meargă prea repede. În felul acesta, va apărea în faţa primarului proaspătă şi calmă.

Ajunse la şosea. Era imposibil să forţeze, constată ea

imediat. Soarele era prea puternic. Roţile bicicletei ridicau un praf dens şi trebuia să ruleze foarte încet pentru a evita să fie acoperită din cap până în picioare.

Lăsă bicicleta sprijinită de un perete, ca ultima dată, şi urmă strada pe jos. La jumătatea drumului zări o fântână, unde apa curgea din gura larg deschisă a unui animal fantastic.

Tânăra se opri, îşi înmuie batista în apă şi-şi răcori încheieturile mâinilor şi ceafa. Apoi îndepărtă praful de pe sandale. După această rapidă toaletă, se simţi la fel de curată ca după un duş.

Satul era pustiu. Rufele erau întinse la uscat în locurile cele mai neaşteptate şi un miros puternic de usturoi plutea pretutindeni.

Tânăra traversă piaţa. Magazinul de coloniale era deschis, precum şi cel de tutun.

Janet se îndepărtă direct spre primărie, unde fu întâmpinată de acelaşi funcţionar. Acesta o recunoscu imediat.

— Buenos dias, señorita!

Îşi însoţi cuvintele cu un zâmbet larg. Janet oftă. Va trebui oare să-i explice din nou ce o aducea acolo?

Când aminti de primar, el clătină din cap.

— Ah şi! El alcade!

El îi arătă o clădire în spatele bisericii.

— Es en escuela.

— Escuela? reflectă rapid Janet. Ah, da, şcoala… Îl privi pe funcţionar cu surprindere.

— La profesoara!

De data asta, tinerei nu-i fu greu să înţeleagă. Profesoara înseamnă probabil „profesor”.

Se răsuci pe călcâie, după ce mulţumise funcţionarului. Primarul era cu siguranţă învăţătorul satului. Dar profesoara… Nu era oare la feminin?

Se întoarse spre funcţionarul primăriei.

— Cum se numeşte primarul? întrebă ea într-o spaniolă ezitantă.

— Señora Casellas García.

Janet îi mulţumi din nou. Aşadar, primarul satului era o femeie. Asta nu-i venise în minte. Ajunsă afară, ridică din umeri. Acest fapt n-avea nicio importanţă.

După ce dăduse colţul bisericii, descoperi o curte de recreaţie înconjurată de clădiri moderne.

O fetiţă îmbrăcată într-o bluză de şcolăriţă o privi cu timiditate.

— Escuela? o întrebă Janet.

Cu o voce gâtuită, fetiţa răspunse:

— Şi.

Apoi fugi cu toată viteza pe micile ei picioare.

O uşă cu două canaturi se deschise şi o bandă de copii de şase sau şapte ani ieşiră alergând. Era limpede că Janet ajunsese tocmai la ora recreaţiei.

Toţi şcolarii – băieţi şi fete – purtau aceleaşi lungi bluze care le ascundeau în întregime îmbrăcămintea.

Curând apăru o femeie de vreo patruzeci de ani. Era cam durdulie şi atrăgea imediat simpatia.

— Señora García? întrebă Janet.

— Şi.

Îi adresă un zâmbet tinerei. Apoi îi strânse mâna cu căldură şi o invită să intre. Ştia oare de ce venise Janet s-o vadă? Aşa părea, după toate aparenţele. Probabil că funcţionarul primăriei o pusese la curent.

Traversară sala de clasă înainte de a pătrunde într-o cameră mare: cantina unde copii luau masa, se gândi Janet.

Pereţii şi tavanul erau văruite. Grinzile aparente aveau un strat de vopsea brună.

Primarul se instală în spatele unei mese şi arătă

vizitatoarei sale un scaun.

Sub pretextul că vin să se spele pe mâini, o jumătate de duzină de copii se adunară în jurul chiuvetei situată într-un colţ al încăperii. Fără îndoială, erau interesaţi de vizitatoarea străină.

Învăţătoarea le aruncă în grabă câteva scurte cuvinte. Ei încetară să pufnească în râs şi dispărură unul după altul.

Aşezată pe un scaun scund, Janet se pregăti să-şi expună problema. De data asta, nu dorea să se lanseze într-un lung discurs în spaniolă!

În timpul călătoriei primarului, avusese timp să compună un text scris, cu ajutorul dicţionarului. Pe două pagini, reuşise să explice amănunţit ce o aducea acolo.

Deschise aşadar poşeta, luă foile de hârtie şi le întinse tinerei femei.

Doamna García începu să citească. În acest timp, Janet o examină pe îndelete.

Era frumoasă, cu părul ei negru închis la culoare, îngrijit coafat. Purta un pulover subţire, portocaliu, culoare care-i accentua trandafiriul obrajilor. Mânecile scurte îi puneau în valoare braţele rotunde. Două inele scumpe îi străluceau la mână. Avea un ceas de aur şi un pandantiv, tot de aur.

Un mic zâmbet amuzat apărea uneori pe buzele ei în cursul lecturii. Frazele nu erau probabil redactate întotdeauna într-o spaniolă foarte corectă, îşi spuse Janet.

Dacă mesajul său era înţeles, aceasta era principalul! Şi părea că este. Primarul puse în sfârşit hârtiile pe masă şi declară:

— Şi.

Janet aşteptă, plină de speranţă.

Cu palma, doamna García netezi foile. Părea că reflectează. Inspiră profund, deschise gura… Şi un torent

de vorbe ţâşni de pe buzele ei.

Janet era complet pierdută. Nu reuşea să înţeleagă nici măcar un cuvânt din acest discurs rapid rostit în spaniolă.

Tânăra femeie, fără să remarce panica tinerei, continua să vorbească. Îşi argumenta tirada cu gesturi ale mâinii. Ridica din umeri, făcea ochii mari, trasa figuri pe masă. Şi ea vorbea mereu…

Monologul – la început un torent – deveni un fluviu, apoi se reduse la un pârâu. În cele din urmă, primarul se întrerupse surâzând.

Janet se forţă să răspundă acestui zâmbet. Pe un ton de scuză, ea declară:

— Regret… eu… nu înţeleg.

Învăţătoarea o privi încruntând sprâncenele. Apoi exclamă:

— Ah! No comprende. Momentito…

Chemă o fetiţă. Aceasta veni alergând, amabilă. Avu loc un dialog rapid. Copila o privi pe Janet cu timiditate.

— Calle San Sebastián, declară primarul. Numero cuarenta y seis…

Ea scrise adresa. Janet nu înţelegea. Ce trebuia să facă pe strada San Sebastián la numărul 46?

Cu răbdare, învăţătoarea îi explică. Fratele fetiţei, Bartolomé, lucra la recepţia unui hotel din oraş. El vorbea englezeşte. Dacă Janet se putea duce să-l caute, le-ar servi drept interpret.

Tânăra îi mulţumi señorei García. Zâmbi cu recunoştinţă copilei. Apoi plecă în căutarea străzii San Sebastián.

Aceasta se afla în apropierea şcolii. Învăţătoarea avusese o idee excelentă, îşi spuse Janet. Prezenţa unui interpret va simplifica mult lucrurile!

De ce oare mama ei nu-i vorbise despre Bartolomé?

De fapt, doamna Kendall nu mergea des în sat. Poate să nu ştia nimic despre existenţa acestui om.

Descoperi fără greutate strada San Sebastián. Numărul doisprezece… paisprezece… şaisprezece… strada mergea până la capătul satului, şi casele deveneau din ce în ce mai distanţate unele de altele, în mijlocul grădinilor.

Cea a lui Bartolomé era mai curând o fermă. Era construită pe panta unei coline şi domina câmpia. Saci de grâu se îngrămădeau de-a lungul unui perete. Doi câini începură să latre arătându-şi colţii.

Janet traversă o curte pavată unde găinile cârâiau ici şi colo. La umbră, înfloreau plante luxuriante în ghivece.

O femeie în negru purtând un sorţ tot negru apăru în uşa casei. În mână avea o cratiţă. O măsură pe Janet cu curiozitate şi rosti câteva cuvinte în spaniolă.

— Bartolomé? întrebă tânăra.

În loc de răspuns, femeia în negru strigă:

— Tollo!

Apoi intră în casă, lăsând-o pe Janet în mijlocul curţii.

Câteva clipe mai târziu, un tânăr ieşi dintr-o clădire lipită de casa de locuit, ştergându-şi viguros urechile cu ajutorul unui prosop plusat.

Purta blugi, cizme de cauciuc şi o cămaşă deschisă. Părul lui negru era în dezordine.

Îi adresă tinerei un zâmbet larg şi îşi trecu prosopul în jurul gâtului. N-avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani.

— Sunteţi Bartolomé? se interesă tânăra.

— Da, răspunse el. Bartolomé. Sau mai degrabă Tollo.

Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult.

Janet îi explică motivul venirii ei.

— Vreţi să-mi serviţi ca interpret pe lângă primar? încheie ea.

— Bineînţeles. Termin de îmbrăcat şi vin…

Engleza lui era foarte corectă.

Alergă spre casă, antrenând-o pe Janet în urma lui.

— Intraţi. Luaţi loc.

O invită să intre într-o cameră goală şi dispăru.

Janet privi în jurul ei. O părăsise pe învăţătoare de ceva timp spera că Bartolomé n-o va lăsa să aştepte prea mult.

Camera în care se găsea era pardosită cu dale. În centru, era dispusă o măsuţă rotundă acoperită cu o velinţă groasă, roşie. De tavan, atârna un simplu bec. Două fotolii de lemn încadrau un televizor. Pe o etajeră, se îngrămădeau tot felul de hârtii.

Janet se duse să ia loc într-unul din fotolii. Uşa rămăsese deschisă, şi tânăra putea să vadă bucătăria pardosită în galben.

Această încăpere părea centrul unei intense activităţi. Se auzea un zgomot de cratiţe lovite. O femeie apăru în uşă şi o examină cu interes. Janet începea să se obişnuiască cu curiozitatea oamenilor din insulă, dar nu găsi curajul să răspundă printr-un zâmbet privirii serioase a acestei femei.

Începea să-şi piardă răbdarea. În fine, Tollo apăru. De ce îi trebuise atâta timp să se pregătească? se întrebă tânăra. Îşi păstrase blugii şi cizmele de cauciuc. Îşi schimbase doar cămaşa.

— Acum sunt gata! o asigură el.

După expresia lui satisfăcută, s-ar fi crezut că purta un smoching şi papion!

O conduse pe tânără. În trecere prin bucătărie, spuse grăbit câteva cuvinte. Cu siguranţă, pentru a explica motivul plecării lui.

O lăsă pe Janet pe prag.

— O clipă…

Dispăru. După câteva momente, Janet auzi bâzâitul

unui motor. Apoi, apăru o maşină mică. Era modelul cel mai răspândit din insulă, dar nu mai era vizibil foarte tânără…

Tollo îi deschise portiera. Părea foarte mândru că posedă un asemenea vehicul.

Janet se aşeză pe scaunul desfundat şi Tollo demară cu toată viteza. Tânăra se abţinu să nu-şi arate neliniştea.

Maşina sărea pe pietrele inegale ale pavajului. Era gata să strivească un câine, apoi, într-un urlet de frâne, opri în faţa şcolii.

Traversând curtea de recreaţie, Janet îşi regăsi calmul. În viaţa ei nu-i fusese atât de teamă…

— Engleza dumneavoastră este excelentă, Tollo, declară ea.

— Oh, am încă progrese de făcut. Vara, am ocazia să mă perfecţionez. Dar iarna, uit tot ce am învăţat…

Deodată, Janet zări lunga maşină bleumarin şi simţi un nod în gât. Ar fi trebuit să-şi închipuie că Bruce Walbrook va veni şi el să-l vadă azi pe primarul din San Gabrielle!

Grăbi pasul, fără să mai asculte vorbăria lui Tollo.

Copiii erau aşezaţi în bănci, în sala de clasă şi păreau foarte absorbiţi de lectura lor.

Urmată de Tollo, Janet traversă camera. Uşa care o despărţea pe aceasta de cantină era deschisă.

Bruce Walbrook era acolo, în faţa învăţătoarei. Era îmbrăcat într-un costum lejer de pânză albă şi părea să se simtă în largul lui, aşezat pe un scaun mic de copil.

Janet rămase în prag. N-avea nicio intenţie să se retragă. Nu venise oare prima? Tollo se sprijini de perete, alături de ea, şi-i făcu cu ochiul micii lui surori. Aceasta se prefăcea că nu-i remarcase prezenţa.

Iritată, Janet îl examina pe Bruce Walbrook. Nu numai că era extrem de elegant, dar, în plus, vorbea

spaniola cu o uşurinţă derutantă.

Oh, îl detesta!

Señora García nu-i acorda nicio atenţie vizitatoarei sale. Era fermecată cu totul de tânărul avocat. Discuta cu el, râzând când se ivea prilejul…

Conversaţia se termină în fine. Bruce Walbrook se ridică în acelaşi timp cu primarul şi-i strânse mâna cu un zâmbet.

Tânăra femeie le adresă atunci un semn amical lui Janet şi lui Tollo.

În trecere, Bruce Walbrook se înclină uşor în faţa lui Janet.

— Bună ziua, murmură el.

Ochii săi albaştri străluceau ironic. Ea îi aruncă o privire rece şi se duse să se aşeze împreună cu Tollo în faţa învăţătoarei.

Cu claritate, Janet îi explica lui Tollo punctul ei de vedere. Acest teren – vechiul drum de cale ferată – era indispensabil mamei sale. Aceasta locuia pe insulă deja de doi ani. Familia Ford se mutase acolo doar de câteva săptămâni. Când doamna Kendall cumpărase vila, avusese siguranţa că va putea, mai târziu, să obţină şi vechiul drum de cale ferată.

Pe măsură ce vorbea, Tollo traducea.

Învăţătoarea clătina cu gravitate din cap. După fiecare frază, ea declara cu un aer atotştiutor:

— Şi! Şi!

Părea plină de înţelegere. Atitudinea ei o încurajă pe Janet.

După ce termină tot ce avea de spus, tânăra aşteptă răspunsul primarului.

Señora García se lansă într-un discurs rapid şi interminabil, încât nu-i lăsa timp tânărului spaniol să traducă decât frânturi.

Acesta îi făcu un rezumat:

— Señora înţelege perfect situaţia. Multe persoane sunt în situaţia mamei dumneavoastră. Ele doresc să cumpere porţiuni din vechiul drum de cale ferată. Consiliul Municipal a pus această problemă de mai multe ori. Dar…

Ridică din umeri cu o mişcare expresivă.

— …dar asta nu depinde de satul San Gabrielle, încheie el.

Janet avu o tresărire de exasperare.

— La Ibiza am fost asigurată că îl priveşte pe primar! exclamă ea.

Tollo traduse asta învăţătoarei. Aceasta îi aruncă rapid câteva cuvinte!

— Mâinile sale sunt… sunt… încercă Tollo să traducă.

Nu găsea cuvântul şi îşi apropia mâinile, ca şi cum erau strânse în cătuşe.

— Legate? sugeră Janet.

— Da.

Tânăra păru foarte dezamăgită.

— Atunci, murmură ea, ce-ar trebui făcut?

Tollo puse întrebarea în spaniolă învăţătoarei.

— Trebuie să scrieţi la Madrid pentru a obţine autorizaţia de vânzare a terenului, explică el.

Puţină speranţă se ridică în inima lui Janet.

— Se poate face rapid?

— Şi. Yo escribo hoy…

— O va scrie azi, traduse Tollo.

Faţa tinerei se lumină.

— Cât timp credeţi că va dura?

— Oh, un mes, mas o menos.

Aproximativ o lună! Janet era îngrozită la această perspectivă.

Señora García se ridică. Janet n-avea intenţia s-o mai reţină. Nu aflase tot ce voia să ştie? Se ridică la rândul ei

şi-i mulţumi în spaniolă.

— Pentru puţin, o asigură tânăra femeie.

Îi strânse călduros mâna. Apoi Janet plecă, urmată de Tollo.

Acesta nu întârzie s-o părăsească.

— Trebuie să mă duc să lucrez, spuse el cu un surâs larg.

Janet îi mulţumi pentru ajutorul său şi îl privi cum se îndepărtează la volanul vechii lui maşini.

Janet reveni în piaţă şi coborî apoi panta colinei, spre drumul care o va duce acasă. Dar avu o surpriză neplăcută, sosind la locul unde îşi lăsase bicicleta: aceasta dispăruse.

Janet privi în jurul ei cu nelinişte. Era sigură că o rezemase de zidul acesta!

Se duse la colţul străzii înguste care dădea pe şosea. Atunci, îşi zări bicicleta. Aceasta, la fel de prăfuită, ieşea pe jumătate din portbagajul unei maşini.

Era o maşină luxoasă bleumarin pe care tânăra începea s-o cunoască bine…

Bruce Walbrook, aşezat la volan, fuma o ţigară.

El se întoarse spre Janet:

— Mi-am permis să vă pun bicicleta în portbagaj.

— Aţi fi putut să vă abţineţi, replică răspicat tânăra. Nu am nevoie!

El se aplecă şi deschise portiera.

— Urcaţi. N-o să faceţi kilometri cu bicicleta pe această căldură!

Ea ezită. Deja găsise drumul foarte obositor, la venire. Dar nu dorea să cedeze.

Totuşi, n-avu curajul să protesteze şi se instală pe pernele din piele albă.

Maşina demară încet şi Janet se lăsă cu plăcere pe pielea răcoroasă. Cât de confortabil era scaunul! Brusc, se

simţi epuizată. Această dimineaţă fusese o grea încercare pentru nervii ei.

Bruce Walbrook conducea fără grabă, cu braţul stâng sprijinit pe portieră. Nu părea grăbit să se întoarcă la vilă.

Janet avea timp să admire florile sălbatice de toate culorile. O adiere uşoară o răcorea. Migdalii se profilau pe cerul albastru.

Bruce Walbrook o luă pe drumul fermei, apoi pe vechiul drum de cale ferată. Când maşina se opri, Janet coborî.

Bruce Walbrook tocmai descărca bicicleta când apăru doamna Kendall. Purta un turban de bumbac, asortat cu capotul. Mâinile ei erau albe de făină.

— Dar este domnul Walbrook! exclamă ea vesel.

— Am condus-o înapoi pe fiica dumneavoastră şi bicicleta! declară el.

— Sunteţi foarte amabil, afirmă doamna Kendall. Intraţi! Veniţi să beţi ceva rece!

Janet încruntă sprâncenele, dar mama ei nici nu-şi dădu seama. Nici Bruce Walbrook nu-i mai dădea atenţie.

El îi adresă un zâmbet doamnei Kendall.

— O băutură rece? Ce idee bună!

Cu faţa înăsprită, Janet îi urmă în curtea interioară.

Doamna Kendall oferi un scaun invitatului său şi Twiggy veni să se frece de picioarele lui. Dale se gudură şi se aşeză la picioarele lui.

Doamna Kendall dispăru câteva momente. Reveni cu un platou încărcat cu o carafă conţinând suc de fructe, cuburi de gheaţă şi pahare. Găsise timp să-şi scoată turbanul şi să-şi treacă pieptenele prin păr.

Janet se aşeză puţin la o parte, pe un mic taburet. Când mama ei îi prezentă platoul, scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e sete! o asigură ea, cu gura uscată.

Bruce Walbrook părea să se simtă ca la el acasă, cu câinele şi pisica la picioare. Cu paharul în mână, vorbea fără reţinere.

O dată sau de două ori, Janet îi întâlni privirea. În ochii lui albaştri era un oarecare amuzament când se întorcea spre ea. Râdea oare de ea?

Rămase aşezată în colţul ei, simulând indiferenţa. În acelaşi timp, fără voia ei, nu se putea împiedica să nu-l asculte vorbind pe Bruce Walbrook. Studia felul lui de a-şi mişca mâinile, zâmbetul său…

Când îşi luă rămas-bun, fu aproape decepţionată.

— Adios, domnişoară Kendall!

Se înclină uşor în faţa ei. Apoi scoase o ţigară dintr-o tabacheră de aur.

— Acum trebuie să aşteptăm răspunsul de la Madrid… Riscă să dureze destul de mult. N-am putea să respectăm un armistiţiu în acest timp? sugeră el.

Janet nu ştia dacă vorbea serios sau nu. Ochii lui albaştri se cufundară într-ai ei. Atunci, o frapă o revelaţie. Dacă n-ar fi fost vechiul drum de cale ferată ca s-o opună acestui bărbat, ar fi fost greu să reziste acestei priviri intense.

Capitolul 6

Venise luna mai. O pâclă de căldură învăluia munţii. Câmpiile şi povârnişurile începuseră să se îngălbenească. Gladiolele sălbatice de primăvară încă înfloreau în colţurile umbroase, iar rândunelele descriau cercuri largi la mică înălţime deasupra solului.

Janet avea chef să meargă să se răcorească la marginea apei. Ţărmul se găsea la numai câţiva kilometri de casă. Deoarece vechiul drum de cale ferată fusese utilizat, pe vremuri, la transportul sării, probabil că ducea acolo.

O întrebă pe mama ei, când o ajută la spălatul

vaselor de la masa de prânz.

— Ai dreptate, draga mea. Urmând acest drum, vei ajunge la o plajă mică frumoasă. Am fost cu Dale o dată sau de două ori, iarna asta.

— Pot să iau bicicleta?

— Cu condiţia să urmezi cărarea care merge de-a lungul drumului. N-ar trebui să-ţi ia mai mult de o jumătate de oră. Şi va fi cu siguranţă mai plăcut decât pe drum.

După ce termină spălatul vaselor, Janet se grăbi să se pregătească. Îşi puse un costum de baie şi pe deasupra o rochie de plajă. Într-un coş, strecură un prosop şi un portmoneu.

— La revedere, mamă!

— O după-amiază plăcută, draga mea. Pe curând!

Pentru Dale era ora siestei. Nu manifestă intenţia s-o urmeze. Twiggy o însoţi câteva sute de metri înainte de a face cale întoarsă.

Janet pedală fără efort. Poteca îngustă de pământ bătătorit era netedă sub cauciucuri.

Se făcuse cald, dar numeroşii copaci dădeau o umbră răcoroasă. Nu numai că o apărau de soare, dar înfrumuseţau peisajul.

Se aflau acolo mai ales migdali, caişi ale căror fructe tocmai începeau să se formeze, peri sub avalanşa lor de flori albe. Şi uneori, când poteca trecea pe lângă o fermă, verdele luxuriant al bananierilor ale căror ramuri îşi revărsau umbra peste drum.

Janet nu întârzie să ajungă pe plajă şi fu plăcut surprinsă. Era mult mai mică decât îşi imaginase. Avea forma unei potcoave şi era încadrată de coline acoperite de pini.

Nisipul era foarte alb. Umbrele vărgate umbreau mesele unei mici cafenele şi câteva cabine se aliniau pe

marginea plajei. Două sau trei hidrobiciclete albe, legate la malul apei, se ridicau în voia valurilor mici.

Încântată că făcuse efortul de a veni până aici, Janet îşi scoase rochia şi sandalele într-una din cabine. Apoi alergă la apă.

Cât era de bună! O simţea ca o mătase răcoroasă pe pielea ei fierbinte. Erau puţini înotători: o jumătate de duzină, poate, nu mai mult. Janet înotă, apoi făcu pluta şi se lăsă purtată de apă, admirând cerul albastru.

În cele din urmă, ieşi din apă şi se întinse la soare. Îşi adusese o cremă solară, şi până să se usuce costumul de baie, începea deja să se bronzeze. Când se îmbrăcă în cabină, îşi privi imaginea în oglindă. Rochia de plajă, de culoarea piersicii, îi punea în valoare pielea aurie. Îşi perie părul cu grijă. Apoi se duse să se aşeze la una din mesele cafenelei.

Îi cercetă pe îndelete pe turişti. Erau acolo câteva perechi, însoţite de copii cu o culoare de turtă dulce, dar se vedeau mai ales bărbaţi de genul play-boy şi fete bronzate, pline de siguranţă, în mod vizibil obişnuite cu ambianţa acestor plaje semitropicale.

Janet îşi goli paharul, îşi strânse lucrurile şi se pregăti de întoarcere. Prefera să nu rămână prea mult timp la plajă din prima zi. Soarele era fierbinte şi marea sclipea, obligând-o să clipească din ochi.

Janet era mulţumită de escapada ei: va putea reveni zilnic, fie să se scalde, fie să citească în linişte.

Căldura începea să scadă când porni pe drumul de întoarcere. Se simţea o briză uşoară şi răcoroasă. Păsările ciripeau pe ramurile copacilor. Janet pedala fără grabă. Admira peisajul. Era fericită că se afla în acest cadru minunat. Şi în acelaşi timp, se simţea vag vinovată. Ce făcea aici? Ar fi trebuit să se găsească la Londra şi să lucreze…

Coresponda cu regularitate cu Nona. Aceasta o invidia că este în vacanţă. Totuşi, Nona nu era de plâns… Se părea că ieşea din ce în ce mai frecvent cu acel tânăr director al marelui magazin.

Janet îşi aminti unele pasaje din scrisorile prietenei sale. Nona îi vorbea adesea despre Angela, manechinul care venise să împartă cu ea apartamentul lor londonez în timpul verii.

Cât de departe păreau toate astea de Ibiza!

Ajunse spre casă puţin după ora patru. Se aştepta s-o găsească pe mama ei în curtea interioară sau pe terasă, deoarece era ora când doamna Kendall îşi savura ceaiul cu lămâie.

La perspectiva unei ceşti de ceai, Janet se grăbi. Dar apropiindu-se de casă observă cu surprindere că vila era încuiată. Asta nu se întâmpla niciodată în timpul zilei: doamna Kendall avea obiceiul să deschidă uşa îndată ce se trezea şi s-o închidă la căderea nopţii.

Intră. Dale, care era culcat ghem în coşul lui, păru surprins s-o vadă. Se întinse şi căscă îndelung înainte de a se decide să se scoale agitându-şi încet coada. Apoi se întoarse la adăpost în coşul lui.

— Eşti leneş! exclamă Janet râzând.

O strigă pe mama ei, dar nu primi niciun răspuns. Unde putea să fie oare doamna Kendall? Poate mulgea capra? Descoperise mijlocul de a produce excelente brânzeturi, din care păstra o provizie în frigider.

Janet se duse să se răcorească în sala de baie, înainte de a se machia uşor.

— Hm, şi ceaiul cu lămâie? murmură ea.

Împinse uşa bucătăriei şi se miră că o găseşte în perfectă ordine. Doamna Kendall nu pregătise ceainicul, şi nici nu aşezase ceştile pe un platou, ca în celelalte zile.

Un gând o frapă brusc pe Janet: dacă mama ei s-ar fi

dus în fundul grădinii, l-ar fi luat pe Dale cu ea!

Revenind acasă, tânăra observă toate maşinile garate pe vechiul drum de cale ferată. Încercase să nu le acorde atenţie: asta o irita atât de mult încât prefera să nu se gândească la ele.

Cum de nu se gândise mai devreme? Mama ei trebuie că se afla la familia Ford, era aproape sigură! Fără să se gândească prea mult, Janet traversă aleea şi intră în parcul vecin, unde avea loc într-adevăr o recepţie.

Cu o expresie sumbră, tânăra nu întârzie s-o descopere pe mama ei în mulţime. Doamna Kendall, îmbrăcată într-un pantalon şi o bluză de mătase, flecărea cu însufleţire.

Janet se apropie de ea.

— Mamă! o dojeni ea cu voce scăzută. Ce faci aici?

— Dar vezi, draga mea… Familia Ford ne-a invitat să venim de fiecare dată când primeşte prieteni. Ar fi păcat să ne lipsim de momente plăcute.

— Mamă! Ai uitat că suntem în dezacord cu vecinii noştri?

— Oh, ce prostie, draga mea! Vecinii noştri sunt oameni încântători.

Doamna Kendall începu să râdă, deoarece ascultase cu o ureche glumele care se spuneau în apropiere.

Janet oftă. Înţelegea că nu va reuşi s-o convingă pe mama ei.

Sosind în parc, îl zărise pe Bruce Walbrook foarte elegant, ca întotdeauna, cu un pantalon alb şi o cămaşă bleumarin.

Janet simţise o tulburare stranie când îi întâlnise privirea. Simţea încă acea privire asupra ei… Bruce Walbrook fusese martor la mustrările tinerei adresate mamei ei; el urmărise toată scena cu ironie.

Era înconjurat de două tinere care păreau că-i sorb

cuvintele. Una dintre ele era îmbrăcată într-un pantalon violet şi o bluză de aceeaşi culoare, atât de mutare încât păreau o a doua piele. Cealaltă, în rochie de plajă, îşi flutura genele lungi cu o abilitate perfectă.

Janet ar fi vrut să fugă. Dar Bruce Walbrook n-o va crede oare geloasă?

De fapt, era dezagreabil să-l vadă surâzând astfel uneia sau celeilalte. Dezagreabil, da… aproape dureros!

Deodată, o mână se aşează pe braţul tinerei. Se întoarse şi recunoscu faţa zâmbitoare a lui Francisco.

— Janet! exclamă el.

Părea fără suflare, ca şi cum ar fi alergat ca s-o întâlnească.

— Nu vă ştiam aici!

Părul său ud era încreţit: venea de la piscină.

Janet îi zâmbi, mulţumită să-l revadă.

— Oh, Francisco! Abia am sosit, ştiţi…

— Nu-mi spuneţi Francisco, vă rog! Ci Paco!

— Paco!

— Da, aşa îmi spun prietenii: în Spania, Paco este diminutivul lui Francisco.

— Foarte bine… Paco! spuse Janet cu veselie.

Ochii negri ai tânărului întârziară pe umerii bronzaţi ai lui Janet.

— Veniţi să înotaţi cu mine! spuse el luându-i mâna.

— Oh nu, Paco!

Fără voia ei, aruncă o privire spre Bruce Walbrook. Nu mai era nici urmă de ironie în ochii albaştri ai avocatului… Era oare rândul lui Janet să-l facă gelos?

— Nu? se miră Francisco. De ce?

— Tocmai mă întorc de la plajă!

— Aţi fost la plajă? se miră el. Singură? Dar cum?

— Cu bicicleta! răspunse ea firesc.

El părea stupefiat şi totodată îngrozit. Spaniolii,

remarcase Janet, îşi adorau maşinile şi preferau mai curând să urce la volan chiar şi pentru câteva sute de metri, decât să meargă pe jos.

— Este absurd! declară el în sfârşit.

Exista puţin reproş în zâmbetul lui.

— Data viitoare, îmi permiteţi să vă conduc?

— Nu vreau să vă deranjez, Paco. Imaginaţi-vă că vreau să merg să înot în fiecare după-amiază.

— Atunci, vă voi însoţi la plajă în fiecare după-amiază: sunt liber în fiecare zi, de la ora două la cinci.

Janet dorea oare să-şi petreacă toate după-amiezile cu Paco? Nu era sigură... Îi plăcea să fie singură şi-i plăcuse mult plimbarea până la plajă.

Dar simţea privirea lui Bruce Walbrook aţintită încă asupra ei şi, pentru a-l provoca pe avocat, continuă să flirteze cu Francisco.

Cu voioşie, declară:

— Ei bine, ne-am înţeles, Paco!

Continuară să discute sărind de la una la alta, apoi tânărul spaniol o conduse la bufet, unde îi puse cu forţa un pahar în mână ca şi o farfurie plină cu gustări apetisante.

Rămase cu ea până în momentul când invitaţii începură să-şi ia rămas-bun.

Bruce Walbrook dispăruse.

Tânărul spaniol a condus-o pe Janet până la poartă, când tânăra o zări pe mama ei. Mergea alături de Bruce Walbrook şi flecărea veselă.

Francisco, fiind în picioarele goale, nu putea traversa vechiul drum de cale ferată, din cauza pietrişului.

Fără să-i vadă, doamna Kendall şi Bruce Walbrook se îndreptară spre căsuţă. Zece minute mai târziu, tânărul avocat londonez reveni, trecu la câţiva metri de ei şi intră în parc.

Tânăra îi spuse în fine la revedere însoţitorului ei.

Când traversă aleea şi se întoarse, Francisco era tot acolo. Îşi flutură amical mâna înainte de a se alătura mamei ei pe terasă.

— Domnul Walbrook m-a condus, spuse doamna Kendall. L-am invitat să intre, dar a refuzat – destul de tăios, mi s-a părut – pretextând că are de lucru.

Părea dezamăgită.

Janet mângâia pisica pentru a se calma.

Bruce Walbrook o provocase, glumind galant cu cele două fete. Ea îl provocase la rândul ei acceptând atenţiile lui Francisco şi acum se simţea epuizată emoţional.

* * *

Francisco veni s-o caute a doua zi la ora două după-amiază.

Doamna Kendall îşi făcea siesta şi animalele dormeau la umbră. Janet plecă în vârful picioarelor, cu sacoşa de plajă sub braţ.

Tânărul spaniol purta un pantalon de bumbac şi o cămaşă foarte colorată. Era într-adevăr foarte seducător, trebui să recunoască Janet.

Maşina lui Bruce Walbrook era garată de-a lungul drumului de cale ferată. Era prima dată când o lăsa acolo. De obicei, staţiona în parcul vilei mari.

Francisco avea o mică maşină portocalie, cu caroserie strălucitoare. El deschise portiera tinerei şi aşteptă să se aşeze ca s-o închidă. În acest moment, un motor bububi şi puternica maşină bleumarin dispăru cu toată viteza la colţul aleii.

Francisco luă sacoşa de plajă a lui Janet şi o puse pe scaunul din spate. Apoi îşi puse nişte ochelari de soare impunători şi se instală la volan.

Janet îşi scoase pălăria de pai şi o aruncă în spate, lângă sacoşă. Îşi păstră ochelarii negri, deoarece drumul sclipea sub soare.

Francisco o luă mai întâi pe drumul fermei înainte de a ajunge la şosea.

Maşina albastră era cu siguranţă deja departe şi Janet îşi impuse să nu se gândească la Bruce Walbrook.

Se făcuse foarte frumos. Soarele strălucea pe cerul fără nori. Câmpia părea aţipită sub căldură, ca în toate după-amiezile: era ora sacrosanctă a siestei…

Mici flori de toate culorile abundau pe taluzurile care mărgineau drumul.

Traversară satul San Gabrielle şi cotiră pe drumul care ducea la mare. Francisco conducea fără grabă, aruncând din când în când o privire zâmbitoare către pasagera sa.

— Faceţi progrese cu limba spaniolă? o întrebă el deodată.

— Nu prea mult, mărturisi tânăra. Uneori, am impresia că înţeleg mai bine. Şi, în ziua următoare, mi se pare că am uitat tot. Mă simt ridicolă, cu spaniola mea incorectă!

— Asta m-ar mira! Ştiţi, există un singur mod de a învăţa: vorbind!

— Oh, dar vorbesc! exclamă tânăra. Mă duc să fac cumpărături în sat… Şi am multe dificultăţi, deoarece unele cuvinte se aseamănă.

Se întoarse spre el.

— De exemplu huevos şi jueves. Huevos, ouă. Jueves, joi. Imaginaţi-vă că găinile noastre n-ar oua, atunci mă duc în sat şi cer o duzină de joi…

Francisco izbucni în râs.

— Am aceeaşi problemă cu nueve şi nuevo, continuă Janet. Nueve, cifra nouă. Şi nuevo, nou. Într-o zi am admirat nouă pantofi ai unei sătence!

— Engleza este şi mai complicată! protestă Francisco.

— Oh, o vorbiţi perfect.

— Am stat un an în Anglia.

Janet făcu un gest cu mâna.

— Sunt la Ibiza numai de o lună. Există poate speranţă…

Nu întârziară să ajungă la o plajă puţin frecventată. Francisco opri maşina şi se schimbă rapid: avea un slip sub pantaloni.

Janet se îndreptă spre cabine şi puţin după aceea i se alătură tânărului în apă.

El înota ca un peşte. Janet era departe de a avea stilul lui! Nu încercă să-l ajungă şi rămase la mal.

Francisco reveni şi se amuză scufundându-se în jurul ei. Râdeau fără reţinere, ca nişte copii.

Curând, ieşiră din apă şi îşi întinseră prosoapele pe nisip, nu departe de un bar unde Francisco se duse după pahare mari cu suc de fructe pe care le băură cu paiul.

Veni timpul ca Francisco s-o aducă înapoi pe Janet. Maşina rula încet şi o briză uşoară răcorea faţa tinerei. Era încântată de după-amiaza sa – ca şi el.

Datorită tânărului spaniol, Janet află că Bruce Walbrook avea, în afară de familia Ford, numeroşi clienţi pe insulă. Cei doi avocaţi lucrau fie în vila mare, fie în birourile lor din Ibiza.

Acum, în fiecare zi, Francisco o ducea pe tânără la plajă cu maşina sa strălucitoare. Sosea în faţa căsuţei fix la ora două şi o aducea înapoi la ora cinci, ca să se ducă să lucreze.

Tinerii petreceau împreună momente plăcute la marginea apei: se scufundau ca să caute scoici, alergau pe stânci, se jucau pe nisip…

Adesea, tinere fete îl urmăreau pe Francisco cu privirea, fără să ascundă că îl găseau pe gustul lor… Janet observa manevra lor cu amuzament, dar, pentru ea,

Francisco rămânea doar un bun camarad.

„Cazul meu est într-adevăr disperat”, îşi spunea ea uneori. Ce-ar spune Nona şi toate prietenele ei dacă ar vedea-o în compania unui bărbat atât de seducător… că se mulţumea să-l trateze ca pe un prieten sau ca pe fratele mai mare?

Da, exista numai prietenie între ei. Poate că de aceea se purtau atât de firesc? Discutau, râdeau şi se amuzau ca şi cum se cunoşteau de când lumea. Niciun gând ascuns, niciun echivoc nu întuneca momentele pe care le petreceau împreună.

Erau aproape două săptămâni de când se întâlneau zilnic. Dar, într-o bună zi, un eveniment neprevăzut îi obligă să pună capăt ieşirilor lor.

Bruce Walbrook nu aproba prietenia care-i lega, Janet îşi dădea seama, şi acesta era unul din motivele pentru care aprecia atât de mult compania lui Francisco: era fericită să-şi sfideze duşmanul.

Nu doar o dată, la întoarcerea de la plajă, tânărul avocat londonez se afla sub portalul vilei mari. Janet se făcuse că nu-l vede. Nu se grăbea să iasă din maşină. Apoi întârziase să flecărească vesel cu Francisco, pentru a-l sfida pe Bruce Walbrook!

În ziua aceea, tocmai ajungeau în faţa casei doamnei Kendall. Nu era încă ora cinci.

Bruce Walbrook se apropie de ei cu un pas repezit şi se adresă tânărului spaniol pe un ton tăios:

— Aş vrea să vă ocupaţi puţin mai serios de munca dumneavoastră, Francisco. Nu veţi ajunge niciodată la nimic dacă, în loc să vă studiaţi dosarele, nu vă gândiţi decât la distracţie.

Cu o voce glacială, el adăugă:

— Dosarul Hamlyn nu este pe biroul meu. Ce s-a întâmplat cu el? Aş fi curios să aflu.

Surprins de proasta dispoziţie a lui Bruce, Francisco nu putu răspunde decât:

— Da, domnule…

Cu capul plecat, se îndreptă spre vilă. Bruce Walbrook nu-i adresase nicio privire lui Janet. Inima tinerei bătea foarte puternic… În grabă, alergă spre căsuţa mamei sale.

Capitolul *1*

După acest incident, Janet nu mai avu deloc ocazia să-l revadă pe Francisco. Uneori zărea maşina portocalie în parc, dar tânărul spaniol părea că lucrează mai mult în oraş decât la vilă.

Îi purta pică pentru asta lui Bruce Walbrook. Îl detesta pe acest om… Cum putea oare să se arate atât de despotic? Era de asemenea decepţionată că nu mai avea posibilitatea să-l sfideze…

Era nerăbdătoare să vadă în sfârşit clasat litigiul cu privire la vechiul drum de cale ferată. Când va putea oare mama ei să-l obţină? Oh, cât de bucuroasă va fi, în ziua când va putea fi construit un zid, cu un portal cu acces numai la căsuţă… În ziua aceea, maestrul Bruce Walbrook va înţelege că nu putea câştiga toate cauzele.

Număra zilele şi, după o lună, urcă la San Gabrielle. Obţinuse oare primarul de la Madrid autorizaţia de a vinde terenul?

Din păcate, la primărie nimeni nu părea să-şi amintească de cererea ei şi a trebuit să reînceapă să explice penibil ce o aducea acolo.

După o lungă discuţie, funcţionarul clătină din cap: totul era în acelaşi punct… Se aştepta încă scrisoarea de la Madrid.

Janet mai aşteptă încă două săptămâni înainte de a se întoarce în sat, unde primi acelaşi răspuns.

Juana, una din menajerele din vila mare, se mira de

nerăbdarea ei. Lucruri de genul acesta pot dura uneori ani de zile, o asigură ea.

Într-o zi, primarul le făcu o vizită. Învăţătoarea începea să fie impresionată de toate demersurile tinerei?

Señora García sosi la volanul unei maşini noi de culoarea muştarului pe care o lăsă pe drumul fermei ca să parcurgă pe jos restul distanţei.

Janet o zărise şi se grăbi s-o întâmpine.

Doamna Kendall o salută, de departe. Apoi se retrase în bucătărie, preferând să se ocupe de pregătirea prânzului. Nu voia să se amestece în aceste treburi privitoare la vechiul drum de cale ferată.

— Buenos dias, spuse señora García zâmbind.

Era îmbrăcată foarte simplu cu o fustă neagră şi o bluză albă. Obrajii ei durdulii erau îmbujoraţi şi ochii negri îi străluceau. Într-adevăr, era drăguţă şi simpatică.

— Buenos dias, señora, răspunse Janet.

Care putea fi oare motivul venirii primarului? se întreba ea cu curiozitate.

Tânăra femeie se oprise şi privise în jurul ei.

Admira căsuţa, ca şi grădina bine întreţinută. Apoi îl mângâie pe Dale şi aruncă o privire împrejurimilor. Părea că apreciază priveliştea frumoasă: munţii şi, în depărtare, ferma cocoţată pe o colină…

Părea că venise doar într-o simplă vizită de bună vecinătate.

În fine, traversă vechiul drum de cale ferată şi păru că-i ia măsura.

— Este? întrebă ea în cele din urmă.

Inima lui Janet tresări. În spaniola ei greoaie, întrebă dacă era posibil să obţină terenul până la zidul vilei mari.

— Şi.

Primarul clătină energic din cap şi puse mâna pe zid.

Apoi, cu multe gesturi, señora García se lansă într-un

lung discurs. Acest drum de cale ferată dezafectat aparţinea guvernului, dar era posibil să fie cumpărat în toată lărgimea lui dacă posezi o proprietate învecinată.

— Noi dorim să-l cumpărăm! se grăbi Janet să spună.

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor ei, puse şi ea mâna pe zidul vilei. Era încântată: mama ei va avea toată aleea până la vila mare. Bruce Walbrook va fi furios!

Señora García se dezinteresă curând de vechiul drum de cale ferată ca să admire migdalii. N-avea prea des ocazia să hoinărească pe câmpuri, cum s-ar fi crezut.

Janet încercă să obţină un răspuns definitiv referitor la cumpărarea terenului. Dar, din păcate, se pare că autorizaţia nu sosise încă…

— Aţi scris acum două luni! exclamă ea. Este prea mult.

— Mucho tiempo? No! replică tânăra femeie. Pentru ea, în mod vizibil, două luni nu însemnau nimic…

Totuşi, la început aşteptarea fusese fixată numai la o lună, ar fi vrut Janet să-i amintească. Oare cât timp va mai trebui să aştepte? se interesă ea.

— No se declară señora García cu un zâmbet. „Nu ştiu”… tânăra fată trebui să se mulţumească doar cu acest răspuns. Nu-i rămânea decât să aştepte, încă şi încă…

După ce o salutase pe învăţătoare, se îndreptă spre terasă, destul de demoralizată.

Señora García ţinuse să-şi arate interesul pentru problema aceasta, dar, peste o jumătate de oră, probabil nu se va mai gândi la ea.

Tânăra se lăsă să cadă pe un scaun şi aruncă o privire în direcţia drumului fermei. Maşina de culoarea muştarului era tot acolo… Şi, oprită exact alături se afla lunga limuzină bleumarin pe care Janet începea s-o cunoască bine…

— Era prea frumos, îşi spuse Janet cu amărăciune.

Bruce Walbrook o salută pe señora García cu dezinvoltura lui obişnuită şi tânăra femeie părea încântată să-l întâlnească.

Janet îşi plecă încet capul şi începu s-o mângâie pe Twiggy. Se prefăcea că nu-i observase pe cei doi interlocutori, dar frânturi în spaniolă ajungeau până la ea. Vorbeau foarte repede, prea repede pentru a înţelege ceva, doar un cuvânt sau două pe ici, pe colo.

Râsul señorei García se ridica din când în când, clar, muzical. Acest râs parcă sfredelea urechile lui Janet care-şi strângea pumnii, iritată.

Din când în când, arunca o privire spre tânărul avocat. Purta un costum uşor de pânză de culoare galben deschis, croit perfect. Ochelarii de soare îi protejau ochii. Câteodată, un zâmbet făcea să-i strălucească dinţii albi şi, prin contrast, bronzarea părea şi mai intensă.

În acest timp, Twiggy se juca fără să se gândească să-şi retragă ghearele şi Janet trebuia să evite loviturile lăbuţelor ei.

Când auzi portierele trântindu-se, tânăra tresări. Alergă în interiorul casei, deoarece nu voia să fie văzută de Bruce Walbrook. El arunca întotdeauna o privire în direcţia căsuţei când trecea pe alee. Janet se ascundea atunci în camera de zi şi privea prin perdele.

Ca de obicei, se duse la postul ei de observaţie. Cu servieta diplomat în mână, Bruce Walbrook trecea pe sub portal.

El dispăru şi Janet părăsi fereastra.

De ce inima ei era atât de grea? Probabil pentru că, în ciuda vizitei primarului, lucrurile rămâneau în acelaşi punct… îşi spuse ea.

* * *

Căldura lunii iunie devenea din ce în ce mai puţin suportabilă. Zorelele din grădină înfloriseră şi erau de o

frumuseţe strălucitoare. Flori de toate culorile se deschideau ici şi colo. Unele erau albe ca zăpada, altele de un roz delicat sau de un portocaliu aprins.

Soarele arzător pârjolea câmpia. Câmpiile atât de verzi primăvara, aveau acum tonuri roşii şi brune. Pământul era tare, crăpat. Peisajul era diferit. Janet aprecia frumuseţea lui sălbatică, aceste tonuri cafenii şi casele albe din San Gabrielle, strălucitoare sub razele soarelui.

Parcul vilei mari părea o oază de verdeaţă şi de răcoare şi tinerei i-ar fi plăcut să se plimbe pe aleile umbrite de arbori tropicali şi de verdeaţa luxuriantă. Ea avea permisiunea de a intra în parc. Ştia. Ar fi putut hoinări acolo fără ca cineva să-i facă vreo observaţie, dar orgoliul o împiedica să treacă de portal.

Se ducea la plajă, pe bicicletă, aproape zilnic. Familia Ford primea practic în fiecare zi. Maşinile invitaţilor se aliniau pe drumul de cale ferată dezafectată şi Janet auzea râsete, conversaţii însufleţite. Ca să evite toate astea, pleca.

Totuşi, căldura făcea drumul obositor, dar n-avea curajul să rămână acasă.

În parcul vilei intrau tinere fermecătoare… Lunga maşină bleumarin era întotdeauna acolo, în timpul recepţiilor. Asta o îmbolnăvea pe Janet şi atunci n-avea decât o dorinţă: să fugă.

Imediat după plecarea ei, doamna Kendall se îmbrăca şi alerga la vila mare. Janet ştia, deoarece când se întorcea mai devreme decât de obicei, găsea uşa încuiată.

Ea nu-i spunea nimic. Mama ei, încântată de aceste după-amiezi, găsea foarte firesc să se ducă să se distreze când avea posibilitatea.

Uneori, Janet avea impresia că este singura care se luptă. Se părea că doamna Kendall trecuse în tabăra

inamicului.

Într-o zi, revenind de la plajă, fu surprinsă s-o găsească pe mama ei acasă. Totuşi, alături se desfăşura o recepţie foarte zgomotoasă!

În această după-amiază se făcuse extrem de cald. Nicio adiere de vânt nu răcorea atmosfera. Janet fusese să se scalde, apoi îşi îmbrăcase rochia de plajă şi se înapoiase pe bicicletă.

Maşinile erau şi mai numeroase decât de obicei şi se auzea muzica la sute de metri distanţă.

Dar doamna Kendall nu era la familia Ford. Stătea în camera de zi şi plângea.

— Mamă! exclamă Janet, speriată. Ce s-a întâmplat?

Îngenunche la picioarele mamei sale şi o îmbrăţişă.

Doamna Kendall îşi şterse ochii.

— Este… Twiggy, hohoti ea.

— Twiggy? se miră Janet.

— A murit.

— A murit?

Lui Janet i se făcu brusc foarte frig.

— Dar… dar cum? Ce s-a întâmplat? bâigui ea.

— Mă duceam la familia Ford, explică doamna Kendall. Şi atunci, am văzut… Era pe vechiul drum de cale ferată. Ea… fusese strivită.

O furie oarbă puse stăpânire pe Janet. Se ridică şi se repezi afară. Chiar în dimineaţa aceea, se jucase cu Twiggy, şi acum…

Ajunse pe vechiul drum de cale ferată şi aruncă o privire în jurul ei. O zări aproape imediat. Pisica era culcată pe o parte, cu labele înţepenite. Botul ei întredeschis dezvelea dinţii ei mici, ascuţiţi.

Lacrimi fierbinţi ţâşniră din ochii tinerei. Brusc, alergă spre vila mare, plângând, tremurând de furie şi de disperare.

Era multă lume acolo. Se îndreptă direct spre grupurile însufleţite: voia să-i găsească pe cei doi Ford şi să le spună ce gândea.

Bruce Walbrook se afla puţin la o parte, cu un pahar în mână. O zări şi veni repede în întâmpinarea ei.

Nimeni n-avusese timp s-o remarce pe tânăra fată. Avocatul o prindea deja de braţ şi o antrena deoparte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el cu nelinişte.

Furia Janetei se risipi brusc. Lacrimile ei sporiră.

— Vino…

El puse braţul pe umerii lui Janet şi o conduse spre vilă. Câteva momente mai târziu, erau în biroul tânărului avocat.

El o cercetă pe însoţitoarea lui cu un aer îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, Janet? repetă el.

Tânăra inspiră profund. Furia o cuprindea din nou. Cu câtă dibăcie reuşise Bruce Walbrook s-o împiedice să facă scandal!

— Este vorba de Twiggy! exclamă ea.

El o privi fără să înţeleagă.

— Pisicuţa, continuă Janet. A fost strivită pe vechiul drum de cale ferată de unul din aceşti… din aceşti…

Lacrimile o împiedicară să continue. Se lăsă să cadă într-un fotoliu hohotind cu zgomot.

Nu doar moartea lui Twiggy o exaspera astfel. Era lupta pentru acest teren, lupta ei împotriva vilei mari… Se simţea dintr-odată epuizată. Avea impresia că nervii ei suportaseră prea multe şi acum, aceştia cedau.

Bruce Walbrook îi puse un pahar în mână.

— Bea, îi ordonă el.

Ea clătină din cap.

— Nu…

— Bea! repetă el. Şi aşteaptă-mă: revin imediat.

După plecarea tânărului avocat, luă o înghiţitură de

alcool. Era foarte tare, şi se strâmbă, dar se forţă să golească paharul, deoarece simţea că-i făcea bine.

Încetul cu încetul, redevenea ea însăşi. Îşi şterse ochii, apoi, cu degetele, îşi puse părul în orfine. Când reveni Bruce Walbrook, se calmase.

Avocatul îşi ridicase mânecile cămăşii şi-şi spălase mâinile. Ea ghici cu ce misiune macabră se îndeletnicise…

El îşi coborî mânecile şi prinse manşetele cu nişte butoni masivi.

Janet îşi înghiţi lacrimile care-i înţepau ochii.

— Mă duc acasă, declară cu o voce nesigură.

— Te conduc.

Îi luă braţul ca s-o conducă acasă. Degetele lui erau ferme pe pielea goală a tinerei. Fără să vrea, Janet aruncă o privire spre locul unde biata Twiggy zăcea acum un sfert de oră.

Puţin sânge îmbibase pământul…

Brusc, Janet se desprinse din strânsoarea tânărului avocat şi se îndreptă alergând spre căsuţă.

Capitolul 8

Acum era toiul verii şi turiştii forfoteau pe insulă.

Vila mare părea că somnolează sub soare, dar după-amiezile, în timpul recepţiilor, se însufleţea.

Janet rătăcea prin grădină, nereuşind să-şi găsească liniştea. Se gândea adeseori la Twiggy. O revedea sărind veselă în iarbă şi-i venea să plângă.

Era ridicol, îşi spunea ea. Nimeni nu se gândea la Twiggy. Cine îşi făcea griji pentru o pisică strivită? Doamna Kendall o uitase deja. Şi apoi, îl avea încă pe Dale.

Janet încerca să se gândească la altceva, dar fără voia ei, în fiecare zi, paşii ei se opreau în faţa marelui migdal la rădăcina căruia pământul fusese săpat proaspăt.

Într-o după-amiază, când se afla lângă copac, i se alătură Francisco.

— Hola! o salută el în spaniolă.

Ea îi adresă un zâmbet slab.

— Bună ziua…

Nu-l mai văzuse de câtva timp.

Zâmbetul lui Francisco era la fel de călduros. Purta un pantalon de in şi o cămaşă colorată de plajă.

— Sunt însărcinat să vă invit la o plimbare cu maşina, ca şi pe mama dumitale. Vă luăm cu noi, Bruce şi cu mine…

Janet era prea demoralizată ca să găsească un răspuns spiritual. Francisco o luă de braţ şi o conduse spre căsuţă.

— Haide! Trebuie să te pregăteşti!

Tânăra îl urmă fără să protesteze. Această idee venea de la Bruce, ghicea ea: tânărul avocat o pândise adeseori când se ducea să se reculeagă la rădăcina migdalului. Dar era prea abătută ca să-i dea atenţie.

Doamna Kendall fu încântată.

— Ce idee bună! exclamă ea cu veselie. Bruce ne duce la plimbare!

Scoţându-şi bigudiurile, alergă spre camera sa.

— Voi îmbrăca rochia verde!

Janet era în bluză şi în pantalon. Ea ridică din umeri.

— Eu, rămân aşa cum sunt!

— Oh! fă-te elegantă, draga mea! protestă doamna Kendall.

Pentru a-i face plăcere mamei, Janet deschise uşile dulapului ei şi alese o rochie de pânză albă pe care n-o mai purtase de la sosirea la Ibiza. O găsea puţin prea elegantă pentru a merge în sat sau la cumpărături în oraş. Dar, pentru o plimbare cu maşina, această rochie era ideală, îşi spuse ea.

Făcu un duş rapid şi se parfumă înainte de a îmbrăca rochia răcoroasă şi elegantă.

În mod ciudat, o dată îmbrăcată, se simţi mai puţin deprimată. Îşi adresă un mic surâs în oglindă. Faţa ei căpătase culoarea turtei dulci şi nu mai avea nevoie să se machieze, mulţumindu-se doar cu puţin ruj pe buze.

Apoi îşi perie părul cu grijă, îşi puse pălăria de pai şi îşi luă o geantă tot din pai.

Intrând în camera de zi, avu o mişcare de surpriză: Bruce era deja acolo.

Cât de înalt era, zvelt şi bronzat... Era o impresie bizară, să-l vadă atât de îngrijit şi de elegant, în această cameră fără pretenţii.

Mama lui Janet îşi făcu apariţia în rochia ei uşoară de mătase verde. Purta o pălărie asortată şi un colier de chihlimbar care zornăia pe pieptul ei.

Bruce Walbrook o salută.

— Toată lumea este gata? întrebă el.

Janet îl privi pe Dale cu un suspin. Căţeluşul alerga peste tot, foarte entuziasmat de aceste pregătiri de plecare. Spera în mod vizibil să participe şi el. Urechile i se lăsau, apoi se ridicau, ca tot atâtea întrebări.

Bruce urmări privirea lui Janet.

— Bineînţeles, Dale! declară el. Eşti invitat şi tu…

Câinelui nu trebuia să i se repete de două ori invitaţia:

Ieşi, alergând şi lătrând vesel.

Francisco stătea lângă mica lui maşină portocalie. Deschise portiera lui Janet, în timp ce Bruce o instala pe doamna Kendall pe scaunul din faţă al lungii lui maşini bleumarin. Dale sări pe genunchii stăpânei lui şi cele două maşini porniră, cu Bruce în frunte.

Geamul era lăsat, o adiere uşoară făcea să zboare părul lui Janet. Ea privea maşina luxoasă a tânărului avocat londonez. Vedea, lângă pălăria verde a mamei sale, părul negru al lui Bruce, umerii lui bine conturaţi de haina

de culoare deschisă.

Brusc, se simţi ciudat de fericită: această zi avea ceva excepţional…

Marea, foarte albastră, se confunda la orizont cu cerul. Pe alocuri, când soarele atingea valurile, avea reflexe strălucitoare şi aurii.

Urmau un drum de cornişă. De-o parte, marea – splendidul golf Es Cana – şi de cealaltă, pământul roşu plantat cu măslini.

Merseră până la Santa Eulália, un orăşel foarte colorat, umbrit de palmieri, unde se găseau baruri, prăvălii cu suveniruri şi magazine de toate felurile.

Reluară apoi drumul în direcţia Ibizei, traversară oraşul şi se îndreptară spre Puig di Molins – colina morilor, de unde priveliştea era foarte frumoasă. Admirară un sat fermecător cuibărit în mijlocul unor palmieri şi smochini. O catârcă se învârtea neîncetat în jurul unui puţ ca să ridice găleţi cu apă.

Apoi au pornit în direcţia Antonio Abad, oraşul preferat de turişti. Aceştia, foarte bronzaţi, purtau adeseori ţinute excentrice şi colorate. Numeroase terase de cafenea mărgineau portul pitoresc.

Maşinile porniră din nou spre nord, traversând livezi de lămâi sau de măslini. Ici şi colo se ridicau zidurile albe ale unei ferme.

Ajunseră curând pe malul unei splendide plaje cu nisip alb pe care valurile o mângâiau uşor. Existau şi aici baruri mari, dar Bruce hotărî să le invite pe terasa unui hotel de lux care domina coasta stâncoasă.

Doamna Kendall şi Francisco comandară o cafea cu lapte, Janet alese un suc de piersici, iar Bruce ceru o sangria, o băutură spaniolă din vin roşu, zahăr şi portocale.

Janet se aşezase în faţa tânărului avocat, a cărui

figură bine desenată se detaşa cu claritate pe albastrul cerului.

O fericire fără margini o învăluia pe tânără. Îşi pierduse expresia tristă, îi revenise vioiciunea obişnuită: avea impresia că se trezeşte…

În fond, viaţa nu era minunată?

Doamna Kendall flecărea veselă cu Bruce. Janet se ridică şi i se alătură lui Francisco, aflat pe marginea terasei, care admira peisajul.

El îi arătă golful Portinax; două vapoare în culori vii dansau pe valuri în faţa caselor pescarilor. În timpul plimbării, el se arătase un ghid excelent, ale cărui explicaţii o pasionau pe tânăra fată.

În acest timp, Dale explora ghivecele de flori, care decorau terasa şi grădinile.

După ce-şi terminară băuturile, Janet şi mama ei se duseră să se răcorească în vederea drumului de întoarcere: rămâneau doar treizeci sau patruzeci de kilometri de parcurs până la San Gabrielle.

Razele soarelui începeau să piardă puţin din intensitate când excursioniştii îşi reluară locurile în maşini. Fără să ştie cum, Janet se regăsi în maşina albastră, iar mama sa în compania lui Francisco. Iniţiativa acestei schimbări se datora oare lui Dale? Căţeluşul sărise direct în vehiculul portocaliu, care pleca primul.

Luxoasa maşină bleumarin începu să alunece fără zgomot pe drum. Cât de confortabile erau scaunele acoperite de piele albă! se gândi Janet.

În toaleta hotelului, se pieptănase şi îşi înviorase culoarea buzelor. Uşoara ei rochie nu cântărea practic nimic şi se simţea proaspătă şi destinsă.

Motorul micii maşini portocalii torcea în faţa lor. Acum rulau spre San Gabrielle.

Janet visa cu ochii deschişi… Privirea ei era pierdută

în depărtare.

Ea avu brusc o mişcare de uimire: maşina albastră se angajase pe un drumeag, în timp ce Francisco continua drept înainte.

Singura explicaţie pe care Bruce o dădu acestei schimbări de direcţie fu aceasta:

— Trebuie să merg să văd un client.

Janet nu făcu niciun fel de comentariu. Fericită, relaxată, se lăsă în voia momentului…

Şi apoi, erau atâtea de văzut! Nu obosea să admire peisajul al cărui fiecare amănunt o încânta: un zid în ruină, un copac cu ramuri răsucite, şi chiar tonurile atenuate ale ierbii de pe taluzuri…

De cât timp rulau astfel cu viteză redusă? Zece minute? Douăzeci de minute? Janet nu acorda nicio atenţie timpului.

Dar deodată, la cotitura drumului, apăru un mic orăşel alb în mijlocul colinelor acoperite de pini. O vegetaţie tropicală năpădea zidurile: flori exotice, cactuşi, palmieri…

Bruce, care conducea cu îndemânare pe străzile înguste, opri maşina într-o piaţă şi declară:

— Trebuie să continuăm pe jos.

Străbătură pasaje înguste unde paşii lor răsunau pe pavaj. Zidurile grădinilor, albe sau în culori pastel, se ridicau foarte înalte de fiecare parte a străduţelor. Ghivece de flori împodobeau majoritatea ferestrelor.

Ajunseră într-o stradă evident mai largă, mărginită de locuinţe impozante, construite la oarecare distanţă unele de altele.

Bruce sună la poarta uneia dintre ele, şi o femeie îmbrăcată în negru veni să deschidă. Tânărul avocat îi întinse cartea sa de vizită. După ce-i aruncă o privire, ea deschise grilajul din fier forjat şi spuse câteva cuvinte în

spaniolă, apoi dispăru.

Probabil că le ceruse să aştepte, îşi spuse Janet.

Era o răcoare plăcută în curtea interioară, pe solul pavat cu dale roşu-închis. Tablouri şi arme vechi decorau pereţii acestei vechi case.

Stăpânul casei nu întârzie să apară. Era un bărbat în vârstă, a cărei faţă de culoarea fildeşului vechi era încadrată de păr des, foarte alb. Era îmbrăcat în întregime în negru, şi în ochii lui întunecaţi străluceau orgolioşi.

Când Bruce o prezentă pe Janet lui Don Ignacio, bătrânul domn se înclină. Era în atitudinea lui un amestec de demnitate şi de căldură.

Bruce începu să-i vorbească în spaniolă. Nu adusese niciun dosar, remarcă Janet, dar părea că ştie pe dinafară diferitele aspecte ale problemei care-l aducea acolo.

Cu discreţie, tânăra se duse să se aşeze puţin mai departe, ca să-i lase pe cei doi bărbaţi să-şi continue liniştiţi discuţia.

Aceasta nu dură mai mult de câteva minute; apoi Don Ignacio, cu ospitalitatea înnăscută a spaniolilor, vru să le ofere ceva să se răcorească. După ce refuză invitaţia, Bruce ceru gazdei permisiunea de a vizita grădina.

Don Ignacio aprobă această cerere cu un zâmbet. Îi conduse pe cei doi tineri într-o curte şi-i invită să treacă printr-un pasaj îngust. Şi, deodată, Janet se găsi în faţa unei grădini de basm.

Această grădină era înconjurată de ziduri foarte înalte, ale căror cărămizi roşii se decoloraseră cu timpul, acoperite de trandafiri agăţători cu flori care înmiresmau aerul.

Erau acolo palmieri, portocali, arbori exotici plini de flori; şi din nou trandafiri, mereu trandafiri…

Bruce îşi pusese mâna pe braţul tinerei. Era a doua oară când mergeau unul lângă altul într-o grădină, îşi

aminti Janet.

Dacă grădina era înconjurată de ziduri pe trei laturi, a patra era ornată cu coloane şi bolte în stil maur. Plantele căţărătoare le acopereau cu verdeaţă şi o bancă de piatră îi invita să se odihnească la umbră.

Probabil era bine aici, când soarele cobora. Cât de odihnitor trebuia să fie acest loc de vis, se gândi Janet, când rândunele îşi încrucişau zborurile, când umbrele se lungeau pe ziduri.

Îşi luară curând rămas-bun de la Don Ignacio. Janet îi mulţumi cu un zâmbet şi el se înclină din nou, vizibil încântat că-i făcuse plăcerea.

Orăşelul începea să se trezească. Femei în şaluri întârziau la umbra străduţelor. Bruce o opri brusc pe Janet să înainteze, şi în secunda următoare, un şir de măgari încărcaţi cu coşuri umflate mergeau cu paşi mărunţi în faţa lor. Ce puteau conţine oare aceste coşuri? se întrebă Janet curioasă.

Era un spectacol încântător şi avea impresia că trăieşte un vis: acest orăşel pierdut în vale, cu străzile lui înguste şi ferestre împodobite cu flori… minunata grădină a lui Don Ignacio… Toate astea nu erau oare ireale?

Bruce dorise să-i arate adevărata faţă a Spaniei, înţelese ea. Iată de ce o adusese aici.

Îşi continuară plimbarea şi un gând trecu prin mintea tinerei. Dacă Bruce proceda în felul acesta, era, într-un fel, ca s-o facă să uite moartea lui Twiggy de care se simţea puţin responsabil. Încerca să se facă iertat…

În acest moment, Janet era incapabilă să-i poarte pică. Ea se bucura intens de această plimbare şi se simţea nespus de fericită.

De ce oare se opri dintr-odată? N-ar fi ştiut să spună. Se aflau într-o mică piaţă unde nu era nimic de văzut, în afara unor pereţi goi şi ferestre apărate de gratii solide.

Totuşi, avea impresia că aude castaniete şi tamburine.

Cu paşi înceţi, Janet se îndreptă spre o fântână veche decorată cu îngeri şi heruvimi, sculptaţi într-o piatră roasă de ani.

În această mică piaţă uitată, Janet se simţi brusc foarte apropiată de Spania. Forţa primitivă a acestei ţări o copleşea… Dar n-ar fi ştiut să exprime cu claritate ce simţea. Bruce i se alătură. Încerca şi el aceeaşi impresie? se întrebă ea.

Apropierea tânărului avocat o tulbura extrem de mult. Ar fi vrut să-şi pună din nou degetele pe braţul ei… ca în grădina lui Don Ignacio.

Soarele scălda sculpturile fântânii cu o lumină aurie.

Bruce nu făcea niciun gest. În cele din urmă, el rupse tăcerea:

— Ne întoarcem?

— Da, făcu ea cu o voce răguşită.

Ea îl urmă. „Da”, doar atât rostise. Era prima dată când îi vorbea lui Bruce în toată după-amiaza.

Se întoarseră la maşină, şi, nu după mult timp, ajunseră la destinaţie. Bruce opri maşina pe drumul vechi de cale ferată.

Dale îi întâmpină lătrând şi doamna Kendall apăru în prag.

Janet coborî din maşină. Câteva clipe mai târziu, Bruce trecea prin poarta centrală a vilei mari.

Mama lui Janet părea foarte bine dispusă. Îşi schimbase rochia verde cu un vechi chimonou de bumbac.

— Ce vi s-a întâmplat? Este o eternitate de când m-am întors…

— Oh, Bruce a trebuit să meargă să vadă un client…

Fără alt comentariu, Janet se îndreptă spre camera ei:

dorea să fie singură…

Lângă fântână, cunoscuse câteva clipe de fericire perfectă. Apoi se simţise foarte tulburată în preajma lui Bruce. Fusese oare numai imaginaţia ei? Totuşi, avusese impresia că şi Bruce fusese tulburat.

Capitolul 9

Factorul nu aducea corespondenţa la casele sau la fermele risipite în împrejurimile satului San Gabrielle. Locuitorii lor trebuia să se ducă în sat pentru a-şi căuta scrisorile. Le găseau fie la cafenea, fie la băcănie.

Janet îşi luase obiceiul să meargă să-şi caute corespondenţa la San Gabrielle la sfârşitul după-amiezii: era ca o plimbare.

Când se întoarse acasă, în acea seară, mama ei punea masa pentru cină. Dar abandonă activitatea pentru a lua imediat scrisorile pe care i le întindea fiica ei.

— Oh, o scrisoare de la Jan! Sunt mai mult de cincisprezece zile de când nu mi-a scris! Şi de asemenea o scrisoare de la sora ta. Mă întreb dacă nepoata mea şi-a început cursurile de dans

Învârti între degete un plic gros, alb.

— Ce-i asta? Această scrisoare a fost expediată din Ibiza! Ori, eu nu cunosc pe nimeni pe insulă… în afară de săteni, bineînţeles!

— Grăbeşte-te şi deschide-o. Astfel, vei afla despre ce este vorba! făcu Janet zâmbind.

Doamna Kendall se aşează în fotoliul său preferat. Îşi puse ochelarii cu rame de baga şi, după ce deschise plicul lung, scoase o invitaţie tipărită.

Scoase o exclamaţie de încântare.

— Oh! O invitaţie oficială la o recepţie de gală la familia Ford!

Janet cercetă invitaţia, gânditoare. Doamna Kendall părea foarte impresionată.

— Familia Ford cunoaşte oameni importanţi. Domnul Ford este armator, cred că ţi-a spus. Toţi magnaţii companiilor maritime vor fi acolo!

Ea clătină din cap cu un zâmbet încântător.

— Cât de amabili sunt să ne trimită o invitaţie!

— Şi prin poştă! exclamă Janet. Când noi locuim doar la câţiva paşi

— Vei veni, de data asta, Janet! spuse doamna Kendall. Această recepţie va merita osteneala, sunt sigură.

Tânăra nu răspunse imediat. Nu-l văzuse pe Bruce de o săptămână. Îl zărise doar de departe, la volanul maşinii lui. Şi… dorea să-l revadă pe tânărul avocat. Ea se simţise aşa de apropiată de el, în grădina lui Don Ignacio, şi la fel lângă vechea fântână…

Această invitaţie îi oferea un pretext pentru a se duce la vila mare. Îşi ridică prin urmare capul şi declară vesel:

— S-a făcut, voi merge!

— Ai dreptate, draga mea. Familiei Ford îi place să fie înconjurată de tineri.

Bruce era acolo, se gândea Janet. Ea nu va vedea pe nimeni altul!

Doamna Kendall avu o tresărire şi ochelarii îi alunecară pe vârful nasului.

— Dumnezeule! exclamă ea cu spaimă. N-am nimic să-mi pun pe mine!

Janet îi aruncă o privire amuzată.

— Oh, vei găsi tu o rochie…

Cu sprâncenele încruntate, doamna Kendall alergă spre camera ei pentru a trece în revistă conţinutul tuturor dulapurilor.

Entuziasmul manifestat de mama ei în zilele următoare nu întârzie s-o cuprindă şi pe Janet. Şi ea dorea să arate cât mai bine.

Se opri la o rochie mov fără mâneci, cu o croială

simplă, dar căzând perfect. Culoarea pastel contrasta plăcut cu pielea ei bronzată.

În dimineaţa recepţiei, îşi spălă părul; apoi petrecu mult timp în faţa oglinzii, finisându-şi minuţios machiajul.

Se privi în sfârşit cu un aer critic. Rochia sa era fără pretenţii: era o toaletă de vară relativ puţin folosită, dar n-avea alta mai elegantă. Părul îi încadra faţa în valuri mătăsoase şi ochii îi străluceau pe faţa bronzată. Era radioasă.

Doamna Kendall purta o rochie de mătase imprimată. Cerceii ei din acvamarin dansau veseli.

Era gata înainte de ora indicată pe invitaţie. Janet îi ceru să aibă răbdare, aşteptând ca maşinile să se înghesuie pe vechiul drum de cale ferată. Abia atunci, se îndreptară spre vila mare.

Era multă lume: o mulţime pestriţă şi veselă invadase parcul. Buchete splendide de flori exotice împodobeau mesele lungi acoperite de feţe de masă de damasc.

Chelneri în vestă albă prezentau invitaţilor platouri de argint pline de apetitive apetisante. Un cort de mătase galbenă era ridicat pe peluză.

Puţin intimidată, Janet o urmă pe mama ei.

Domnul Ford le salută cu amabilitate, înainte de a le prezenta multora dintre prietenii săi.

— Să mergem să vedem ce este acolo! spuse deodată doamna Kendall.

Ea o conduse pe Janet spre cortul mare. Acesta adăpostea un ring de dans pe care evoluau deja o jumătate de duzină de perechi. Orchestra era cocoţată pe o estradă. Muzicienii erau toţi îmbrăcaţi la fel: pantalon negru şi cămaşă cu dungi.

Doamna Kendall îşi continua explorarea. Sub un alt cort, ridicat puţin mai departe, se proiectau diapozitive. La mica distanţă de acolo, un cuplu de spanioli în costum

tradiţional dansa un flamenco.

Doamna Kendall nu întârzie să se integreze într-un grup şi Janet se îndreptă spre piscină, unde se disputa o partidă de polo pe apă. Tânăra se prefăcu interesată, dar în realitate, nu înceta să-l pândească pe Bruce Walbrook. Acesta rămânea însă invizibil… Oare era reţinut de treburile lui?

Francisco nu era nici el acolo. Dar tânăra nu voia să se izoleze pentru atâta lucru şi se găsi curând în centrul undei bande de tineri. Doi scandinavi fermecători deveniră pe loc cavalerii ei curtenitori. O duseră la bufet şi-i oferiră un pahar. Apoi o antrenară într-un colţ al parcului, unde începuse o partidă de crichet. Cerculeţele erau plantate pe o peluză, nu departe de terasă.

Bărbaţii se dovediră mult mai abili la acest joc decât femeile. Janet era la fel de stângace ca celelalte, ceea ce n-o împiedica să se amuze teribil.

Deodată, zări, nu departe de mesele de la bufet, o siluetă înaltă familiară…

Inima ei începu să bată foarte puternic, şi simţi că roşeşte intens.

Vru să abandoneze numaidecât jocul şi să i se alăture lui Bruce. Dar tinerii scandinavi – Sven şi Emil – nu încetau să-şi înmulţească glumele. Nu-i putea părăsi brusc fără să pară lipsită de decenţă. Trebuia să aştepte momentul propice pentru a se eclipsa fără să se observe.

În cele din urmă, tinerii se săturară de crichet şi o antrenară pe Janet spre bufet. Emil, cu un braţ trecut neglijent în jurul umerilor tinerei, o ghida spre mese.

Bruce, nu departe de ei, vorbea în spaniolă cu un cuplu de invitaţi. Purta unul din costumele lui uşoare de vară croite impecabil.

Era acolo… nu asta era principalul? Janet era incapabilă să înghită ceva. Ştia că Bruce a văzut-o. Simţise

privirea lui intensă fixată asupra ei, când juca crichet.

Nu putea să-i ignore prezenţa la câţiva paşi de el. Va putea oare pune curând capăt conversaţiei în care era prins?

Tânăra era nerăbdătoare să ajungă în sfârşit lângă el, să-i vorbească... Încet – încet, se îndepărtă de tinerii scandinavi şi se plasă puţin mai departe. În felul acesta, îndată ce Bruce va încheia conversaţia, el va putea veni să i se alăture.

Cu coada ochiului, îi văzu pe interlocutorii tânărului avocat îndepărtându-se. Se prefăcu atunci interesată de conversaţia vecinilor săi, deoarece nu voia să pară că-l aştepta pe Bruce.

Mâna tânărului bărbat nu va întârzia să se aşeze pe braţul ei, era sigură... Încordată ca un arc, cu inima bătând repede, aştepta cu speranţă clipa.

Trecură câteva minute. Când se întoarse, străduindu-se să aibă un aer firesc, Bruce dispăruse...

Cercetă cu atenţie grupurile şi-l zări în fine în cealaltă parte a terasei, înconjurat de mai multe persoane.

Inima lui Janet se strânse. Îi era greu să-şi păstreze zâmbetul. Oamenii continuau să discute vesel în jurul ei, dar ea era incapabilă să se alăture râsului celorlalţi.

Suferea...

„Este o lecţie bună”, îşi spuse ea cu amărăciune. Greşise lăsându-şi inima să vorbească. Între Bruce şi ea va exista întotdeauna litigiul cu vechiul drum de cale ferată... Un avocat nu uita asta niciun moment. Cum fusese atât de proastă să viseze...

Se forţă să glumească şi ea cu vecinii ei. Slavă cerului, Bruce nu ştia că-l văzuse. Nu se făcuse prea ridicolă! El nu ştia că îl aştepta cu disperare, nu va şti niciodată.

Reuşi să pară veselă şi destinsă până la capăt. Bruce

nu încercă să se apropie de ea. Rămânea mereu la o anumită distanţă.

Ea profită de plecarea unui grup de invitaţi ca să i se alăture şi să se înapoieze la căsuţă.

Era în bucătărie când mama sosi la rândul ei, foarte încântată de ziua ei. Se lansă într-un lung monolog însufleţit.

— Şi tu, draga mea, te-ai distrat bine? întrebă ea în cele din urmă.

Janet se forţă să zâmbească.

— Formidabil! o asigură ea.

Mama ei îi aruncă o privire scrutătoare.

— Nu l-am văzut pe Bruce. Şi tu?

— Oh, era acolo, totuşi, spuse tânăra, cu o voce pe care reuşi s-o facă să sune normal.

Capitolul 10

Janet nu mai mergea la plajă: acum era prea multă lume acolo.

Îmbrăcată într-un pantalon de bumbac, cu o bluză uşoară şi cu o pălărie de pai, îşi luase obiceiul să meargă să se plimbe după-amiază.

Descoperise o cărare care ducea în vârful unei mici cabine umbrită de pini. De acolo, avea o vedere minunată. Lua cu ea o gustare şi petrecea acolo câteva ore.

Pe colină exista un ciudat monument din piatră datând probabil de multe secole. Poteca se continua apoi pe alt versant, traversând terenuri plantate cu migdali. Acolo se deschideau grote săpate în piatră, decorate cu sculpturi stranii.

Lui Janet îi plăcea să hoinărească pe aceste locuri ignorate de turişti. Domnea o asemenea pace acolo… Nimic nu tulbura liniştea, exceptând cântecul unei păsări sau bâzâitul unei insecte.

Într-o zi, tocmai când se pregătea să se îndrepte spre

cărare, o maşină opri lângă ea într-un scrâşnet de frâne.

Era Tollo, tânărul sătean care o condusese la şcoală. La volan, Tollo era un adevărat pericol public. Era foarte tânăr şi bucuria de a avea propria lui maşină încă nu se micşorase. Chiar dacă acest vehicul era aproape bun pentru fiare vechi… Tânăra îl zărise pe Tollo de mai multe ori, pe străzile satului, dar era prima dată când îl întâlnea pe drum, la oarecare distanţă de San Gabrielle.

El îi adresă un zâmbet larg la care ea îi răspunse imediat.

— Bună ziua! spuse el.

— Bună ziua, Tollo!

El coborî din maşină şi se sprijini de caroseria ruginită pe alocuri.

— Vreţi să vă conduc în oraş? propuse el.

— Nu, mulţumesc… Fac doar o plimbare pe jos…

Din politeţe, îl întrebă:

— Mergi la lucru?

— Da. Numai pentru trei ore. Şi ziua mea se va sfârşi…

Tânăra ezită o clipă. La urma urmei, nu era o idee rea să meargă în oraş…

Se ducea la oraş doar o dată pe săptămână cu mama ei, pentru cumpărăturile indispensabile.

— Te vei întoarce în sat imediat după lucru? întrebă ea.

— Bineînţeles. Pot să te conduc la Ibiza şi te aduc înapoi peste trei ore…

Janet reflectă câteva clipe. Nu era îmbrăcată foarte elegant ca să hoinărească prin oraş… Purta un pantalon vechi şi o bluză foarte simplă. Dar hainele ei erau viu colorate, şi cine se sinchisea de ţinuta ei?

Avea un portmoneu, ca întotdeauna. Nimic n-o împiedica deci să-l însoţească pe tânăr.

Şi apoi, avea într-adevăr nevoie să-şi schimbe gândurile.

Ridică din umeri şi declară veselă:

— De acord, Tollo! Mă duci?

El deschise portiera şi Janet se instală pe scaunul aflat în stare prosată: arcurile împungeau prin stofa deşirată…

Îşi puse geanta pe genunchi şi în clipa următoare, maşina demară cu toată viteza.

Călătoria cu autobuzul i se păruse întotdeauna destul de grea lui Janet, dar nu era nimic în comparaţie cu ce trebuia să suporte acum!

Tollo apăsa până la fund pedala de acceleraţie şi lua curbele cu o viteză nebună. Pietrişul scrâşnea sub roţi, maşina sărea în gropile drumului prost întreţinut… Janet era azvârlită în toate părţile, deoarece amortizoarele îşi dăduseră de mult sufletul.

Uneori, Tollo conducea complet pe stânga. Ce s-ar întâmpla oare dacă ar veni o maşină din celălalt sens? se întreba Janet cu spaimă, mai ales atunci când n-avea nicio vizibilitate. Din fericire era puţină circulaţie. Numai oamenii bogaţi îşi aduceau maşina pe insulă.

Încercă să se liniştească. La urma urmei, Tollo făcea acest drum de câteva ori pe zi. Trebuia să cunoască drumul pe dinafară. Şi, după toate aparenţele, nu făcuse niciodată vreun accident…

Oraşul somnola sub soare când ajunseră: era ora siestei, şi toate prăvăliile erau închise. Turiştii trebuie că se odihneau în hoteluri, sau se bronzau pe plaje.

În oraş, Tollo conducea puţin mai prudent, din cauza agenţilor de circulaţie aflaţi la intersecţii.

Tânărul lucra la hotelul Morocco, o clădire mare care ocupa toată lungimea unei străzi. El îşi opri maşina la mică distanţă de acolo şi o invită pe Janet să ia ceva la barul

hotelului.

Tânăra, care n-avea nimic special de făcut, îl urmă. După ce luase un suc de fructe pe terasă, sub o umbrelă, se duse să-l vadă la lucru pe tânărul spaniol.

Se afla în spatele biroului de la recepţie, unde clasa cecuri şi diverse documente. Purta acum un costum negru foarte sobru, dar zâmbetul lui era la fel de prietenos.

Janet şi cu el stabiliră să se întâlnească la colţul străzii, peste trei ore. Tânăra nu prea ştia cum să-şi petreacă timpul şi se hotărî să hoinărească prin oraş.

Catedrala îl domina, detaşată pe albastrul cerului. Janet se duse să se plimbe pe chei, unde admiră casele de pescari văruite în alb. Apoi rătăci la întâmplare prin cartierele vechi. Casele erau adeseori decorate cu fresce sau cu ceramică, iar străzile erau mărginite de copaci şi de flori.

Ora de întâlnire cu Tollo nu întârzie să sosească, şi Janet reveni spre hotelul Morocco. Magazinele începeau să se deschidă, oamenii ieşeau pe străzi: Ibiza se trezea după siestă…

Trotuarele mişunau de lume. Consumatorii se îngrămădeau pe terasele cafenelelor: se aflau acolo oameni de afaceri în cămaşă, însoţiţi de clienţii lor, turişti arşi de soare. Un vânzător de bilete de loterie îşi lăuda marfa, motoarele maşinilor vuiau, trecătorii discutau zgomotos. Pe scurt, animaţia era în toi.

Lui Janet îi fu greu să-şi facă drum prin mulţime şi din cauza asta întârzie puţin. Maşina lui Tollo era încă acolo, dar tânărul spaniol nu se vedea.

Îl zări câteva minute mai târziu, înconjurat de o bandă de tineri de aceeaşi vârstă cu el, care glumeau şi râdeau din toată inima.

Ajunseră în faţa vechii maşini şi ironiile începură să curgă. Tollo zâmbea fără să se supere.

La câţiva paşi de acolo, Janet privea scena cu amuzament. Deodată privirea îi fu atrasă de o siluetă înaltă, şi inima ei începu să bată mai repede.

Bruce se afla în cealaltă parte a străzii. Discuta cu un bărbat purtând câteva dosare sub braţ. O văzuse pe Janet. Privirea lui albastră, foarte tăioasă, era aţintită spre tânăra care întoarse repede capul.

Probabil că făcea impresie proastă, în pantalonul ei vechi, îşi spuse ea. Şi apoi, această maşină în stare atât de proastă…

Tollo îi deschise portiera. Îşi aruncă mândră capul spre spate şi începu să râdă la o glumă a unuia dintre tinerii prieteni ai spaniolului.

Tollo se instală la volan. Janet aruncă o privire piezişă lui Bruce Walbrook, înainte de a se forţa să discute vesel cu şoferul ei.

Îndată ce ajunseră pe drum, Tollo începu să gonească. Janet privi în oglinda retrovizoare cu rama de metal ruginită. O maşină lungă bleumarin îi urma…

Un zâmbet ironic flutură pe buzele tinerei. Bruce Walbrook era oare de mult timp în spatele lor? Dacă da, trebuie să fi ignorat, ca şi ei, o dată sau de două ori, culoarea roşie a semaforului. Şi să schimbe urmărirea în catastrofă…

Maşina puternică nu încerca să-i depăşească. Era ca o panteră suplă urmărind urma unui iepure sărind, îşi spuse Janet.

Tollo nu-l observase: practic, nu folosea niciodată oglinda retrovizoare.

Tânărul spaniol o lăsă pe Janet la colţul drumului fermei. Ea mai vorbi cu el până în momentul când maşina albastră îi depăşi şi dispăru în parcul vilei mari.

Ea se prefăcu că nu-l vede, părând foarte interesată de ceea ce-i spunea Tollo. Acesta îi vorbea despre

programul lui de lucru: începea foarte devreme dimineaţa, se întorcea acasă pentru siestă, apoi se reîntorcea la Ibiza după-amiază, pentru trei ore.

— Mâine, este ziua mea liberă. Dar poimâine, dacă vrei, aş putea să te duc din nou în oraş.

Janet reflectă o clipă. Nu se distrase în mod deosebit; totuşi, această mică excursie îi schimbase gândurile. Şi apoi, cu timpul, se va obişnui poate cu felul de a conduce al lui Tollo…

— De acord! făcu ea în fine, bine dispusă. Te voi aştepta aici poimâine.

Tânăra se îndreptă spre căsuţă şi decise să nu-i povestească escapada sa mamei. Nu avea intenţia să-i vorbească nici despre planurile ei. Doamna Kendall risca să se neliniştească, ştiind-o pe drumuri, într-o maşină în stare proastă.

Peste două zile, Janet îşi puse un pantalon vechi ca să n-o intrige pe mama ei. Oricum, nu se simţea dispusă să-şi bată capul cu toaleta.

Aşteptă la marginea drumului, în plin soare. Ajunsese puţin înainte de ora fixată, dar Tollo nu se arăta… Aşteptă cu nerăbdare aproape trei sferturi de oră. Apoi, cu o ridicare din umeri, traversă drumul şi se îndreptă spre cărarea care ducea la colină.

Această schimbare de program îi era indiferentă: va merge la Ibiza cu Tollo în ziua următoare, asta-i tot.

Pentru a fi sigură că nu-l scapă, a doua zi se afla la cotitura drumului cu aproape douăzeci de minute mai devreme. Se plasă la umbra unui mare roşcov şi pândi zgomotele de motor.

Dar totul era tăcut. Oare ce făcea Tollo? O luase pe alt drum? Dar de ce să fi procedat astfel?

Ca şi în ajun, Janet se resemnă în cele din urmă să urce pe colină şi la sfârşitul după-amiezii, ca de obicei, se

duse în sat să-şi ia corespondenţa.

În timpul zilei, locuitorii din San Gabrielle se ascundeau la umbra caselor. Ieşeau seara, şi atunci, satul se însufleţea.

Copii alergau pe străzi strigându-se zgomotos. Câinii lătrau fără încetare. Bebeluşii făceau primii lor paşi în faţa caselor, sub supravegherea mamelor, care flecăreau cu vecinele lor. Ele vorbeau foarte tare, cu voci răguşite. Bărbaţii îşi reparau maşinile agricole în curtea fermei, sau se adunau în jurul meselor cafenelei din piaţă. Tinerii discutau, comparând calităţile scuterelor lor vechi.

Janet tocmai ieşea din băcănie, cu câteva scrisori în mână, când îl zări pe Tollo care se alătura unui grup de tineri, la colţul străzii.

Nu păru deloc stânjenit văzând-o. Dimpotrivă, se îndreptă spre ea cu un zâmbet larg.

Janet îl salută călduros.

— Ei bine, ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă ea. Te-am aşteptat două zile la rând… Trebuia să mă conduci în oraş!

— Ah…

Tollo ridică din umeri, cu un mic surâs.

— N-a fost posibil. Regret.

— Oh, nu este grav!

Ea se întoarse spre maşina tânărului.

— Este în pană? întrebă ea.

Tollo păru puţin stânjenit. Clătină din cap a negaţie, apoi îşi plecă ochii.

— Este… este domnul de la vilă, admise el în sfârşit. A spus…

Se opri şi făcu o mimică ciudată. Îşi trecu degetul peste gât şi scoase un şuierat ameninţător.

Janet încruntă sprâncenele.

— Cum? se miră ea. Nu înţeleg… Care domn de la vilă?

— Avocatul… Acela care are o frumoasă maşină albastră.

Bruce! Un val de mânie o cuprinse pe Janet.

— Ce ţi-a spus? întrebă ea furioasă.

Acum, Tollo avea un aer ruşinat.

— Că-mi va rupe gâtul dacă te mai iau cu maşina, mărturisi el.

— Ce tupeu! exclamă ea.

Se întoarse spre tânărul spaniol.

— Ascultă Tollo, acest bărbat n-are de ce să se amestece în treburile mele. Dacă am vrut să merg în oraş cu tine, asta nu-l priveşte!

Sfidător, adăugă:

— Mă vei conduce mâine?

— Dacă vrei. Dar ce-i voi spune domnului?

— Că sunt încă liberă pe acţiunile mele! Să-i spui asta din partea mea!

Ea îşi agită mâna.

— Pe mâine, Tollo!

Pe drumul de întoarcere, se simţi puţin neliniştită. Bruce şi-ar pune oare ameninţările în practică? Era puţin probabil. Oricum, Tollo nu părea cu adevărat neliniştit.

Şi apoi, n-avea oare dreptul să trăiască aşa cum înţelegea?

A doua zi după-amiază, se urcă în maşina lui Tollo. Se obişnuise cu felul ciudat de a conduce al băiatului: de data asta i-a fost mai puţin teamă…

N-avea chef să hoinărească prin oraş şi se mulţumi să se instaleze pe terasa barului de la hotel, unde citi o revistă. Apoi, când magazinele începură să se deschidă, se duse să privească vitrinele.

Când îl regăsi pe Tollo puţin mai târziu, se făcuse foarte cald şi murea de sete.

— Să mergem să bem ceva! propuse ea.

Încântat, Tollo o însoţi într-o cafenea. Băură pahare mari de suc de fructe rece, privind trecătorii. Era o mişcare necontenită în această mică piaţă, fără nicio secundă de plictiseală.

În momentul când se întorceau la maşină, apărură prietenii lui Tollo. Ei făcură aceleaşi comentarii ironice referitoare la vechimea maşinii. Probabil că era un obicei, deoarece Tollo nu se supără mai mult ca data trecută.

Janet examina trecătorii. Pe de o parte se temea să-l zărească pe Bruce şi pe de altă parte dorea să-l provoace.

În momentul când se urcă în maşină, îl zări. Şi el o văzuse. Privirea avocatului era aţintită asupra ei şi furia îi înăsprea trăsăturile.

Janet se forţă să râdă şi mai tare. Inima ei bătea cu violenţă.

Ah, lui Bruce Walbrook nu-i plăcea s-o vadă în maşina lui Tollo? Ei bine, ei îi plăcea!

Imediat ce ajunseră pe drumul spre San Gabrielle, zări maşina albastră în spatele lor. Se aştepta la asta, mai mult sau mai puţin!

Tollo nu-l văzuse şi manevra volanul cântând.

Ca şi data trecută, Bruce Walbrook îi urmă fără să încerce să-i depăşească. Janet îi ceru lui Tollo să oprească puţin mai departe de drumul fermei. Cu un suspin de uşurare, văzu lunga maşină dând colţul şi dispărând.

Când îşi luă rămas-bun de la însoţitorul ei, se simţea enervată şi totodată supărată.

— Pe mâine, Tollo? întrebă ea.

— La aceeaşi oră. S-a făcut!

Janet era puţin neliniştită, în seara aceea. Bruce va urca oare în sat ca să-i rupă gâtul lui Tollo, cum promisese?

În ziua următoare, Tollo era acolo. Cu gâtul intact, se pare… Părea totuşi puţin mai palid ca de obicei. Îi

transmisese mesajul lui Bruce, ghici Janet. Acum, şi el îl sfida pe tânărul avocat.

Începând din ziua aceea, Janet îl însoţi pe Tollo la Ibiza aproape în toate după-amiezile. Când se întorceau la San Gabrielle, Bruce îi urma.

În realitate, aceste mici excursii n-o amuzau deloc pe Janet. Dacă mai continua să se ducă în oraş, era mai ales din provocare, deoarece nu era atât de liniştită în maşina lui Tollo. Trebuia să-şi adune tot curajul ca să se instaleze lângă tânărul spaniol.

Dar, într-o zi, doar la câţiva kilometri de San Gabrielle, au fost cât pe ce să aibă un accident.

Tollo povestea în amănunt scenariul unui film. În ajun fusese la cinema şi nu putea vorbi despre altceva. Retrăia fiecare scenă pentru Janet, descriindu-le cu gesturi largi.

Tot vorbind, conducea maşina cu mare viteză, cu piciorul apăsat pe acceleraţie.

Luă o curbă pe două roţi. Deodată, la câţiva metri de ei, înaintând agale, descoperiră o cotigă pe două roţi încărcată cu lemne.

Dacă ar fi avut o viteză rezonabilă, ar fi fost suficient să frâneze ca s-o urmeze în turnantă. Ar fi putut astfel aştepta să aibă destulă vizibilitate ca s-o depăşească.

Dar, la viteza aceea, era imposibil.

Într-o fracţiune de secundă, Janet văzu trunchiurile enorme îngrămădite unele peste altele. Tollo frână cu toată puterea. Cauciucurile urlară. Se îndrepta spre moarte. Mai lipseau câţiva centimetri până la coliziune.

Agăţat cu disperare de volan, Tollo se năpusti spre marginea drumului. Urcă talazul nu prea înalt, îl coborî, făcu zigzaguri…

Janet îşi ascunse faţa în mâini. Tremura toată, dar nu ţipa.

În cele din urmă, Tollo reveni pe drum, în faţa cotigii.

Slavă Domnului, nicio maşină nu venise din sens opus!

Tollo avu un zâmbet satisfăcut, evident foarte mândru că stăpânise această situaţie dificilă. Datorită dibăciei lui, scăpaseră fără o zgârietură, trebuia să recunoască.

Janet era incapabilă să-i împărtăşească satisfacţia. Dacă scăpaseră de un grav accident, se datora unui miracol, era conştientă de asta.

Tremura amintindu-şi urletul frânelor. Trebuie să se fi auzit la kilometri de jur-împrejur.

Bruce îi urma, ca de obicei. Prea prudent pentru a depăşi periculos, trebuia să se afle încă în spatele cotigii. El nu-şi lua riscuri ca Tollo! Să depăşeşti un vehicul în plin viraj, era o nebunie.

Când apăru drumul fermei, Janet se simţi uşurată. Începea din nou să respire normal, dar, când ieşi din maşină, picioarele îi tremurau…

Îl privi pe Tollo demarând în mare viteză spre San Gabrielle. Mica maşină sălta pe drumul prost şi era cel mai adesea pe mijlocul sau pe stânga drumului decât de dreapta…

Pe picioarele ei nesigure, Janet începu să alerge: voia să-l evite pe Bruce Walbrook…

Dar, lunga maşină albastră sosea deja. Janet grăbi pasul, traversă vechiul drum de cale ferată şi cu un oftat, ajunse la terasă.

Maşina lui Bruce se opri în faţa căsuţei. O portieră se trânti şi un zgomot de paşi răsună în spatele lui Janet. N-avea nevoie să se întoarcă pentru a şti cine o urma.

— Eu… mă duc să văd dacă sunt ouă, îi spuse ea mamei sale.

Doamna Kendall o fixa cu ochi mari, stupefiată. Janet alergă în grădină, până la curtea păsărilor. Cu degete tremurânde, luă un vas în care puse cele două sau trei ouă

pe care le descoperi în cuiburi.

Era într-o asemenea stare de nervozitate încât risca să le scape din mână. Puse vasul pe pământ şi se cufundă în contemplarea peisajului.

Tremura în continuare.

Deodată, auzi un zgomot de paşi grăbiţi şi Bruce i se alătură…

Nu se încurcă în introduceri. Cu o voce aspră îi aruncă:

— Îţi interzic să te mai urci în acea grămadă de fier vechi!

— Ah? făcu Janet pe un ton nesigur. Şi de când ai dreptul să-mi impui asemenea interdicţii?

Janet era foarte palidă, dar Bruce era şi el la fel. Ea se sili să vorbească pe un ton normal.

— Iată ceva straniu! exclamă ea. Am intenţia să mă duc mâine la Ibiza, ca de obicei.

Bruce făcu un pas înainte, ca şi când urma s-o lovească sau s-o scuture…

Cu o voce scăzută, ameninţătoare, mârâi:

— A fost cât pe ce să fii făcută zob, pe drum.

Ochii bărbatului scânteiau de furie. Ea îşi impuse să-i susţină privirea şi ridică din umeri.

— Dar nu s-a întâmplat! replică ea. Oricum, ce te priveşte asta?

— Pentru că, proastă mică…

Se întrerupse şi o prinse brusc de umeri. Degetele lui erau dure, pe carnea sensibilă a tinerei, când o trase spre el. Gura lui puse stăpânire cu lăcomie pe cea a lui Janet.

Ea se abandonă acestei îmbrăţişări. Avea impresia că pluteşte într-un vis minunat. Nu simţise niciodată o asemenea plăcere… Ar fi vrut ca acest moment să nu înceteze niciodată. Ca lumea să-şi oprească mersul…

Braţele ei se înnodaseră în jurul gâtului tânărului

avocat. Se desprinse brusc, foarte roşie.

Ochii ei erau plini de stele şi avea picioarele ca de vată.

— Eu… aş face mai bine să mă întorc în casă, bâigui ea.

Bruce avu un zâmbet uşor. Îi întinse vasul cu ouă.

— Nu uita asta!

Janet reveni spre casă. Mama ei era pe terasă, cu mâinile albe de făină. Avea o expresie uimită şi în acelaşi timp încântată.

— Ei bine! se mărgini ea să spună.

Roşeaţa lui Janet spori.

— Oh, mamă! murmură ea.

Fugi în camera ei. Părea că pluteşte pe un nor… Sau mai bine pe un curcubeu în mii de culori. Bătăile inimii sale ritmau o minunată muzică interioară.

O sărutase! Bruce o sărutase!

Capitolul 11

Cu luna august, venise sezonul sărbătorilor. Fiecare sat de pe insulă îşi sărbătorea sfântul protector, ceea ce oferea ocazia petrecerilor de tot felul.

Steaguri şi ghirlande de flori împodobeau străzile. Era muzică, se dansa şi vinul curgea în valuri…

Familia Ford încetase să mai organizeze recepţii după-amiază: se făcuse prea cald pentru asta. Acum, îşi duceau prietenii să-şi petreacă seara la petrecerile din sate şi doamna Kendall îi însoţise de mai multe ori.

În ziua aceea, Janet se duse în sat să facă unele cumpărături. Mama ei îi pândea nerăbdătoare întoarcerea pe terasă.

— A venit Bruce, declară ea zâmbind cu un aer atotştiutor. Familia Ford merge la Santa Margarita, astă seară, şi suntem invitate…

Inima lui Janet începu să bată mai repede. Cum de nu

fusese acolo ca să-l întâmpine pe Bruce? Oricum, ar fi fost prea intimidată ca să-şi ridice ochii spre el…

Va fi şi el la sărbătoare, diseară? se întrebă ea. Oh, probabil că da, altfel n-ar fi venit el însuşi să le invite.

Fusese nervoasă toată ziua şi, în acelaşi timp, se simţea neliniştită.

Îmbrăcă din nou rochia albă pe care o purtase în ziua când se duseseră să-l vadă pe Don Ignacio. Părul proaspăt spălat, strălucea ca mătasea în jurul feţei sale bronzate.

Se machie foarte uşor şi se parfumă puţin, apoi încălţă sandale aurii. Se simţea extrem de feminină. În ultimele două săptămâni, se îmbrăcase cu pantaloni vechi, care erau foarte confortabili, dar n-aveau nimic elegant!

La căderea nopţii, maşinile începură să sosească pe drumul vechi de cale ferată. Doamna Kendall şi Janet se alăturară grupurilor vesele.

Bruce nu era acolo… Avea mult de lucru, îşi spuse Janet ca să se liniştească. Poate se vor întâlni mai târziu?

Au fost invitate să ia loc într-o maşină şi şirul de vehicule se puse în mişcare în direcţia satului Santa Margarita. Sărbătoarea era în toi când ajunseră acolo. Focuri de artificii explodau pe cerul întunecat în mii de stele colorate. Străzile erau pline de lume… de la femei în vârstă, îmbrăcate complet în negru şi copii îmbrăcaţi în costumul local foarte colorat, până la turiştii care se amestecau cu sătenii.

Familia Ford şi prietenii lor îşi parcară maşinile sub copacii unei pieţe mari. Un ring de dans fusese construit în centru şi o orchestră cânta fără încetare. Puţin mai târziu, era prevăzută o demonstraţie de dansuri folclorice.

Toate cafenelele erau deschise, firește. Janet şi mama ei îi urmară pe prietenii lor spre una dintre ele. O adiere uşoară răcorea atmosfera, aducând miresmele plantelor de pe coline. Se simţea şi parfumul ameţitor al iasomiei

cățărătoare care decora terasa.

Doamna Kendall discuta cu domnul Ford şi cu câţiva dintre ceilalţi invitaţi. Janet, prea nervoasă pentru a rămâne aşezată, se învârtea încoace şi încolo, prin piaţă.

Francisco, făcând şi el parte din expediţie, veni să i se alăture. Cei doi tineri se înţelegeau încă foarte bine, dar erau mult mai puţin apropiaţi decât în urmă cu câteva săptămâni, pe vremea când îşi petreceau după-amiezile la plajă.

— M-am născut în Santa Margarita, îi spuse cu mândrie Paco.

Cunoştea toţi sătenii şi aceştia nu încetau să-l salute amical. În mod vizibil, era încântat să-şi petreacă această seară în mijlocul prietenilor şi al părinţilor.

Nu întârzie s-o părăsească pe tânăra fată ca să se alăture unui grup vesel de spanioli.

Janet îl urmări cu privirea. Ea nu era o companie foarte amuzantă, seara asta, o ştia. Nu se simţea în stare să se alăture celorlalţi nici pe terasa cafenelei, nici pe ringul de dans.

Bruce nu va veni…

În momentul când se gândea la asta, zări maşina tânărului avocat.

Atunci, bătăile inimii ei se accelerară nebuneşte.

Nimeni dintre ceilalţi nu părea să fi remarcat sosirea lui Bruce. El se îndreptă direct spre cafeneaua unde se găsea familia Ford, înconjurată de prietenii lor.

Cât era de seducător, cu faţa bronzată şi cu zâmbetul lui strălucitor… Salută pe toată lumea şi se opri să vorbească puţin cu câteva persoane. I se întinse un pahar în care îşi înmuie buzele.

Apoi se îndreptă spre Janet. Tânăra era incapabilă să schiţeze o mişcare, picioarele n-o mai purtau. Privea în jurul ei ca un animal prins în cursă.

Bruce ajunse lângă ea şi o luă de talie. Ea se sprijini de el, brusc relaxată. Rămaseră astfel câteva minute, privind dansatorii. Dar în realitate, Janet nu vedea nimic altceva decât un vârtej de culori... Buzele lui Bruce erau foarte aproape de părul ei.

— Vino, spuse el deodată, cu blândeţe.

O conduse până la maşina lui şi, câteva minute mai târziu, părăseau satul. Maşina părea că alunecă tăcută pe drum. Curând, sub clarul de lună, Janet zări nisipul alb al unei plaje pe care valurile se stingeau neobosite.

Foarte aproape de acolo, se afla un hotel mare. Pe o terasă în aer liber, câteva perechi dansau. Chelnerii veneau şi plecau printre mese. Reflectoare abil dispuse luminau pomii înfloriţi. Cerul era plin de stele.

Bruce o atrase uşor spre el şi o conduse spre ringul de dans. O fericire intensă o cuprinse pe tânăra fată care pierdu noţiunea timpului. Când Bruce o duse la adăpostul pomilor, ea nu ştia de cât timp se găseau aici. De cinci minute? Sau de ore?

El o îmbrăţişă. Buzele lui se aşezară peste ale ei, cu o asemenea tandreţe şi cu atâta dulceaţă încât crezu că leşină.

Buzele calde ale lui Bruce alunecară peste părul, peste gâtul ei... Janet era pierdută într-o lume fermecată.

El murmură la urechea ei:

— Ar trebui să ne întoarcem. Ceilalţi trebuie să se întrebe unde suntem.

Janet nu acordă atenţie peisajului nocturn, în timpul drumului de întoarcere. Era sensibilă numai la prezenţa lui Bruce lângă ea. Privirea ei nu mai părăsea mâinile tânărului puse pe volan. Manşetele cămăşii lui imaculate erau împodobite cu butoni grei.

Sărbătoarea nu se terminse, la Santa Margarita, se prelungea până târziu în noapte, poate până la orele două

sau trei dimineaţă, dar familia Ford şi prietenii lor păreau pe punctul de a pleca.

Nimeni nu părea să fi remarcat lipsa lor.

Ralph Ford îşi pierduse bliţul aparatului de fotografiat şi Bruce îl ajută să-l caute. Janet se alătură mamei sale care se afla în compania unor femei de vârsta ei. Le cunoscuse în timpul călătoriei, în maşina care le aducea în sat.

Tocmai descoperiseră, la câţiva paşi de acolo, o cafenea extraordinară, spuneau ele. Butoaie aproape la fel de înalte cât casele se aliniau de-a lungul pereţilor şi vinul curgea în valuri ca apa… Litri şi litri de vin cădeau în cascadă în carafe…

Toată lumea se îndreptă spre maşini. Francisco voia să ia cu el mulţi prieteni, dar maşina lui era prea mică. Bruce a fost deci forţat să ia mai mulţi spanioli şi Janet îşi reluă locul pe care îl ocupase la venire. Pasagerii flecăreau vesel, mama ei nu rămânea mai prejos şi tânăra părea să asculte cu interes ce se discuta în jurul ei. Dar în realitate, nu înţelegea nimic…

Visa la Bruce… Nu înceta să se gândească la braţele lui, strânse în jurul ei. La buzele lui puse peste ale ei…

A doua zi, doamna Kendall hotărî să meargă la Ibiza pentru a-şi reînnoi proviziile. Janet nu prea avea chef s-o însoţească. Visa la dragoste… Asta nu se potrivea deloc cu piaţa de peşte sau de legume!

Dar mamei îi plăcea să-şi facă împreună cu ea cumpărăturile. Şi apoi, erau coşuri de transportat!

Urma septembrie. După luni de căldură sufocantă, timpul se răcorea uşor.

În cursul dimineţii, Janet îl luă pe Dale la plimbare. Când mergea la Ibiza cu mama ei, proceda întotdeauna astfel: căţeluşul nu cerea decât să doarmă în timpul întregii după-amiezi.

Bondari zburau greoi la capătul grădinii. Ciorchinii de struguri se umflau, luând tente mov. Curând, vor fi negri sub soare, şi boabele lor vor avea un gust dulce ca mierea. Atunci va fi timpul culesului.

Doamna Kendall pregăti o salată pentru prânz. Apoi se odihni în camera ei. Janet o imită şi, puţin după aceea, se pregătiră să plece cu coşurile de provizii.

Se duseră să aştepte autobuzul pe marginea drumului. Trecând prin faţa portalului deschis al vilei mari, Janet zări lunga maşina albastră a lui Bruce… Probabil că lucra în biroul lui.

Erau încă mulţi turişti în oraş. Un vapor debarca o mulţime de turişti venind dintr-o insulă vecină pentru a petrece câteva ore la Ibiza.

Din fericire, această mulţime nu părea atrasă de piaţă! Cu toate acestea, erau numeroşi cumpărători pe alei. Imediat ce un negustor afişa un preţ interesant, spaniolii se grăbeau să se aşeze la cozi.

După ce-şi terminară cumpărăturile, doamna Kendall şi Janet se instalară pe o terasă unde savurară o cafea şi prăjituri locale, urmărind plimbarea trecătorilor.

Aşteptând ora întoarcerii, luară încă o ceaşcă de cafea. Apoi se îndreptară spre autogară. Autobuzul pleca din Ibiza la şase şi jumătate şi ajunseră la şapte şi un sfert.

Janet inspiră profund. După agitaţia din oraş, zgomotul circulaţiei şi mirosul gazelor de eşapament, era plăcut să regăsească pacea, liniştea şi aerul curat.

Nicio adiere de vânt nu mişca frunzele migdalilor. Arborii rămâneau nemişcaţi, profilându-se pe pământul brun şi pe munţii de un albastru întunecat. O pasăre cânta.

Dale începu să latre la apropierea lor. Când doamna Kendall deschise uşa, sări de bucurie şi descrise mari cercuri în grădină. Revenea din când în când să le lingă mâinile.

Janet o ajută pe mama ei să aranjeze cumpărăturile în dulapurile din bucătărie, înainte de a merge să se odihnească pe terasă, admirând culorile peisajului în amurg.

Cerul se întunecase. Avea acum o culoare turcoaz. Soarele apunea într-o lumină trandafirie.

Deodată, o motoretă apăru pe drumul fermei. Cine putea să vină la această oră? se întrebă Janet. Poate Pablo, păstorul? Sau cititorul contoarelor electrice. Oh, atât de târziu, nu era posibil…

Totuşi, cel de pe motoretă era în uniformă. Brusc, Janet îl recunoscu: era funcţionarul primăriei!

El opri motoreta şi după ce-o sprijini de perete, se îndreptă spre tânără.

Doamna Kendall apăru şi-l invită să ia un pahar. El refuză invitaţia. Mai venise în cursul după-amiezii, le informă el, şi era nerăbdător să se întoarcă la el acasă.

Janet începuse acum să înţeleagă mai bine spaniola. Reuşi să-i urmărească discursul fără prea mare greutate. Asculta cu atenţie, ca să nu piardă niciun cuvânt. O dată sau de două ori, zâmbi, apoi clătină din cap cu un aer lămurit.

— Buenas noches! spuse în sfârşit funcţionarul.

— Noapte bună, spuse Janet la rândul ei.

El încălecă pe motoretă şi dispăru curând.

Doamna Kendall, în ciuda şederii ei de doi ani la Ibiza, era mult mai puţin înzestrată pentru limbile străine decât fiica sa.

— Ce voia, draga mea? întrebă ea. Era important?

— Da! exclamă Janet.

Mama ei îi aruncă o privire plină de curiozitate…

— Povesteşte-mi.

— Primarul a primit în fine o scrisoare de la Madrid. Vânzarea vechiului drum de cale ferată nu depinde de

sat…

Doamna Kendall ridică din umeri:

— Alte complicaţii! mormăi ea.

— Nicidecum! replică Janet. Se pot cumpăra parcele din acest teren, cu condiţia să te duci la Madrid.

Doamna Kendall făcu o grimasă. Se întoarse spre vila mare şi clătină din cap.

— Aşadar, primul sosit la Madrid va cumpăra vechiul drum de cale ferată…

Janet avu un zâmbet radios.

— Bruce nu va face asta, o asigură ea.

I se părea că simte încă buzele lui calde peste ale ei.

— Oricum, murmură ea, chiar dacă aş avea destui bani să merg la Madrid, n-aş şti unde să mă adresez…

Doamna Kendall se îndreptă spre bucătărie. Această problemă nu părea s-o privească realmente. Era interesată mai mult de creveţii pe care-i cumpărase din piaţă şi pe care urma să-i pregătească.

— Ce vei face, Janet? întrebă ea pe un ton neglijent.

— Nimic, deocamdată. Voi cere sfatul lui Bruce.

O urmă pe mama ei în bucătărie.

— Sper să-l văd mâine…

După cină, ascultară radioul: puteau să prindă posturi englezeşti. Doamna Kendall croşeta o rochie pentru bebeluşul uneia dintre nepoatele ei.

Amândouă erau obosite din cauza expediţiei la Ibiza şi nu întârziară să închidă obloanele şi să se culce.

A doua zi dimineaţă, Janet făcu puţină curăţenie în camera de zi. Pe fereastră, putea vedea maşina lui Bruce, parcată în parcul vecin. Tânărul avoact probabil lucra în biroul lui de la parter. Poate va merge în oraş în cursul după-amiezii; atunci, ar putea să-i vorbească.

După prânz, doamna Kendall se retrase pentru siestă. Janet se instală pe terasă, dar Bruce rămânea invizibil…

Ce să facă? se întrebă ea. N-avea curajul să se ducă la familia Ford. Putea totuşi să hoinăreac să pe vechiul drum de cale ferată sau prin faţa portalului central.

Sub pretextul că-l duce pe Dale la plimbare, hoinări prin împrejurimi, apoi pe drumul fermei. Dacă Bruce ieşea, nu putea să nu-l zărească, deoarece acest drum era singurul care ducea la vila mare.

Încântat de această ieşire neaşteptată, Dale alerga în toate părţile, adulmecând peste tot.

Janet reveni spre portalul vilei mari. Marea maşină americană a familiei Ford ascundea maşina lui Bruce.

Porni din nou spre drumul fermei, nereuşind să-şi găsească liniştea… Brusc, auzi un zgomot de motor şi ciuli urechea.

Curând, recunoscu maşina lui Francisco şi făcu un semn cu mâna tânărului care se opri în dreptul ei.

— Bună ziua, Janet!

— Am ceva de vorbit cu Bruce, Francisco. Este foarte ocupat?

— Bruce? Dar este la Madrid!

Această revelaţie o împietri pe Janet.

— L-am condus la aeroport ieri după-amiază, continuă Francisco.

Îi zâmbea cu căldură, fără a bănui câtuşi de puţin efectul cuvintelor lui asupra tinerei.

Bruce plecase în ajun! Îndată ce aflase cum trebuia să procedeze pentru a cumpăra o parcelă din vechiul drum de cale ferată!

— Mulţumesc, reuşi să murmure Janet.

Se forţă să agite braţul în semn de rămas-bun şi, cu paşi nesiguri, se îndreptă spre căsuţă.

Cum reuşi oare să meargă fără să se prăbuşească până la terasă? Ar fi fost incapabilă să spună…

Mama ei pregătea ceaiul. Era ocupată să taie o

lămâie în rondele.

Îi adresă un zâmbet fiicei sale.

— Ai făcut o mică plimbare, draga mea?

Janet o urmă în bucătărie fără a încerca să-şi ascundă descurajarea. Cu o voce albă, declară:

— Bruce este la Madrid.

Doamna Kendall avu o mişcare bruscă din cap. Se întoarse spre fiica ei, cu sprâncenele încruntate.

Faţa Janetei era răvăşită.

— S-a dus să cumpere terenul pentru familia Ford, adăugă tânăra.

Nu mai spuse nimic. Brusc, se răsuci pe călcâie şi alergă în camera ei. Închise uşa în spatele ei şi se aruncă pe pat.

Rămase acolo până la apusul soarelui în timp ce, afară, greierii ţârâiau la nesfârşit.

Mama ei veni să bată la uşă.

— Janet! o chemă eu cu o voce veselă. Cina este gata!

Apoi, neliniştită, continuă:

— Haide, vino, draga mea. Trebuie să mănânci ceva!

Tânăra se ridică şi se pieptănă. Corpul ei devenise greu ca plumbul, i se părea. Se mişca greoi.

O găsi pe mama ei în bucătărie.

Doamna Kendall pusese un buchet de flori pe masă. Alesese o faţă de masă colorată şi cele mai frumoase farfurii.

Vorbi cu o veselie forţată despre lucruri neînsemnate, dar expresia ei rămânea plină de milă.

Începură să mănânce. După o lungă tăcere, doamna Kendall declară:

— Presupun că Bruce a fost forţat să acţioneze astfel…

— Oh, mamă! exclamă Janet.

Ea îşi stăpâni plânsul.

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta.

După ce spălaseră vasele, se instalară în camera de zi. Doamna Kendall începu să depene sulurile de lână cu ajutorul fiicei sale. Astfel, Janet era ocupată…

Cu un aer absent, tânăra privea lâna trecând de pe sul în ghem. Nu încetă să se gândească la trădarea lui Bruce.

Ar fi trebuit să prevadă… Dar acordase încredere tânărului avocat. Era convinsă că va veni să-i vorbească înainte de a face ceva.

Mama ei cunoştea natura umană mult mai bine decât ea. Bruce va ajunge la Madrid primul, sugerase ea. Şi Janet, în momentul acela, refuzase s-o creadă.

Spre ora zece, Dale se postă în faţa lui Janet cu un aer întrebător: îşi cerea plimbarea de seară… Tânăra n-avea deloc inima să se ocupe de căţeluş. Totuşi, îl duse în grădină; apoi intră în casă şi se duse la culcare.

În dimineaţa următoare, se strădui să se poarte ca şi când nu se întâmplase nimic. îmbrăcă un capot de bumbac şi se duse să-şi ia micul dejun pe terasă în compania mamei ei.

— Ar trebui să mergem să curăţăm în jurul curţii de păsări, sugeră doamna Kendall. Este plin de buruieni!

— Cum vrei, făcu Janet pe un ton indiferent.

O jumătate de oră mai târziu, înarmate cu foarfece de grădină şi seceri, începură să lucreze.

La ora prânzului, doamna Kendall hotărî să facă un picnic. Aşezate pe iarbă, se ospătară cu sardele la grătar, măsline umplute şi iaurt. De fapt, lui Janet nu-i era foame. Gâtul îi era strâns, iar alimentele treceau greu… Dar, pentru a-i face plăcere mamei ei, se sili să mănânce.

— Este excelent! o asigură ea forţându-se să zâmbească.

Începură după aceea să cureţe curtea păsărilor, ca şi

adăpostul unde se refugia capra în timpul nopţii.

Spre sfârşitul după-amiezii, reveniră la căsuţă şi doamna Kendall se repezi la baie ca să facă un duş.

Janet o urmări cu privirea, cu un surâs plin de dragoste pe buze.

Mama ei o făcuse să lucreze toată ziua cu scopul de a-i schimba gândurile. O ştia, şi-i era recunoscătoare.

Această formulă avea ceva bun. Când era ocupată, n-avea timp să se gândească la supărarea ei. În ciuda oboselii, luă asupra ei pregătirea cinei. După aceea, spălă vesela fără să accepte ajutorul mamei ei; apoi făcu bucătăria lună.

Când se aruncă în sfârşit în pat, era atât de epuizată încât adormi imediat.

În dimineaţa următoare, Miguel, unul din muncitorii de la fermă, veni să-i ofere doamnei Kendall un pisoi. Un pisoi atât de mic încât îl ţinea în mână.

Mama lui Janet era încântată. Acest pisoiaş avea exact aceeaşi culoare ca Twiggy şi fără să se gândească prea mult, îl botează tot Twiggy…

Ea îi oferi lui Miguel un pahar de vin pe care acesta îl goli dintr-o înghiţitură.

— Mă duc la San Gabrielle, declară el. Aveţi nevoie de ceva?

— Oh, da, Miguel! exclamă doamna Kendalll. Vrei să vezi dacă există scrisori pentru mine?

Janet nu urcase în sat de două sau trei zile. Miguel plecă, promiţând să-i aducă scrisorile.

Ziua era caldă, dar temperatura era suportabilă. Janet spălase rufe şi majoritatea rochiilor erau deja uscate. Era pe cale să le calce când Miguel reveni cu mai multe scrisori, din care una pentru Janet.

Doamna Kendall i-o întinse. Apoi, fără s-o slăbească pe fiica ei din ochi, spuse:

— Bruce s-a întors. L-am zărit acum cinci minute. Un taxi l-a adus până în faţa portalului de la vila mare.

Janet se încordă.

Puţin după aceea, se duse în grădină unde se învârti ca un leu în cuşcă, neliniştită. Era foarte palidă şi-şi păstra capul plecat.

Când îl ridică, fu surprinsă să-l vadă pe Bruce. Trebuie să-şi fi lăsat doar valiza înainte de a veni s-o întâlnească.

Făcu stânga împrejur şi alergă spre casă. Bruce o urmă. Discret, doamna Kendall dispăru.

Cât de obosit părea! Trăsăturile lui erau trase şi n-avusese timp să se radă. O mare indulgenţă o cuprinse pe tânăra fată, dar îşi impuse să fie aspră.

Acest bărbat nu era oare duşmanul ei?

Cu gândul la ceea e făcuse acesta, o cuprinse mânia. Ar fi vrut să nu-i mai vorbească niciodată, dar pentru că era acolo, îi va spune ce gândea.

Cu o voce ridicată, tremurând de furie şi de disperare îi aruncă:

— Ai călătorit bine?

— Destul de bine.

— Sper!

Ochii albaştri o fixau.

— Abia m-am întors. Am venit imediat să te văd, Janet.

— Ai fi putut să-ţi cruţi osteneala!

Îi era greu, acum, să lupte împotriva lacrimilor. Bruce făcu un pas înainte.

— Aşteaptă, Janet!

— Să aştept, ce? i-o întoarse ea cu bruscheţe. Vrei să-mi povesteşti despre călătoria ta la Madrid? Ştiu de ce ai fost acolo! Ai cumpărat vechiul drum de cale ferată!

— Da.

Janet sperase, împotriva oricărei raţiuni, într-un miracol. Acest răspuns îi distruse iluziile.

— Îţi mulţumesc că-mi spui adevărul, murmură ea cu o voce tremurătoare. Uitasem că munca ta trece înainte de toate.

Bruce pălise.

— Janet, ascultă-mă!

Lacrimile o orbeau pe tânăra fată.

— Nu mai vreau să-ţi vorbesc niciodată! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Se repezi în camera ei, încuie uşa şi se prăbuşi pe pat hohotind.

Capitolul 12

Janet îşi împături cu grijă hainele înainte de a le pune în valiză.

Doamna Kendall o privea cu tristeţe.

— Trebuie într-adevăr să pleci? suspină ea.

— Da, mamă.

Janet arăta rău, şi cearcăne mari îi înconjurau ochii. Un nod îi strânse gâtul când luă frumoasa rochie albă care-i trezea atâtea amintiri…

Se forţă să zâmbească.

— Trebuie să-mi câştig existenţa, mamă! Tu ai doar o pensie mică… Şi eu nu mai am motiv să rămân aici.

După o pauză, adăugă:

— Şi apoi, ieri am primit o scrisoare de la Nona. S-a căsătorit şi a părăsit apartamentul. A plecat şi Angela… Trebuie să mă întorc la Londra; altfel, o să mă trezesc fără locuinţă!

— Dar acest apartament este mult prea mare pentru tine! exclamă doamna Kendall.

— Voi găsi o prietenă ca să-l împărţim…

— Ah, la, la! oftă mama ei fără entuziasm. Deodată, ea declară:

— Mi s-a spus că Bruce s-a decis să locuiască la Ibiza. Va avea un birou la Madrid…

Faţa lui Janet rămase de piatră.

* * *

Gândul că trebuia să părăsească insula o aducea la disperare. Nu va mai vedea aşadar căsuţa mamei ei? Nici acest minunat peisaj? Nu se va mai plimba la San Gabrielle?

Va trebui să găsească ceaţa londoneză şi viaţa trepidantă a marelui oraş.

Cât îi va lipsi Ibiza!

Cerul era mai albastru ca niciodată, în ziua plecării, şi munţii păreau mai maiestuoşi. Îl duse pe Dale într-o ultimă plimbare, înainte de a o strânge la piept pe Twiggy numărul doi.

Telefonase pentru a comanda un taxi. Când acesta sosi, o sărută cu tadreţe pe mama ei.

— Cum te vei descurca, acum că nu poţi să mai foloseşti vechiul drum de cale ferată?

— Oh, nu-ţi face griji. Voi pune să se spargă o poartă în zidul grădinii. Ştii că am puţini vizitatori… Cu excepţia celui care livrează gazul butan!

Doamna Kendall o conduse pe fiica sa până la maşină, şi şoferul încărcă valizele.

— Sper să pot veni în Anglia de Crăciun, spuse mama lui Janet.

Tânăra se instală în maşină. Orbită de lacrimi, îşi agita mâna. Privi în urmă până la o cotitură care-i ascunse vila mare, în spatele zidurilor şi palmierilor.

Dacă mama ei nu va mai avea nevoie de ea, nu va mai reveni niciodată la Ibiza, îşi promise ea.

Numeroşi turişti bronzaţi şi foarte veseli se înghesuiau la aeroport. Toată lumea părea bucuroasă şi fără griji. Numai Janet era copleşită de disperare.

Întâmplarea făcuse ca, în avion, să fie plasată în faţă, aproape de o perdea crem… Din curiozitate, se duse să arunce o privire la clasa întâi. Acolo era un singur pasager, o femeie grasă îmbrăcată în negru.

Janet îşi lăsă imaginaţia s-o ia razna. Nu părăsea Ibiza, îşi spunea ea, ci se îndrepta într-acolo! Şi, în spatele perdelei, Bruce Walbrook era aşezat într-unul din confortabilele fotolii de la clasa întâi.

Totul luase o întorsătură proastă… Totuşi, dacă trebuia să retrăiască aceste câteva luni, n-ar ezita o clipă să încerce din nou această experienţă.

Era aproape noapte când avionul ateriză în Anglia. După ce trecuse pe la ghişeele vămii şi-şi recuperase bagajele, Janet luă un autobuz.

Străzile londoneze nu erau deloc animate şi toate magazinele erau închise: era duminică. Chiar a doua zi dimineaţă, Janet spera să-şi reînceapă lucrul.

Deschise uşa apartamentului. Domnea un miros puternic de aer închis. Făcu o grimasă. Totul era murdar şi prăfuit!

Angela fusese ultima care părăsise apartamentul, şi se pare că nu fusese deloc atentă.

În camera de zi zăceau aruncate pachete goale de ţigări, ambalaje de fursecuri, scrumiere pline de chiştoace… Bucătăria era şi ea în dezordine. Numai baia părea în stare mai bună, în ciuda pardoselii acoperită de pudră de orez şi de fire de păr…

Toate astea o demoralizau pe Janet. Fosta ei cameră fusese folosită de Angela, şi tânăra o lăsase într-o stare lamentabilă. Din fericire, camera Nonei scăpase de dezordine: Angela nu pătrunsese probabil acolo.

Doamna Kendall îi dăduse fiicei sale o geantă conţinând câteva provizii. Janet reuşi să-şi prepare o cină uşoară, înainte de a stinge lumina ca să nu mai vadă

dezordinea.

În dimineaţa următoare, se duse la prima oră la agenţia de muncă temporară care o angaja şi i se propuse imediat un post.

Trei sferturi de oră mai târziu, stătea în faţa unei maşini de scris, într-un birou unde nu cunoştea pe nimeni.

Nimeni nu-i vorbiea despre călătoria ei la Ibiza. Nici de paloarea de sub bronzul ei. Nimeni nu se îngrijora de ochii ei încercănaţi. Era doar o dactilografă angajată temporar pentru a ajuta la rezolvarea unui surplus de muncă.

La prânz, mâncă într-un restaurant şi cină tot în oraş, înainte de a reveni în tristul apartament.

Trebuia să se ocupe serios de curăţenie, îşi spunea ea. Dar n-avea curajul; această sarcină părea că-i depăşeşte forţele.

Toată săptămâna plecă devreme dimineaţa şi se întorcea târziu.

Joi se duse să-i facă o vizită Nonei. Căsătoria prietenei sale n-o surprinsese: scrisorile pe care Nona i le trimitea la Ibiza lăsau să se prevadă o asemenea încheiere.

Îndată ce Robert fusese promovat, nu pierduseră nicio clipă pentru a trece prin faţa domnului Primar. îşi reuniseră economiile şi cumpăraseră un mic apartament pe credit.

Pentru ei, nu se punea problema unui voiaj de nuntă, nici chiar de concediu, în acest an, deoarece aveau prea multe cheltuieli.

În ultima ei scrisoare, Nona îi dăduse noua ei adresă.

Janet luă ascensorul şi după câteva clipe suna la uşă. Nona îi deschise aproape imediat.

Obrajii îi erau trandafirii, radia de fericire. Purta un şorţ roşu şi avea o cârpă în mână.

— Janet! exclamă ea, încântată. Oh, ce surpriză!

Haide, intră!

— Bună seara Nona, făcu Janet.

Intră într-o cameră mică de zi cu mobilă nouă. Totul strălucea, pernele păreau ieşite dintr-o vitrină şi fotografiile de la căsătorie erau răspândite cam peste tot. Un radiator răspândea o căldură plăcută.

Nona se duse să lase cârpa în bucătărie, înainte de a-i prezenta prietenei ei un tânăr înalt, blond, care lucra la un birou plin de cărţi.

— Iat-o pe Janet, Robert. Am împărţit acel vechi apartament cu ea… Revine de la Ibiza, unde a petrecut câteva luni cu mama ei care locuieşte acolo…

— Dar îmi amintesc foarte bine de Janet! o asigură Robert.

El strânse prieteneşte mâna tinerei.

— Te lăsăm să lucrezi, Robert, spuse Nona.

Se întoarse spre prietena ei:

— Urmează cursuri de seară, şi a trebuit să ia de lucru acasă.

Depuse un uşor sărut pe obrazul soţului ei.

— Succes, dragul meu!

Apoi îi spuse lui Janet:

— Vino să vizitezi!

Împinse o uşă.

— Bucătăria! anunţă ea.

Era o cameră mică vopsită complet în alb, cu accesorii în verde crud.

Nona deschise o altă uşă.

— Sala de baie…

Era decorată în tonuri de ocru şi brun.

— Iată camera noastră!

O mochetă roşie acoperea podeaua şi perdelele erau asortate.

— Există şi un balcon!

Janet clătină din cap, admirând fără rezervă acest apartament frumos.

— Aţi găsit o locuinţă foarte plăcută, declară ea.

— Da, admise Nona. Dar ne-a costat scump. A trebuit să facem un împrumut pe care îl vom rambursa timp de ani şi ani… Totuşi, este atât de bine să fii acasă la tine!

— Te înţeleg…

Nona era pe punctul să răspundă cu entuziasm când observă faţa trasă a prietenei ei.

Ea se opri.

— Vorbesc, vorbesc… şi nici nu te-am întrebat cum ţi-ai petrecut concediul!

Se aşeză la capătul patului şi o invită pe Janet să ia loc lângă ea!

— Povesteşte… Insula este tot atât de frumoasă?

Janet se forţă să zâmbească.

— Este mai mult soare acolo decât la Londra, asta este sigur!

— Ai putut cumpăra acel faimos teren? se informă Nona.

— Nu.

— Ce păcat! Ce s-a întâmplat?

— Proprietarii vilei mari au pus un avocat să se ocupe de asta. Pentru toate acele probleme administrative, era inevitabil mai abil decât mama şi cu mine!

Nona o cunoştea suficient pe Janet ca să ghicească faptul că nu spunea totul. Rămase tăcută un timp, apoi îndepărtă un fir de praf imaginar de pe cuvertură.

— Este căsătorit? o întrebă ea în cele din urmă.

— Nu.

— Cum este?

— Bruce? Oh… înalt, zvelt…

Gâtul lui Janet se strânse. Cum să-l descrie pe tânărul avocat Nonei fără să se lase mânată de amintiri?

Cum să-i spună că Bruce avea ochi mai albaştri decât cerul Ibizei? Că atunci când zâmbea, Janet îşi simţea picioarele tremurând... Şi că-l iubea cum nu va iubi niciodată un alt bărbat?

Dar el o trădase.

Îşi privea vârful pantofilor fără să spună nimic. În acest moment, o voce sparse tăcerea.

— Am terminat! anunţă Robert. Puteţi să veniţi! Janet o urmă pe Nona în camera de zi.

— Ce-aţi spune de o ceaşcă de cafea? propuse tânărul bărbat.

Fără să aştepte răspunsul, el se îndreptă spre bucătărie: ţinea să arate că participa la treburile gospodăreşti.

Janet şi Nona se instalară în fotolii confortabile.

— În ce stare ai găsit apartamentul? întrebă Nona.

— Oribil! exclamă Janet. Încă n-am avut curajul să fac curăţenie...

Nona nu păru surprinsă.

— Angela era într-adevăr imposibilă! Cum poate să arate atât de impecabil în fotografiile de modă? Este un mister... Când o vezi trăind atât de neîngrijită, ţi-e greu să înţelegi! Imaginează-ţi că mânca în pat pungi de cartofi prăjiţi!

— Asta nu mă miră. Încă mai este o farfurie murdară pe noptieră!

Nona suspină.

— Ai găsit o fată cu care să împarţi acest apartament? se interesă ea.

— Încă nu! Mă gândesc să dau un anunţ... Dar peste cine o să dau?

— Ascultă! exclamă brusc Nona. De ce n-ai veni să locuieşti cu noi un timp? Avem o cameră de oaspeţi...

— Oh, asta nu-i posibil, replică Janet. Îţi mulţumesc

pentru propunere, dar…

— De ce nu? o întrerupse Nona. Asta ţi-ar permite să cauţi în linişte o mică locuinţă plăcută.

— Nu pot accepta…

Nona îşi chemă soţul.

— Robert! Încearcă s-o faci să asculte de raţiune!

Uşa de la bucătărie rămăsese deschisă şi tânărul bărbat auzise discuţia lor.

— Da, ar trebui să te instalezi aici provizoriu, Janet, declară el. Acel vechi apartament este într-adevăr prea trist. Ai putea să găseşti ceva de o sută de ori mai bun dacă dispui de timpul necesar pentru a vizita locuinţe de închiriat.

— Nu vreau să vă deranjez! protestă Janet.

— Eu voi avea mult de lucru, în cursul săptămânilor ce vin. Mă voi întoarce târziu în fiecare seară. În felul acesta, vei ţine companie Nonei.

Tânăra ezită. Dacă ar fi sigură că nu tulbura intimitatea proaspetei căsnicii, propunerea era tentantă. Asta i-ar permite să ia un nou start. Ar putea să-i dea Nonei suma care să corespundă părţii ei de chirie şi în felul acesta nu se va simţi o povară.

Îi adresă un mic zâmbet prietenei ei.

— Prezenţa mea n-o să vă jeneze, e sigur? În acest caz, aş fi fericită să vin aici pentru o săptămână sau două.

Robert şi Nona părură încântaţi de decizia ei.

— Te voi ajuta să cauţi un apartament, o asigură Nona.

Ea încruntă sprâncenele.

— Hei, în ce zi suntem azi? Joi… Ascultă, sâmbătă voi veni să te ajut să faci curat în vechiul apartament. Robert va putea împrumuta o camionetă şi vom face mutarea împreună!

— Eşti prea drăguţă! exclamă Janet. Dar nu există

niciun motiv să mă ajuţi la curăţenia acelui apartament!

— Ba da! Dimpotrivă, mi se pare foarte logic, de vreme ce-l împărţeam cu tine!

Discutară o bună parte din seară. Apoi, Nona şi Robert o conduseră până la metrou. Tânărul cuplu mergea în acelaşi pas, Robert ţinând-o pe Nona de talie. Fericirea lor evidentă aduse lacrimi în ochii lui Janet. Şi le reţinu cu greu. Aşa era viaţa, îşi spuse ea cu tristeţe; nu exista nimeni care să meargă lângă ea…

Cât de grea era inima ei… Disperarea o copleşea. Părăsise Ibiza de aproape o săptămână şi tristeţea ei era la fel de intensă. Se va consola oare vreodată?

* * *

Janet şi Nona hotărâseră să se ocupe de vechiul apartament sâmbătă după-amiază. Nu puteau începe mai curând deoarece Nona lucra până la patru după-amiază. Cât despre Janet, acceptase în mod excepţional să se înapoieze la birou ca să dactilografieze un raport urgent.

În ajun, tânăra îşi făcuse valizele. Acestea se îngrămădeau la intrare, împreună cu câteva cutii.

Janet şi Nona se apucară de treabă imediat. Începură cu camerele de dormit, apoi se ocupară de camera de zi. Deciseră să cureţe bucătăria la sfârşit: acolo aveau mai mult de lucru!

Erau pe punctul să cureţe holul de la intrare, când se făcea tot mai întuneric. Janet vru să aprindă lumina, dar nu exista curent.

— Angela s-a gândit oare să plătească factura? întrebă Nona. I-am lăsat bani în bucătărie…

Dar Angela uitase… Plicul conţinând câteva bancnote era tot acolo.

— Oh, fata asta! exclamă Nona. Îi recomandasem să nu uite!

— Ieri încă exista curent, spuse Janet. L-au tăiat

probabil în cursul zilei…

Nona ridică din umeri.

— Aproape am terminat, din fericire. Există lumânări într-un sertar. Vom face curăţenie în bucătărie la lumina lumânărilor!

Găsiră într-adevăr o jumătate de duzină de lumânări gălbui. Aprinseră două în antreu şi celelalte patru luminară bucătăria.

Aproape terminaseră treaba când telefonul începu să sune.

Janet tresări şi se îndreptă în grabă spre aparat. Avea intuiţia că era mama ei.

Ridică receptorul. Nu se înşelase: la capătul firului era într-adevăr doamna Kendall.

— Mamă? spuse Janet cu o voce neliniştită. Ce mai faci?

— Eu, draga mea? Mai bine ca oricând!

Râsul ei răsună clar şi vesel.

— Oh, Janet, cât am regretat plecarea ta! S-au petrecut atâtea lucruri, aici! mai întâi, vechiul drum de cale ferată, a fost asfaltat! A fost construit un zid, şi acum am un portal frumos din fier forjat. Am fost întrebată care aş vrea să fie numele casei, pentru a fi gravat deasupra portalului. I-am spus „Casa Fericită”… Ce părere ai Janet?

— Mamă, nu te înţeleg foarte bine, spuse Janet. Ce tot spui? Nu înţeleg… Vorbeşti ca şi cum vechiul drum de cale ferată ţi-ar aparţine!

— Da, este al meu, draga mea! Bruce a fost la Madrid ca să-l cumpere pentru mine! Şi mai am ceva să-ţi spun! Vila mare nu aparţine familiei Ford: ei doar o închiriaseră pentru vară. Adevăratul ei proprietar este Bruce!

Râsul ei răsună din nou.

— Cine ar fi putut ghici!

O stranie slăbiciune o cuprinse pe Janet.

— Vrei să spui că... Bruce posedă vila mare? Şi că... ţi-a oferit acea parcelă din vechiul drum de cale ferată?

— Ei da! El m-a împiedicat să-ţi vorbesc despre asta. Voia să vadă lucrurile terminate. A luat avionul în această după-amiază.

— Nu reuşesc să cred ce-mi spui! exclamă Janet. N-are nici cap nici coadă!

Mama ei vorbea cu vioiciunea obişnuită. Tânăra era incapabilă să răspundă altfel decât prin câteva „ah" sau „oh", fără să poată continua. Ochii ei străluceau: Bruce n-o trădase!

Deodată, se auzi soneria de la uşa de la intrare.

— Mamă, se sună la uşă! Trebuie să merg să deschid...

— La revedere, draga mea! Pe curând!

Janet închise telefonul şi alergă la intrare. O siluetă familiară se afla în faţa uşii. Bruce!

Se aruncă în braţele lui, şi el o strânse într-un sărut interminabil.

Janet ridică ochii în momentul când Nona îşi făcu apariţia în hol.

— Nona, ţi-l prezint pe... Bruce, spuse Janet cu timiditate.

Se întoarse către bărbat.

— Ea este Nona... Noi... am locuit împreună în acest apartament şi ne-au tăiat curentul...

Vorbea cu voce întretăiată, sărind de la un subiect la altul.

Bruce strânse mâna Nonei şi-i adresă un zâmbet strălucitor. Discretă, tânăra femeie se îndreptă spre bucătărie.

— Scuzaţi-mă, mai am ceva de făcut, murmură ea.

După plecarea ei, Bruce o luă din nou pe Janet în braţe.

— Scumpa mea… Această săptămână a fost interminabilă!

Se sărutară cu pasiune.

— De ce nu mi-ai spus… despre vechiul drum de cale ferată? întrebă în sfârşit Janet.

— Nu erai foarte dornică să mă asculţi! îi aminti el. Dacă m-am dus la Madrid, a fost pentru că tu n-ai fi ştiut cui să te adresezi. Voiam să-ţi fac o surpriză, dar nu mi-ai lăsat timp!

Janet îşi plecă ochii.

— Am meritat ce mi s-a întâmplat, declară ea. Oh, cât am fost de nefericită, săptămâna asta.

După o pauză, întrebă:

— Aşadar, vila mare îţi aparţine?

Bruce clătină din cap afirmativ.

— Westonii sunt prietenii mei. Când şi-au vândut proprietăţile, am cumpărat această vilă cu intenţia s-o închiriez. Familia Ford a venit să se instaleze acolo pe timpul verii şi mi-a vorbit despre problema vechiului drum de cale ferată. Am decis să vin la faţa locului pentru a mă ocupa de această chestiune.

El îi zâmbi lui Janet.

— Aveam intenţia să cumpăr pentru mine acest teren, dar sosirea ta mi-a schimbat planurile…

El îşi spori îmbrăţişarea.

— M-am îndrăgostit de tine, Janet. Şi de asemenea de Ibiza. Cea mai scumpă dorinţă a mea este să ne căsătorim şi să trăiesc cu tine în vila mare…

— Ai făcut în aşa fel încât vechiul drum de cale ferată să rămână în familie! glumi Janet.

— Nu cred că vom primi mult, draga mea. Cei câţiva prieteni ai noştri vor trece prin portalul central!

— Vom trăi într-adevăr în vila mare? întrebă Janet visătoare.

— Bineînţeles! De acum înainte îmi voi exercita profesia în Spania. Voi avea un birou la Madrid şi-i voi încredinţa conducerea lui Francisco, adoră capitala.

— Şi lui Francisco îi plăcea să meargă la plajă! spuse Janet pe un ton fals acuzator. Şi i-ai interzis să mă însoţească!

— Iartă-mă, draga mea… Nu puteam suporta să văd un alt bărbat lângă tine!

O sărută din nou, aruncând o privire în jurul lui.

— Îţi place acest trist apartament, Janet?

Ea scutură din cap.

— Nu. Nona mi-a propus să locuiesc provizoriu la ea. Mă mut astăzi…

— Nu vei rămâne mult timp acolo! Deoarece mâine vom zbura spre Ibiza! Ceremonia căsătoriei va avea loc pe insulă. Îţi convine, Janet?

— Mama va fi foarte fericită…

El o strânse în braţe cu pasiune.

— Copiii noştri vor învăţa să vorbească spaniola al fel de bine ca engleza, murmură el. Ei se vor juca în parcul mare, la umbra palmierilor…

Janet închise ochii la această evocare. Se cuibări la pieptul lui Bruce şi o fericire inexprimabilă o copleşi. Această fericire, o ştia, va dura de-a pururi.

Sfârşit